CĂRȚI ROMANTICE

STEAUA SECRETĂ

NORA ROBERTS

Secret Star
Nora Roberts
Copyright © 1997 Nora Roberts

Lira şi *Cărţi romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Steaua secretă
Nora Roberts

Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactori: Diana Calangea, Mira Velcea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA
Steaua secretă / Nora Roberts;
trad.: Graal Soft. – Bucureşti: Litera, 2015

ISBN 978-606-33-0215-2

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

NORA ROBERTS
Steaua secretă
Trilogia Stelele lui Mithra

Traducere din limba engleză
Alina Simuț

Lira®

capitolul 1

Femeia din portret avea un chip menit să oprească răsuflarea unui bărbat şi să-i bântuie visele. Era, probabil, perfecţiunea supremă pe care o îngăduia natura. Ochi de un albastru electrizant şopteau despre intimităţi şi zâmbeau atotştiutori de sub nişte genele dese şi negre. Sprâncenele erau perfect arcuite, cu o mică aluniţă jucăuşă punctând colţul de jos al celei stângi. Pielea era ca de porţelan, sub care ghiceai o nuanţă de trandafiriu cald – îndeajuns de cald încât un bărbat să-şi poată imagina că acea căldură arde doar pentru el. Nasul era drept şi sculptat cu fineţe.

Gura – şi, o, gura era greu de ignorat – era arcuită ademenitor, cu buzele care păreau moi ca pernele, şi totuşi croite într-o formă puternică. O tentaţie roşie, îndrăzneaţă, care ademenea la fel de clar precum cântecul unei sirene.

Faţa aceea incredibilă era încadrată de o revărsare sălbatică, bogată, de păr ca abanosul, care curgea peste umerii dezgoliţi, catifelaţi. Lucioşi, superbi, generoşi. Felul acela de păr, în care până şi un bărbat puternic s-ar putea pierde cu firea – strângând în pumni toată acea mătase neagră, în timp ce gura lui se afunda adânc, tot mai adânc, în acele buze moi, zâmbitoare.

Grace Fontaine, un studiu al perfecţiunii frumuseţii feminine, se gândi Seth. La naiba, păcat că era moartă.

Întoarse spatele portretului, iritat de faptul că privirea şi mintea lui continuau să se întoarcă la el. Îşi dorise să petreacă un timp singur la locul crimei, după ce echipa de criminalişti îşi terminase treaba, iar cei de la Medicină legală preluaseră cadavrul. Conturul lăsat în urmă, o siluetă urâtă în formă umană, deteriorase podeaua strălucitoare, din lemn de castan.

Era suficient de simplu să stabilească felul în care murise. O cădere urâtă de la etaj, chiar prin balustrada

circulară - acum ruptă şi cu aşchii pe margini -, o cădere până jos, cu faţa ei frumoasă izbindu-se de masa din sticlă de mărimea unui lac. Murind, îşi pierduse frumuseţea, se gândi el, şi era şi asta păcat.

De asemenea, era uşor să îşi dea seama că fusese ajutată să facă acel ultim salt. Era o casă grozavă, se gândi el, uitându-se împrejur. Tavanele înalte creau spaţiu, şi o jumătate de duzină de lucarne generoase filtrau razele trandafirii, pline de speranţă, ale soarelui care apunea. Totul era arcuit - scara, uşile de la intrare, ferestrele. Şi ele erau feminine, presupuse el. Lemnul era lucios, sticla strălucitoare, mobila toată compusă din antichităţi selectate, în mod evident, cu atenţie.

Cine va scoate petele de sânge de pe tapiseria gri, de culoarea porumbelului, de pe canapea se va chinui din răsputeri. Încercă să-şi imagineze cum arătase totul înainte să năvălească furtunos prin camere cel care o ajutase pe Grace Fontaine să cadă de la balcon. Nu ar fi fost statui sparte sau perne rupte. Florile ar fi fost aranjate meticulos în vaze, nu strivite pe modelul complicat al covoarelor orientale. Cu siguranţă nu ar fi fost sânge, sticlă spartă sau straturi de praf pentru luat amprentele.

Grace trăise bine, se gândi el. Dar, la urma urmei, îşi permisese să trăiască bine. Devenise moştenitoare când împlinise douăzeci şi unu de ani, orfana privilegiată, răsfăţată şi copilul sălbatic al imperiului Fontaine. Beneficiara unei educaţii excelente, preferata cluburilor exclusiviste şi, din câte îşi imagina el, bătaia de cap a familiei Fontaine cea conservatoare şi rigidă, şi deţinătoarea magazinelor Fontaine.

Rar trecea o săptămână în care Grace Fontaine să nu-şi asigure o menţionare în paginile cu mondenităţi din *Washington Post* sau o fotografie vândută de paparazzi uneia dintre revistele glossy. Şi, de obicei, nu apărea pe nicăieri datorită unei fapte bune.

Presa avea să vuiască din pricina celei mai recente - şi ultime - aventuri din viaţa şi vremurile lui Grace Fontaine, în momentul în care urmau să iasă la iveală noutăţile, iar Seth o ştia foarte bine. Iar ei urmau

să se asigure că amintesc toate escapadele ei. Faptul că pozase goală la nouăsprezece ani pentru posterul de la mijlocul unei reviste, relaţia fierbinte şi cât se poate de publică cu un lord englez, cât se poate de căsătorit, flirtul cu un idol sexy de la Hollywood. Mai fuseseră şi alte cuceriri în palmaresul ei, îşi aminti Seth. Un senator al Statelor Unite, un scriitor de succes, artistul care îi pictase portretul, starul rock care, după cum se zvonea, încercase să-şi ia viaţa când ea îl părăsise.

Dăduse papucii multor bărbaţi în scurta ei viaţă. Grace Fontaine era moartă la douăzeci şi şase de ani. Şi era datoria lui să afle nu doar cum se întâmplase, ci şi cine săvârşise crima. Şi de ce. Deja urmărea o pistă în ceea ce priveşte motivul. Celei Trei Stele ale lui Mithra - diamante albastre valorând o avere -, gestul impulsiv şi disperat al unui prieten şi lăcomia.

Seth se încruntă în vreme ce rătăcea prin casa goală, înşirându-şi în minte evenimentele care îl aduseseră în acest loc, în acest punct. Pentru că fusese interesat de mitologie încă din copilărie, ştia câte ceva despre cele Trei Stele. Erau legendare, şi fuseseră odată grupate într-un triunghi de aur care fusese ţinut în mâinile unei statui a zeului Mithra.

O piatră pentru dragoste, îşi aminti el detaliile în timp ce urca scara circulară spre etaj. Una pentru cunoaştere şi ultima pentru generozitate. Privind lucrurile din punct de vedere mitologic, oricine deţinea Stelele dobândea puterea zeului. Şi nemurirea. Ceea ce, din punct de vedere logic, era o absurditate, desigur. Nu era totuşi ciudat că visase recent pietre albastre, sclipitoare - meditä el - un castel întunecat, învăluit în ceaţă, o cameră cu aur scânteietor? Şi un bărbat cu ochii palizi ca moartea, se gândi el, încercând să limpezească detaliile înceţoşate. Şi o femeie cu chip de zeiţă... Şi propria lui moarte violentă.

Seth înlătură iute senzaţia tulburătoare care însoţea amintirea frânturilor de vis. El avea acum nevoie de fapte, esenţiale, logice. Iar adevărul era că trei diamante albastre, estimate la undeva peste o sută de carate fiecare,

valorau răscumpărarea a şase regi. Iar cineva şi le dorea, şi nu îl deranja să ucidă ca să pună mâna pe ele.

Cadavrele începeau să se adune ca lemnele de foc, se gândi el, trecându-şi mâna prin părul lui închis la culoare. În ordinea morţii, primul fusese Thomas Salvini, coproprietar al firmei Salvini - experţii în pietre preţioase care fuseseră angajaţi de Institutul Smithsonian pentru a verifica şi a evalua cele trei pietre. Dovezile trimiteau spre faptul că verificarea şi evaluarea nu fuseseră suficiente pentru Thomas Salvini sau fratele său geamăn, Timothy. Peste un milion în bani gheaţă arăta că ei avuseseră alte planuri... şi un client care îşi dorea Stelele pentru el însuşi.

La acestea se adăuga declaraţia dată de o anume Bailey James, sora vitregă a fraţilor Salvini şi martoră la fratricid. Un gemolog cu o reputaţie impecabilă, ea susţinea că descoperise planurile fraţilor ei vitregi de a copia pietrele, de a vinde originalele şi de a fugi din ţară cu profitul. Şi se dusese singură să-şi înfrunte fraţii, se gândi el, clătinând din cap. Fără să contacteze poliţia. Hotărâse să-i descurajeze după ce expediase două pietre celor mai bune două prietene ale sale, separându-le pentru a le proteja. Seth oftă uşor gândindu-se la minţile misterioase ale civililor. Ce-i drept, plătise pentru impulsivitatea ei. Dăduse peste o crimă violentă, abia scăpând ea însăşi cu viaţă, iar amintirea despre incident şi tot ce se întâmplase înaintea lui îi rămăsese blocată zile întregi în minte.

Păşi în dormitorul lui Grace, iar ochii lui cu nuanţe aurii şi pleoapele grele de oboseală cercetară calm camera prin care se scotocise cu brutalitate.

Oare mersese Bailey James la poliţie măcar atunci? Nu, alesese un detectiv particular, direct din cartea de telefoane. Seth îşi ţuguie buzele de iritare. Avea foarte puţin respect şi nici un pic de admiraţie pentru detectivi particulari. Fusese un noroc chior să dea peste unul relativ decent, recunoscu el. Cade Parris nu era atât de rău ca majoritatea şi reuşise - prin şi mai mult noroc chior, Seth era sigur de asta - să descopere o pistă. Şi aproape că fusese omorât pe parcurs. Ceea ce îl aduse

pe Seth la a doua moarte. Timothy Salvini era acum mort, la fel ca fratele său. Nu putea să-l învinovățească prea mult pe Parris pentru că se apărase de un bărbat cu un cuțit, dar eliminarea celui de-al doilea Salvini crea un mare impas.

Și, în vâltoarea evenimentelor prilejuite de sfârșitul de săptămână de sărbătoarea de 4 Iulie, cealaltă prietenă a lui Bailey James fugise împreună cu un vânător de recompense. Într-unul dintre rarele lui momente de exteriorizare, Seth se frecă la ochi și se rezemă de tocul ușii.

M.J. O'Leary. În curând o va interoga personal. Și tot el va fi acela care le va anunța, pe ea și pe Bailey James, că prietena lor, Grace, era moartă. Din principiu, considera că ambele sarcini erau de datoria lui.

O'Leary deținea a doua Stea și, încă de sâmbătă după-amiaza, spălase putina alături de vânătorul de recompense Jack Dakota. Deși nu era decât luni seara, M.J. și însoțitorul ei reușiseră să mai câștige câteva puncte, inclusiv trei cadavre.

Seth se gândi la dezagreabilul și nesăbuitul garant de cauțiuni, care nu doar că îl păcălise pe Dakota oferindu-i drept slujbă sarcina falsă de a i-o preda pe M.J., dar se ocupa și de șantaj. Asasinul plătit care o urmărise pe M.J. se pare că fusese implicat în vreo escrocherie de-a lui, așa încât îl omorâse. Apoi avusese parte de un ghinion nemaipomenit în timp ce înainta pe un drum alunecos din cauza ploii. Și astfel, el se alesese cu încă un impas.

Grace Fontaine era probabil a treia. Nu era sigur ce îi va spune casa ei goală, plină de obiecte răvășite. Dar, cu toate acestea, avea să o cerceteze în totalitate, centimetru cu centimetru și pas cu pas. Acesta era stilul lui. Urma să fie meticulos, să fie atent și avea să găsească răspunsurile. El credea în ordine, credea în legi. Credea, cu generozitate, în justiție.

Seth Buchanan făcea parte din a treia generație de polițiști din familia sa și urcase în ierarhia profesională la gradul de locotenent datorită unei abilități înnăscute pentru acest tip de muncă, a răbdării aproape înspăimântătoare și a obiectivității de neîntrecut. Bărbații din

subordinea lui îl respectau - unii se temeau de el, în secret. Era cât se poate de conştient că era numit Robotul şi nu se simţea insultat de poreclă. Emoţia, dispoziţiile, mâhnirea şi vina de care se puteau lăsa cuprinşi civilii nu aveau loc în meseria lui. Dacă oamenii îl considerau distant, ba chiar rece şi controlat, el privea acest lucru ca pe un compliment.

Rămase pentru un timp în pragul uşii, privindu-şi reflexia din oglinda cu ramă de mahon aflată în partea opusă a încăperii spaţioase. Era un bărbat înalt, bine făcut, cu muşchii tonifiaţi, ca de oţel, ghicindu-se sub sacoul de culoare închisă al costumului. Îşi desfăcuse cravata pentru că era singur, şi părul lui închis la culoare era uşor dezordonat pentru că-şi trecuse degetele prin el. Era un păr des, uşor ondulat. Şi-l dădu pe spate, lăsând la vedere faţa serioasă cu maxilar pătrat şi pielea arsă de soare. Îşi spărsese nasul cu mulţi ani în urmă, pe când purta uniformă, detaliu care îi conferea un aer de asprime. Avea o gură puternică, fermă, şi zâmbea rar. Ochii lui, aurul întunecat al unei picturi vechi, erau imperturbabili sub sprâncenele negre, drepte.

Pe o mână, cu palma lată, purta inelul care fusese al tatălui său. Avea gravate cuvintele „Fă-ţi datoria" şi „Protejează". El îşi lua în serios ambele îndatoriri.

Aplecându-se, ridică o bucată de mătase roşie care fusese aruncată pe un munte de haine împrăştiate, îngrămădite pe covorul Aubusson. O prinse uşor cu vârfurile bătătorite ale degetelor. Cămaşa de noapte din mătase roşie se potrivea cu halatul scurt pe care îl purta victima, se gândi el.

Voia să se gândească la ea doar ca la o victimă, nu ca la femeia din portret, şi cu siguranţă nu ca la femeia din acele vise noi şi tulburătoare care îi întrerupeau somnul. Şi era iritat că mintea lui se tot întorcea la faţa aceea uluitoare - la femeia din spatele ei. Calitatea aceea era - fusese, se corectă el - parte din puterea ei. Acea capacitate de a intra în mintea unui bărbat până când acesta devenea obsedat de ea. Ar fi fost irezistibilă, se gândi el, ţinând încă în mână bucata de pânză. De neuitat. Periculoasă.

Oare își pusese pe ea bucățica aia scurtă de mătase pentru un bărbat? se întrebă el. Așteptase pe cineva... pentru o seară de intimități pasionale? Și unde era a treia Stea? Musafirul ei neașteptat o găsise, o luase? Seiful din biblioteca de la parter fusese spart și golit. Părea logic ca ea să fi păstrat ceva de valoare în altă parte. Cu toate acestea, căzuse de acolo, de sus.

Alergase? O fugărise? De ce îl lăsase să intre în casă? Încuietorile rezistente de la uși nu fuseseră forțate. Oare fusese atât de neglijentă, de nechibzuită, încât să deschidă ușa unui străin fără să aibă pe ea nimic altceva decât un halat din mătase? Sau îl cunoștea?

Poate că se lăudase cu diamantul, chiar i-l arătase. Lăcomia luase locul pasiunii? O ceartă, apoi o încăierare. O luptă, o cădere. Apoi răvășirea casei, drept acoperire. Era o posibilitate, hotărî el. Avea agenda ei groasă, cu adrese, la parter, și urma să parcurgă fiecare nume în parte. La fel cum tot el și echipa pe care o crease vor cerceta casa goală din Potomac, Maryland, centimetru cu centimetru.

Dar acum trebuia să se întâlnească cu niște oameni. Să dea de știre despre tragedie și să pună detaliile cap la cap. Va trebui să-i ceară unei prietene de-a lui Grace Fontaine sau unui membru al familiei sale să vină și să identifice în mod oficial cadavrul. Regreta, mai mult decât și-ar fi dorit, că oamenii care țineau la ea trebuiau să se uite la fața aceea distrusă.

Lăsă să-i cadă din mână cămașa de mătase, aruncă o ultimă privire asupra camerei, cu patul ei uriaș și florile călcate în picioare, și sticlele vechi, drăgălașe, împrăștiate pe jos, care străluceau precum niște pietre prețioase. Deja știa că parfumul din încăpere îl va bântui, la fel cum o va face și fața aceea perfectă, frumos pictată în ulei, din camera de la parter.

Era beznă afară când se întoarse. Nu era neobișnuit pentru el să-și petreacă multe ore, până târziu, la un caz. Seth nu avea o viață personală în afara locului de muncă și nu căutase niciodată să-și facă una. Femeile cu care se întâlnea pentru a socializa sau pentru a ieși

la o întâlnire erau selectate cu grijă, chiar cu precauţie. Majoritatea însă nu prea tolerau obligaţiile presupuse de locul lui de muncă şi rar se consolida o relaţie. Pentru că el ştia cât de dificile şi de frustrante erau acele pretenţii de timp, energie şi suflet pentru cei care aşteptau, avea parte de nemulţumiri, bosumflări, chiar şi acuze, de la femeile care se simţeau neglijate. Aşa că el niciodată nu făcea promisiuni. Şi trăia singur.

Era conştient că nu putea face prea multe aici, la locul crimei. Ar fi trebuit să fie la biroul lui – sau, cel puţin, se gândi el, să fi mers acasă doar ca să-şi limpezească gândurile. Dar el fusese tras înapoi de această locuinţă. Nu, de această femeie, recunoscu el. Oricât ar fi fost de frumoase, nu cele două etaje din lemn şi sticlă îl atraseseră aici. Ci chipul din portret.

Îşi lăsase maşina în curba aleii şi se apropiase pe jos de casa protejată de copacii bătrâni şi maiestuoşi şi de arbuştii verzi şi bine îngrijiţi. Intrase şi apăsase pe întrerupător, candelabrul din foaier răspândind brusc o lumină orbitoare.

Oamenii lui începuseră deja munca obositoare de a cerceta cartierul din uşă în uşă, în speranţa că cineva, într-o altă casă mare şi elegantă, ar fi auzit sau ar fi văzut ceva. Medicul legist se mişca încet – lucru de înţeles, îşi reaminti Seth. Era sărbătoare, iar personalul era redus la minim. Rapoartele oficiale durau ceva mai mult. Dar nu rapoartele sau lipsa lor nu-i dădeau pace în timp ce revenea, inevitabil, spre portretul aflat deasupra căminului din teracotă.

Grace Fontaine fusese iubită. El subestimase profunzimea la care putea ajunge prietenia. Dar văzuse acea profunzime şi acea mâhnire şocată şi sfâşietoare pe feţele celor două femei de la care tocmai plecase. Existase o legătură între Bailey James, M.J. O'Leary şi Grace, care era cea mai puternică din câte văzuse el vreodată. Regreta – iar el rareori avea regrete – că trebuise să le dea vestea atât de direct. „Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră." Cuvinte pe care poliţiştii le spuneau pentru a atenua durerea morţii cu care ei se împăcaseră deja – deseori violentă, întotdeauna neaşteptată.

El rostise acele cuvinte, așa cum o făcuse prea des în trecut, și le văzuse pe femeia blondă fragilă și pe cea roșcată cu ochii de pisică pur și simplu dărâmate. Sprijinindu-se una de cealaltă, pur și simplu se simțiseră distruse.

Nu fusese nevoie ca bărbații care se erijaseră în apărătorii femeilor să îi spună să le lase singure în suferința lor. Nu urma nici o întrebare, nici o declarație, nici un răspuns în seara aceea. Nimic din ce ar fi putut spune sau face nu avea să treacă de acea cortină groasă de durere. Grace Fontaine fusese iubită, se gândi el încă o dată, uitându-se în ochii aceia albaștri, spectaculoși. Nu pur și simplu dorită de bărbați, ci iubită și de două femei. Ce era dincolo de acei ochi, ce se ascundea dincolo de chipul acela, care meritase acel sentiment de încredere?

– Cine naiba ai fost tu? murmură el, primind drept răspuns zâmbetul îndrăzneț și ademenitor. Ești prea frumoasă să fii reală. Prea conștientă de propria frumusețe ca să fii delicată.

Vocea lui groasă, răgușită de oboseală, răsună în casa goală. Își strecură mâinile în buzunare și se balansă pe călcâie.

– Prea moartă ca să-ți pese.

Și, deși întoarse spatele portretului, avea sentimentul nefiresc că acesta îl urmărea. Îl măsura din priviri. Încă mai avea de luat legătura cu rudele ei apropiate, cu mătușa și unchiul din Virginia care o crescuseră după moartea părinților ei. Mătușa își petrecea vara într-o vilă din Italia și în seara aceea nu putea fi contactată.

Vile în Italia, meditâ el, diamante albastre, portrete în ulei deasupra șemineelor din teracotă de culoarea safirului albastru. Era o lume aflată foarte departe de educația lui serioasă, de clasă mijlocie, și de viața pe care o dusese de-a lungul carierei lui. Dar el știa că violența nu avea preferați.

În cele din urmă, el se va întoarce în casa lui cea mică și neînsemnată de pe terenul comparabil cu o marcă poștală, înghesuită lângă alte duzini de case mici și neînsemnate. Va fi goală, deoarece el nu găsise nici o femeie care să-l impresioneze și să fie dispusă să împartă

cu el chiar şi acel spaţiu mic, privat. Dar casa lui va fi acolo pentru el. Iar casa aceasta, cu tot lemnul ei lucios şi sutele de metri pătraţi de sticlă strălucitoare, peluza în pantă, piscina sclipitoare şi tufişurile dichisite, nu îşi protejase stăpâna.

Ocoli conturul bine marcat pe podea şi porni din nou pe scări. Era ţâfnos, recunoştea acest lucru. Şi cel mai bun remediu ca să se liniştească din nou era munca.

Se gândi că, poate, o femeie cu o viaţă atât de bogată în evenimente cum avusese Grace Fontaine ar fi notat acele evenimente – şi sentimentele ei faţă de ele – într-un jurnal. Lucră în tăcere, cercetând cu atenţie dormitorul, ştiind foarte bine că era ca prins în capcană în acel parfum sufocant pe care ea îl lăsase în urmă. Îşi scoase cravata şi-o îndesă în buzunar. Greutatea armei sale, prinsă confortabil în hamul de pe umăr, era cu adevărat parte din el şi trecea neobservată.

Căută prin sertare fără reţinere, deşi erau în mare parte goale acum, când conţinutul lor era împrăştiat prin cameră. Căută pe sub ele, în spatele lor şi sub saltea. Se gândi, fără nici o legătură cu chestiunea, că femeia avusese suficiente haine cât să îmbrace o echipă numeroasă de modele şi că avusese o aplecare spre materiale fine. Mătase, caşmir, satin, lână ţesută fin. Culori îndrăzneţe. Culori ca de bijuterii, cu o înclinaţie spre nuanţe de albastru. Cu asemenea ochi, se gândi el, pe măsură ce aceştia se strecurau înapoi în mintea lui, de ce nu?

Se surprinse întrebându-se ce timbru avusese vocea ei. Oare se potrivea cu chipul acela senzual? Fusese răguşită şi joasă, un murmur încă o dată ademenitor pentru un bărbat? El şi-o imagina astfel, o voce la fel de misterioasă şi de senzuală precum parfumul care persista în aer.

Corpul i se potrivise cu chipul, cu parfumul, se gândi el, păşind în enormul ei dressing. Bineînţeles, ea ajutase natura în direcţia aceea. Iar el se întreba de ce o femeie s-ar simţi îndemnată să adauge silicon corpului ei ca să ademenească un bărbat. Şi ce fel de bărbat

cu creierul cât un bob de mazăre ar prefera așa ceva în locul unor forme naturale. El prefera onestitatea la femei. Era insistent în privința onestității. Ceea ce, presupunea el, era unul dintre motivele pentru care trăia singur. Analiză cu atenție hainele care încă mai atârnau pe umerașe și încuviință. Chiar și criminalul își pierduse răbdarea aici, din câte se părea. Umerașele erau trase în spate, astfel că hainele erau înghesuite una într-alta, dar el nu se deranjase să le scoată pe toate afară.

Seth estima numărul de pantofi undeva la peste două sute, iar un perete cu rafturi fusese în mod evident conceput pentru a depozita gențile. Acestea, în toate formele, mărimile și culorile imaginabile, fuseseră smulse de la locurile lor, rupte și scotocite. Și mai era încă un dulap, pentru alte obiecte de îmbrăcăminte – pulovere, eșarfe. Gablonțuri. Seth își imagina că ea avusese și suficiente bijuterii din metal prețios. Unele dintre ele fuseseră cu siguranță în seiful de jos, care acum era gol. Iar ea probabil că avusese o casetă de valori la vreo bancă. Avea să verifice dimineață la prima ora.

Îi plăcuse muzica, se gândi el, observând boxele fără fir. Văzuse difuzoare în toate încăperile din casă, și fuseseră CD-uri, chiar și albume vechi, împrăștiate prin camera de zi de la parter. În această privință, avusese gusturi variate. Totul de la Bach la B-52's.

Oare petrecuse multe nopți singură? se întrebă el. Ascultând muzică în toată casa? Se ghemuise vreodată în fața acelui șemineu elegant cu una dintre sutele de cărți care căptușeau pereții bibliotecii ei? Cuibărită pe canapea, își imagină el, purtând acea cămașă de noapte roșie, scurtă, cu picioarele ei superbe, strânse. Un pahar de coniac, muzica în surdină, lumina stelelor revărsându-se prin ferestrele din acoperiș.

Vedea totul foarte limpede. Și-o imagina cum își ridica privirea, își dădea în spate părul care îi cădea peste fața uluitoare și își arcuia buzele ispititoare în timp ce îl prindea privind-o. Punea cartea deoparte, întindea mâna în semn de invitație, scotea acel murmur slab, răgușit, chicotind în timp ce îl trăgea în jos alături de ea.

Aproape că putea să-i simtă gustul. Pentru că putea, înjură în şoaptă şi se opri un moment pentru a-şi controla creşterea bruscă a pulsului. Moartă sau vie, femeia aceea era o vrăjitoare, conchise el. Şi blestematele alea de pietre, oricât ar fi fost de exagerate, păreau doar să adauge şi mai multă intensitate puterii ei.

Iar el îşi pierdea timpul. Categoric îşi pierdea timpul, îşi spuse în timp ce se ridică. Cerceta cel mai bine problema cu ajutorul regulilor şi a procedurii. Trebuia să se întoarcă, să-l preseze pe medicul legist, să insiste pentru a obţine o oră aproximativă a decesului. Trebuia să înceapă să sune la numerele de telefon din agenda victimei. Trebuia să iasă din această casă care mirosea a această femeie. Totul emana mirosul ei. Şi să stea departe de ea, hotărî el, până când era sigur că putea să-şi ţină în frâu proiecţiile imaginare neobişnuite.

Supărat pe el însuşi, iritat de propria deviere de la rutina strictă, se îndreptă spre uşa dormitorului. Tocmai pornise în jos pe scara interioară, când o mişcare îi atrase atenţia. Dădu să-şi ia arma. Dar era deja prea târziu pentru aşa ceva. Foarte încet, îşi coborî mâna, rămase unde era şi se uită în jos. Nu arma automată îndreptată spre inima lui îl făcuse să încremenească. Ci faptul că era ţinută, nemişcată ca o stâncă, de mâna unei femei moarte.

– Ei bine, spuse femeia moartă, păşind în faţă, în haloul de lumină creat de candelabrul din foaier. Cu siguranţă eşti un hoţ dezordonat şi prost. Ochii aceia şocant de albaştri îl priveau ţintă. Ce-ar fi să-mi dai un motiv bun pentru care nu ar trebui să-ţi fac o gaură în cap înainte să chem poliţia?

Pentru o fantomă, corespundea perfect fanteziei lui de mai devreme. Vocea era un murmur, fierbinte şi răguşit, şi uluitor de viu. Şi pentru cineva recent dispărut dintre cei vii, avea în obraji o roşeaţă foarte caldă, din cauza accesului de furie. Mintea lui Seth se bloca rar. Dar acum tocmai o făcuse. Vedea o femeie vioaie, îmbrăcată ca pentru o defilare pe podium, în mătase albă, cu bijuterii sclipindu-i la urechi şi un pistol argintiu, lucios, în mână.

Se trase brusc înapoi, cu toate că nu lăsă să se vadă nici o urmă de şoc sau efort când îi îndeplini cererea cu un răspuns serios.

– Sunt de la poliţie.

Îşi arcui buzele, într-o expresie plină de sarcasm.

– Bineînţeles că eşti, frumosule. Cine altcineva ar da târcoale unei case încuiate atunci când nimeni nu este acasă, dacă nu un poliţist care face exces de zel în sectorul lui?

– A trecut ceva vreme de când am fost poliţist de patrulă. Mă numesc Buchanan. Locotenent Seth Buchanan. Dacă îţi îndrepţi arma doar un pic mai în stânga inimii mele, am să îţi arăt legitimaţia.

– Mi-ar plăcea grozav să o văd.

Urmărindu-l, ea mută încet ţeava pistolului. Inima ei bătea ca un ciocan pneumatic, însoţită de un amestec de frică şi furie, dar ea mai făcu încă un pas lejer înainte, în timp ce el îşi vârî două degete în buzunar. Legitimaţia părea cât se poate de reală, se gândi ea. Din câte putea vedea din documentul de identificare ce purta scutul aurit.

Şi avu un presentiment de rău augur. O senzaţie şi mai urâtă de ghem în stomac decât cea pe care o trăise când îşi oprise maşina pe aleea din faţa casei şi văzuse maşina ciudată şi luminile arzând în interiorul casei ei goale.

Îşi mută din nou privirea de la legitimaţie, în sus, spre ochii lui. La naiba! Chiar că arăta mai mult a poliţist decât a escroc, hotărî ea. Foarte atrăgător, într-un fel serios, conformist. Bine făcut, lat în umeri şi îngust la şolduri, părea disciplinat fără milă. Ochii aceia, reci şi limpezi, căprui-aurii, care păreau să vadă totul dintr-odată, aparţineau fie unui poliţist, fie unui criminal. Oricare ar fi fost situaţia, aparţineau unui tip de om periculos, îşi imagină ea.

De obicei, oamenii periculoşi i se păreau atrăgători. Dar, în acest moment, pe măsură ce înţelegea ciudăţenia situaţiei, starea ei de spirit nu era prea receptivă.

– Bine, Buchanan, locotenent Seth, ce-ar fi să-mi spui ce cauţi în casa mea. Se gândi la ce avea în poşetă – ceea

ce Bailey îi trimisese doar cu câteva zile înainte – şi simţi că senzaţia aceea tulburătoare din stomac se intensifica. „Care o fi problema?" se întrebă ea. „Şi cum anume ies din ea cu un poliţist care mă tulbură cu privirea?" Ai şi un mandat de percheziţie pe lângă insigna aia? ceru ea să afle.

– Nu, nu am.

Seth s-ar fi simţit mai bine, considerabil mai bine, dacă ea ar fi pus arma jos. Dar ea părea mulţumită să o ţină în mână, ţintind mai jos acum, nu mai puţin ferm, dar mai jos. Totuşi, îi revenise stăpânirea de sine. Cu privirea aţintită asupra ei, el coborî restul scărilor şi rămase în foaierul înalt, cu faţa spre ea.

– Eşti Grace Fontaine.

Ea îl urmări cum îşi îndesă insigna înapoi în buzunar, în timp ce ochii aceia impenetrabili, de poliţist, îi analizau chipul. „Îmi memorează trăsăturile", se gândi ea, iritată. „Caută să-şi întipărească în memorie orice semne distinctive. Dar ce naiba se petrece?"

– Da, eu sunt Grace Fontaine. Aceasta este proprietatea mea, casa mea. Şi din moment ce te afli în ea, fără un mandat adecvat, îmi încalci proprietatea. Pentru că pare de prisos să chem un poliţist, poate îmi voi suna doar avocatul.

Seth îşi înclină capul şi, involuntar, prinse o adiere din parfumul ei de sirenă. Poate că acesta şi faptul că îi simţise efectul instantaneu şi nedorit asupra organismului îl făcu să vorbească fără să gândească:

– Ei bine, domnişoară Fontaine, araţi al naibii de bine pentru o femeie moartă.

capitolul 2

Ea răspunse făcând ochii mici şi arcuindu-şi o sprânceană.

– Dacă ăsta e vreun fel de banc poliţist, mă tem că va trebui să traduci.

Îl enerva că înţelesese greşit remarca lui. Nu se purtase ca un profesionist. Precaut, el ridică încet o mână, aplecând ţeava pistolului mai spre stânga.

– Te superi? spuse el, apoi, repede, înainte ca ea să poată fi de acord, el răsuci arma luându-i-o din mână şi scoase încărcătorul.

Nu era momentul să întrebe dacă avea permis de port armă, aşa că pur şi simplu îi dădu înapoi pistolul gol şi-şi puse încărcătorul în buzunar.

– Este cel mai bine să ţii amândouă mâinile pe armă, spuse el lejer, şi cu un aer atât de serios, încât ea bănui că atitudinea ascundea amuzamentul. Şi dacă vrei să o păstrezi să nu stai niciodată atât de aproape.

– Mulţumesc mult pentru lecţia de autoapărare. În mod evident iritată, ea îşi deschise geanta şi aruncă arma înăuntru. Dar încă nu mi-ai răspuns la întrebarea iniţială, domnule locotenent. Ce cauţi în casa mea?

– A avut loc un incident, domnişoară Fontaine.

– Un incident? Altă glumă de interior de-a poliţiştilor? Ea expiră cu putere. S-a produs o spargere? întrebă ea, şi pentru prima dată îşi desprinse privirea de la bărbat şi aruncă o privire dincolo de el, în foaier. Un jaf? adăugă ea, apoi zări un scaun răsturnat şi câteva vase sparte, prin arcada care dădea spre camera de zi.

Înjurând, se împinse să-şi croiască drum pe lângă el. El o prinse cu mâna de braţ, încercând s-o oprească.

– Domnişoară Fontaine...

– Ia mâna de pe mine, se repezi ea, întrerupându-l. Asta e casa mea.

El nu-şi slăbi strânsoarea.

– Sunt conştient de asta. Când a fost, cu exactitate, ultima dată când ai fost acasă?

– Am să-ţi dau o afurisită de declaraţie după ce văd ce lipseşte.

Reuşi să mai facă încă doi paşi şi observă, după dezordinea din camera de zi, că nu fusese un jaf curat sau organizat.

– Ei bine, au făcut o treabă bună, nu-i aşa? Cei de la firma de curăţenie vor fi de-a dreptul nefericiţi. Se uită în jos spre degetele lui Seth care încă îi ţineau

cu fermitate brațul. Îmi verifici starea bicepșilor, domnule locotenent? Îmi place să cred că sunt fermi.

– Tonusul dumitale muscular e foarte bun.

Din câte o putea observa în pantalonii largi, subțiri, de culoarea fildeșului, părea mai mult decât foarte bun.

– Aș vrea să-mi răspunzi la întrebare, domnișoară Fontaine. Când ai fost acasă ultima dată?

– Aici?

Oftă și ridică unul din umerii ei eleganți. Mintea ei se învârtea în jurul detaliilor enervante cu care te confruntai în urma unui jaf. Să-și sune agentul de asigurări, să depună o plângere, să dea declarații.

– Miercuri după-amiază. Am plecat din oraș pentru câteva zile.

Era mai tulburată decât voia să recunoască din cauza faptului că locuința ei fusese jefuită în absența ei. Lucrurile ei fuseseră atinse și luate de străini. Dar îi strecură o privire pe sub gene, zâmbind.

– N-ai de gând să iei notițe?

– Ba da, chiar voi lua. În scurt timp. Cine stătea în casă în absența dumitale?

– Nimeni. Nu țin să las oameni în casă atunci când sunt plecată. Acum, dacă mă scuzi...

Își trase brațul cu o smucitură rapidă, puternică, și porni cu pași mari prin foaier și pe sub arcadă.

– Dumnezeule! Mânia o cuprinse prima, rapidă și intensă. Voia să lovească ceva cu piciorul, indiferent dacă era deja rupt și distrus. Chiar a fost nevoie să spargă ceea ce nu au cărat afară? murmură ea. Se uită în sus, văzu balustrada ruptă și înjură din nou. Și ce dracu' au făcut acolo sus? Un sistem bun de alarmă e văd de mare ajutor dacă cineva poate pur și simplu să...

Se opri din înaintare, parcă pierzându-și vocea când văzu conturul trasat pe podeaua strălucitoare din lemn de castan. În timp ce se uita într-acolo, incapabilă să-și smulgă privirea, sângele i se scurse din obraji, lăsându-i dureros de reci și rigizi. Rezemându-se cu o mână de spătarul canapelei pătate, ca să nu-și piardă echilibrul, se uită lung la contur, la strălucirea de diamant

a sticlei sparte care fusese măsuța ei de cafea și la sângele care se uscase într-o baltă închisă la culoare.

- Ce-ar fi să mergem în living? spuse el liniștit.

Ea își smuci umerii înapoi, deși el nu o atinsese. Golul din stomacul ei era umplut cu gheață, și fiorii de căldură care o străbăteau nu reușeau în nici un fel să o topească.

- Cine a fost ucis? ceru ea să afle. Cine a murit aici?

- Până acum câteva minute, se presupunea că dumneata.

Închise ochii, vag îngrijorată de faptul că începea să nu mai vadă limpede imaginile.

- Scuză-mă, spuse ea, destul de clar, și traversă încăperea cu picioarele amorțite.

Ridică o sticlă de coniac care zăcuse răsturnată pe podea, bâjbâi să deschidă o vitrină pentru a-și lua un pahar și turnă cu generozitate. Luă prima înghițitură ca pe un medicament. Seth își putu da seama de lucrul acesta din felul în care ea dădu conținutul pe gât, cutremurându-se, puternic, de două ori. Nu îi readuse culoarea înapoi în obraji, dar el presupuse că îi provocase un șoc organismului ei suficient de mare încât să funcționeze din nou.

- Domnișoară Fontaine, cred că ar fi mai bine dacă am vorbi despre asta într-o altă cameră.

- Sunt bine.

Dar vocea ei era ciudată. Bău din nou înainte de a se întoarce spre el.

- De ce-ai crezut că am fost eu?

- Victima era în casa dumitale, îmbrăcată într-o cămașă de noapte. Se potrivea cu descrierea generală. Fața ei a fost... distrusă de cădere. Avea aproximativ înălțimea și greutatea potrivite, vârsta, coloritul dumitale.

Coloritul ei, se gândi Grace, simțind un un val de ușurare uimitoare. Înseamnă că nu era vorba de Bailey sau de M.J.

- Nu am avut nici un oaspete acasă cât am fost plecată. Inspiră adânc, știind că pe-acolo pe undeva se afla calmul, numai dacă ar fi putut ajunge la el. Habar n-am

cine era femeia aceea, dacă nu cumva a fost unul dintre hoţi. Cum a...

Grace privi din nou în sus la balustrada ruptă, la marginile ascuţite ale lemnului.

- Mai mult ca sigur a fost împinsă.

- Lucrul acesta încă nu s-a stabilit.

- Sunt sigură că a fost împinsă. Eu nu te pot ajuta cu privire la cine a fost tânăra, domnule locotenent. Având în vedere că nu am o soră geamănă, nu pot decât să...

Se opri, pierzându-şi, pentru a doua oară, culoarea din obraji. Acum mâna ei liberă se încleştă într-un pumn care-i apăsă puternic abdomenul.

- O, nu. O, Doamne!

El înţelese şi nu ezită.

- Cine era?

- Eu... Putea să fi fost... A mai stat aici înainte, în timp ce eram plecată. De asta nu mai obişnuiesc să las o cheie de rezervă afară. Totuşi, poate îşi făcuse o copie. Nu i s-ar fi părut nimic nefiresc într-un asemenea gest. Întorcându-şi privirea de la forma desenată, merse înapoi printre resturi şi se aşeză pe braţul canapelei. O verişoară.

Grace sorbi din nou din coniac, încet, lăsându-l să răspândească, încă o dată, căldură în trupul ei.

- Melissa Bennington. Ba nu, cred că şi-a luat înapoi numele de Fontaine în urmă cu câteva luni, după divorţ. Nu sunt sigură. Îşi trecu o mână prin păr. Nu am fost destul de interesată cât să fiu sigură de un asemenea detaliu.

- Semăna cu dumneata?

Ea îi oferi un zâmbet slab, lipsit de amuzament.

- Misiunea Melissei era *să fie* ca mine. La început mi s-a părut un lucru uşor măgulitor, dar am ajuns în cele din urmă să cred că era uşor enervant. Iar în ultimii ani, mi se părea de-a dreptul patetic. Presupun că exista o asemănare de suprafaţă. Ea a amplificat-o. Şi-a lăsat părul să crească, l-a vopsit în culoarea mea. Exista o oarecare diferenţă în conformaţia corpului, dar ea... a amplificat şi asta. Făcea cumpărături la aceleaşi magazine, mergea la aceleaşi saloane. Alegea aceiaşi bărbaţi.

Am crescut împreună, mai mult sau mai puţin. Ea a simţit întotdeauna că eu primesc partea mai bună, pe toate planurile. Se forţă să se uite înapoi, privi în jos, şi simţi un val de durere şi milă. Se pare că am primit, şi de data asta.

– Dacă cineva nu te cunoştea bine, te putea confunda?

– La o privire trecătoare, presupun că da. Poate o cunoştinţă obişnuită. Nimeni care... Se opri din nou şi se ridică în picioare. Crezi că cineva a ucis-o crezând că eram eu? A confundat-o cu mine, aşa cum ai făcut dumneata? Asta e absurd. A fost o spargere, un jaf. Un accident groaznic.

– Este posibil. Seth îşi scoase în cele din urmă agenda pentru a nota numele verişoarei. Privi în sus, întâlnindu-i privirea. Este, de asemenea, mai mult decât posibil să fi venit cineva aici, să o confunde cu dumneata şi să presupună că aveai cea de-a treia Stea.

Era pricepută, hotărî el. Abia dacă se zărise o pâlpâire în ochii ei, înainte de a minţi.

– Nu am idee despre ce vorbeşti.

– Ba da. Şi dacă nu ai mai fost acasă de miercuri, încă o mai ai.

Se uită în jos, la geanta pe care ea continua să o ţină în mână.

– În general, eu nu port stele în poşetă, îi răspunse cu un zâmbet nesigur în colţul gurii. Dar e un gând minunat, aproape poetic. Acum, sunt foarte obosită...

– Domnişoară Fontaine. Tonul lui era clar şi rezervat. Victima aceasta este al şaselea cadavru de care m-am ocupat astăzi şi care are legătură cu acele trei diamante albastre.

Mâna ei îi prinse rapid braţul.

– M.J. şi Bailey?

– Prietenele dumitale sunt bine.

Simţi că strânsoarea ei pierde din intensitate.

– Au avut un sfârşit de săptămână şi o sărbătoare plină de evenimente. Deşi toate acestea ar fi putut fi evitate dacă ele ar fi contactat poliţia. Într-un fel sau altul, eu voi avea parte de cooperarea dumitale acum.

Ea îşi dădu părul pe spate.

– Ele unde sunt? Ce-ai făcut, le-ai aruncat într-o celulă? Avocatul meu le va scoate de-acolo şi te va da la o parte înainte ca să termini de recitat avertismentul Miranda.

Se îndreptă spre telefon şi văzu că nu se afla pe masa în stil Queen Anne.

– Nu, nu sunt într-o celulă.

Îl întărâta felul în care ea se apuca de treabă, modul în care se mobiliza, gata să încalce regulile.

– Îmi imaginez că îţi organizează înmormântarea chiar în momentul ăsta.

– Îmi organizează... Ochii ei uluitori oglindiră o nelinişte uriaşă. O, Doamne, le-ai spus că am murit? Cred că sunt moartă? Unde sunt acum? Unde-i nenorocitul ăla de telefon? Trebuie să le sun.

Se ghemui să scotocească prin mormanele de lucruri, împingându-l când el o luă din nou de braţ.

– Nu sunt acasă, nici una din ele.

– Ai spus că nu sunt la închisoare.

– Şi nu sunt.

Seth îşi dădu seama că nu va obţine nimic de la ea, până când nu-i va fi satisfăcut curiozitatea.

– Te voi duce eu la ele. Apoi vom clarifica chestiunea aceasta, domnişoară Fontaine. Îţi promit.

Grace nu scoase o vorbă în timp ce el o conduse cu maşina spre suburbiile îngrijite de la marginea Washingtonului. O asigurase că Bailey şi M.J. erau bine, şi instinctele ei îi spuneau că locotenentul Seth Buchanan nu zicea altceva decât adevărul. Faptele erau ocupaţia lui, la urma urmei, se gândi ea. Dar mâinile ei tot erau împreunate într-o încleştare care ajunsese să îi provoace durere. Trebuia să le vadă, să le atingă.

Deja simţea apăsarea sentimentului de vinovăţie, pentru faptul că ele probabil o jeleau, când ea îşi petrecuse ultimele zile complăcându-se în nevoia de a fi singură, de a fi departe. De a fi în altă parte.

Ce li se întâmplase în acel sfârşit de săptămână prelungit? Oare încercaseră să o contacteze în timp ce ea nu era disponibilă? Era dureros de evident că diamantele

albastre pe care Bailey le evaluase pentru muzeu erau cauza tuturor neplăcerilor.

În timp ce imaginea conturului dezolant de pe podeaua din lemn de castan îi apăru fulgerător în minte, Grace se cutremură din nou. „Melissa. Biata, patetica Melissa." Dar nu se putea gândi acum la asta. Nu se putea gândi la nimic altceva decât la prietenele ei.

– Nu sunt rănite? reuși ea să întrebe.

– Nu.

Seth nu mai adăugă altceva, continuându-și drumul prin tumultul de lumini stradale și de faruri. Parfumul ei aluneca mătăsos în interiorul mașinii lui, tachinându-i simțurile. În mod voit, deschise geamul din dreptul lui și lăsă briza ușoară, umedă, să îl alunge.

– Unde ai fost în ultimele zile, domnișoară Fontaine?

– Departe. Obosită, își lăsă capul pe spate și închise ochii. Este unul dintre locurile mele preferate.

Se îndreptă din nou și își înălță capul, când el o luă pe o stradă mărginită de copaci, apoi intră pe aleea unei case din cărămidă. Ea văzu un Jaguar strălucitor, apoi o mașină aflată într-o stare groaznică. Dar nici un automobil MG dichisit, nici o mașinuță practică.

– Mașinile lor nu sunt aici, începu ea, aruncându-i o privire acuzatoare și plină de neîncredere.

– Ba da, sunt.

Ea coborî și, ignorându-l, se grăbi spre ușa de la intrare. Bătu scurt, ca o femeie de afaceri, dar pumnul îi tremura. Se deschise ușa, și un bărbat pe care nu-l mai văzuse înainte o privi țintă. Ochii lui verzi, calmi, tresăriră din cauza șocului, apoi se încălziră încet. Zâmbetul lui strălucitor aproape o orbi.

Apoi întinse mâna și îi atinse ușor obrazul.

– Tu ești Grace.

– Da, eu...

– E absolut minunat să te cunosc. O luă în brațe – dintre care unul era proaspăt bandajat – cu o afecțiune atât de blândă, încât ea nici nu avu timp să-și dea seama că e surprinsă. Eu sunt Cade, murmură el, în timp ce privirea lui o întâlni pe a lui Seth, peste capul lui Grace. Cade Parris. Intră.

- Bailey, M.J.

- Sunt aici. Şi vor fi foarte bine de îndată ce te vor vedea.

O luă de braţ şi-i simţi tremurul rapid, intens. Dar, în pragul uşii dinspre camera de zi, ea se opri şi îşi puse mâna pe braţul lui. Înăuntru stăteau Bailey şi M.J., cu privirea în altă parte şi ţinându-se de mână. Vocile lor erau scăzute, în vibraţia lor oglindindu-se lacrimile ce le inundau ochii. Un bărbat stătea la mică distanţă de ele, cu mâinile vârâte în buzunare şi o expresie de neajutorare întipărită pe faţa tumefiată. Când o văzu, ochii lui, gri ca norii în timpul furtunii, se îngustară, licărind. Apoi, zâmbi. Grace inspiră o dată, cutremurându-se, apoi expiră încet.

- Ei bine, spuse ea cu o voce clară, fermă, este plăcut să ştiu că cineva ar plânge zdravăn după mine.

Amândouă femeile se întoarseră. Pentru o clipă, toate trei se priviră fix una pe cealaltă - trei perechi de ochi din care se revărsau lacrimi. Apoi, în faţa lui Seth, toate se mişcară dintr-odată, ca o unitate, astfel încât graba cu care se năspustiră spre partea cealaltă a camerei, pentru a ajunge aproape, avea o graţie feminină nefirească şi incontestabilă. Apoi toate deveniră una, vocile şi lacrimile lor amestecându-se într-o omogenitate caldă.

„Un triunghi", se gândi el, încruntându-se. Cu trei puncte care constituiau un întreg. Precum triunghiul de aur care ţinea unite trei pietre puternice, de o valoare inestimabilă.

- Cred că le-ar prinde bine să petreacă un timp singure, spuse Cade, calm, făcând un gest spre celălalt bărbat. Domnule locotenent?

O porni spre hol, ridicând din sprâncene când Seth ezită.

- Nu cred că vor pleca undeva tocmai acum.

Cu o ridicare a umerilor abia perceptibilă, Seth făcu un pas în spate. Le putea acorda douăzeci de minute.

- Am nevoie de telefonul tău.

- Este unul în bucătărie. Vrei o bere, Jack?

Al treilea bărbat râse.

– Așa mai vii de-acasă.

– Amnezie, spuse Grace, la puțin timp după aceea.

Ea și Bailey erau cuibărite una lângă cealaltă pe canapea, iar M.J. stătea pe podea, la picioarele lor.

– Totul ți-a dispărut din minte?

– Totul.

Bailey o ținea strâns pe Grace de mână, temându-se să rupă legătura.

– M-am trezit într-o cameră mică și sordidă de hotel, fără memorie, cu mai mult de un milion bani gheață și diamantul. Am ales numele lui Cade din cartea de telefoane. Parris. Zâmbi vag. Nostim, nu-i așa?

– Vă voi duce în Franța, așa cum am stabilit, promise Grace.

– El m-a ajutat cu toate.

Căldura din tonul ei o făcu pe Grace să schimbe o privire rapidă cu M.J. Aveau să discute amănuntul acesta în detaliu, mai târziu.

– Apoi am început să-mi amintesc, puțin câte puțin. Pe tine și pe M.J., doar strălucerări, chiar vă auzeam vocile, dar nimic nu se potrivea. El este cel care a redus numărul posibilităților la Salvini, iar când m-a dus acolo... Am intrat prin efracție.

– Cu puțin timp înainte să facem și noi chestia asta, adăugă M.J.

– Jack și-a putut da seama că încuietorile din spate fuseseră forțate.

– Am intrat, continuă Bailey, și ochii ei răvășiți de lacrimi deveniră sticloși. Iar eu mi-am amintit, mi-am amintit totul în acel moment, cum Thomas și Timothy plănuiau să fure pietrele, să le copieze. Cum v-am trimis prin poștă câte una fiecăreia din voi ca să îl împiedic să facă asta. Un lucru prostesc, atât de nesăbuit.

– Nu, n-a fost așa. Grace își strecură un braț în jurul umerilor lui Bailey. Văd logica. Nu ai avut timp să născocești altceva.

– Ar fi trebuit să sun la poliție, dar am fost atât de sigură că pot face ca lucrurile să iasă bine. Aveam de gând

să intru în biroul lui Thomas să lămurim lucrurile, să îi spun că s-a terminat. Şi am văzut... Se cutremură din nou. Lupta. Oribilă. Fulgerul din fereastră care le lumina feţele. Apoi Timothy a apucat cuţitul de deschis scrisorile. S-a întrerupt curentul, dar strălucirea fulgerelor mi-a arătat ce-i făcea... lui Thomas. Tot sângele.

- Nu, şopti M.J., mângâind-o liniştitor pe picior. Nu trece iar prin chinul ăla.

- Nu. Bailey clătină din cap. Trebuie. M-a văzut, Grace. M-ar fi ucis. A venit după mine. Îi luasem geanta cu banii de la bancă, aşa că am fugit prin întuneric. Şi m-am ascuns jos, sub scări. Într-o nişă mică de sub scări. Dar îl vedeam cum mă căuta cu înfrigurare, cu mâinile pline de sânge. Încă nu-mi aduc aminte cum am ieşit, cum am ajuns în camera aceea.

Grace nici nu-şi putea imagina... prietena ei liniştită, serioasă, urmărită de un criminal.

- Ceea ce e important e că ai reuşit să scapi şi acum eşti în siguranţă. Grace privi în jos la M.J. Suntem toate aici. Afişă un zâmbet forţat, de încurajare. Şi, cum ţi-ai petrecut weekendul?

- Fugind, împreună cu un vânător de recompense, prinsă cu cătuşe de un pat, într-un motel ieftin, fiind luată la ţintă de nişte ticăloşi... cu un mic ocol pe la căsuţa ta din munţi.

„Vânător de recompense" se gândi Grace, încercând să ţină pasul. Bărbatul care se numea Jack, presupuse ea, cel cu părul prins într-o coadă de cal şi ochi cenuşii ca norii de furtună.

Şi rânjetul criminal. Cătuşe, moteluri ieftine şi împuşcături. Apăsându-şi buricele degetelor pe ochi, se opri la detaliul cel mai puţin tulburător.

- Ai fost acasă la mine? Când?

- E o poveste lungă.

M.J. îi povesti pe scurt peripeţiile prin care trecuse de la prima ei întâlnire cu Jack, când el încercase să o prindă, crezând că era o condamnată care fugea de justiţie după plătirea cauţiunii, şi până când fugiseră împreună, dându-şi seama de înscenare şi încercând să dezlege încurcatul puzzle.

– Știm că cineva trage sforile, conchise M.J. Dar încă nu am înțeles prea bine cum stau lucrurile. Șeful firmei de împrumuturi pentru cauțiuni și, în același timp, șantajistul ticălos care i-a dat lui Jack actele false despre mine este mort, cei doi tipi care ne-au urmărit sunt morți, frații Salvini sunt morți.

– Și Melissa, șopti Grace.

– Melissa era? Bailey se întoarse spre Grace. În casa ta?

– Mai mult ca sigur ea a fost. Când am ajuns acasă, polițistul era acolo. Locul era răvășit, și au presupus că victima eram eu. Avu nevoie de un moment, să tragă aer adânc în piept, cu grijă, și să expire calm, înainte să poată termina: A căzut de la balcon – sau a fost împinsă. Eu eram la kilometri depărtare când s-a întâmplat.

– Unde ai fost? o întrebă M.J. Când eu și Jack am ajuns la casa ta de la țară, era închisă. M-am gândit... Eram sigură că tocmai fuseseși acolo. Îți puteam simți mirosul.

– Am plecat ieri-dimineață. Tânjeam să fiu aproape de apă, așa că m-am plimbat cu mașina prin Eastern Shore și am găsit o mică pensiune. Am cumpărat niște antichități, am povestit cu turiștii, am văzut un spectacol de artificii. Am plecat abia azi, târziu. Aș mai fi rămas încă o noapte. Dar v-am sunat pe amândouă de la pensiune și a răspuns robotul, la fiecare. Am început să-mi fac griji că n-am putut să iau legătura cu voi, așa că m-am îndreptat spre casă. Închise ochii pentru o clipă. Bailey, nu mai gândeam cum trebuie. Chiar înainte de a pleca la țară, am pierdut unul dintre copii.

– O, Grace, îmi pare rău.

– Se întâmplă mereu. Se nasc cu SIDA, sau o dependență de droguri, sau o gaură în inimă. Unii dintre ei mor. Dar eu nu mă pot obișnui cu asta și nu-mi iese din minte. Deci nu pot spune că aveam mintea limpede. Abia când am pornit înapoi am început să mă gândesc. Și am început să mă îngrijorez. Apoi l-am găsit pe polițist în casa mea. Și m-a întrebat de piatră. Nu știam ce-ai fi vrut să-i spun.

– Amândouă am spus totul poliţiei. Bailey oftă. Nici lui Cade, nici lui Jack nu pare să le placă individul ăsta, Buchanan, dar îi respectă abilităţile. Cele două pietre sunt în siguranţă acum, la fel şi noi.

– Îmi pare rău că a trebuit să treceţi prin aşa ceva, amândouă. Îmi pare rău că nu am fost aici.

– Asta nu ar fi schimbat cu nimic lucrurile, declară M.J. Am fost care-ncotro – şi fiecare deţinând o piatră. Poate că aşa a fost să fie.

– Acum suntem împreună. Grace le apucă mâinile amândurora. Ce se va întâmpla în continuare?

– Doamnelor. Seth intră în cameră, aruncă o privire rece, în treacăt, către toate trei, apoi se concentră asupra lui Grace. Domnişoară Fontaine. Diamantul?

Ea se ridică şi luă poşeta pe care o aruncase cu neglijenţă în capătul canapelei. Deschizând-o, scoase un săculeţ de catifea şi lăsă piatra să-i alunece în palmă.

– Magnific, nu-i aşa? murmură ea, studiind scânteierea de lumină albastră.

– Diamantele ar trebui să fie reci la atingere, nu-i aşa, Bailey? Însă acesta are... căldură. Îşi ridică privirea spre Seth în timp ce se îndreptă spre el. Totuşi, câte vieţi valorează?

Ea îşi întinse palma deschisă. Când degetele lui se închiseră în jurul pietrei, ea simţi şocul – degetele lui pe pielea ei, diamantul albastru scânteind între mâinile lor. Ceva se declanşă, aproape audibil.

Se întrebă dacă şi el simţise, dacă îl auzise. Din ce altă cauză şi-ar fi mijit ochii aceia enigmatici sau de ce ar fi zăbovit mâna lui? I se opri respiraţia.

– Impresionant, nu-i aşa? reuşi ea să îngaime, apoi simţi valul ciudat de emoţie şi de recunoaştere retrăgându-se când el îi luă piatra din mână.

El ignoră unda de şoc ce îi traversase braţul şi rosti tăios:

– Îmi imaginez că acesta depăşeşte chiar şi limita posibilităţilor dumitale, domnişoară Fontaine.

Ea afişă o urmă de zâmbet. „Nu", îşi spuse ea, „e imposibil ca el să fi simţit ceva" – şi, de altfel, nici ea nu simţise. Îşi imaginase din pricina stresului.

– Prefer să-mi împodobesc corpul cu ceva mai puţin... evident.

Bailey se ridică.

– Stelele sunt responsabilitatea mea, cel puţin până când Institutul Smithsonian ne anunţă altceva. Se uită spre Cade, care rămăsese în pragul uşii. Le vom pune în seif. Pe toate. Şi voi vorbi cu dr. Linstrum de dimineaţă.

Seth răsuci piatra pe toate părţile în mână. Îşi imagină că ar putea s-o confişte, la fel ca şi pe celelalte. La urma urmei, reprezentau dovezi pentru câteva cazuri de crimă. Dar nu îi surâdea ideea să meargă înapoi cu maşina până la secţie cu o avere uriaşă la el.

Parris era un tip enervant, se gândi el. Dar era cinstit. Şi, tehnic vorbind, pietrele îi erau încredinţate spre păstrare lui Bailey James până când cei de la Smithsonian aveau s-o elibereze de povara lor. Se întrebă ce vor avea de spus superiorii de la muzeu despre recentele călătorii ale celor Trei Stele. Dar asta nu era problema lui.

– Pune-o sub cheie, spuse el, întinzându-i piatra lui Cade. Şi voi vorbi şi eu cu dr. Linstrum de dimineaţă, domnişoară James.

Cade făcu un pas rapid, ameninţător, în faţă.

– Buchanan...

– Nu. Bailey păşi cu calm între ei, asemenea unei brizei reci între două vârtejuri de furtună în devenire. Locotenentul Buchanan are dreptate, Cade. Este sarcina lui acum.

– Asta nu înseamnă că nu poate fi şi sarcina mea. Îi aruncă lui Seth o ultimă privire, ameninţătoare. Ai grijă, spuse el, apoi plecă cu piatra.

– Îţi mulţumesc că ai adus-o pe Grace atât de repede, domnule locotenent.

Seth privi în jos spre mâna întinsă şi, în mod evident, gestul de rămas-bun implicit al lui Bailey. „Mulţumim de vizită şi călătorie sprâncenată", se gândi el.

– Îmi cer scuze că v-am deranjat, domnişoară James. Îşi mută repede privirea spre M.J. Domnişoară O'Leary, rămâneţi prin preajmă.

– Noi nu plecăm nicăieri. M.J. își înclină bărbia, într-un gest arogant, în timp ce Jack se îndrepta spre ea. Să conduci cu grijă, domnule locotenent.

El acceptă cel de-al doilea gest de concediere printr-o înclinare ușoară a capului.

– Domnișoară Fontaine? Te conduc eu înapoi cu mașina.

– Ea nu pleacă. M.J. sări în fața lui Grace ca un tigru care-și apără puiul. Nu se întoarce în casa aia în noaptea asta. Rămâne aici, cu noi.

– Poate nu dorești să te întorci acasă, domnișoară Fontaine, spuse Seth calm. Poate găsești că e mai convenabil să răspunzi la întrebări în biroul meu.

– Cred că nu vorbești serios...

Seth întrerupse protestul lui Bailey cu o privire.

– Am un cadavru la morgă. Vorbesc foarte serios.

– Ești formidabil, Buchanan, rosti Jack tărăgănat, dar tonul lui era scăzut și amenințător. Ce-ar fi ca noi doi să mergem în cealaltă cameră și... să discutăm despre opțiunile noastre?

– E în regulă. Grace păși în față, încercând să afișeze un zâmbet credibil. Tu ești Jack, nu-i așa?

– Exact. Își desprinse privirea de pe chipul lui Buchanan și îi zâmbi tinerei. Jack Dakota. Încântat de cunoștință... Miss Aprilie.

– O, tinerețea mea irosită a rămas celebră. Râzând scurt, ea îi sărută obrazul plin de vânătăi. Apreciez oferta de a-l bate pe locotenent pentru mine, Jack, dar arați ca și cum ai fi trecut deja prin câteva runde.

Zâmbind larg, el își mângâie cu degetul mare maxilarul lovit.

– Mai rezist la câteva.

– Nu mă îndoiesc de asta. Dar, deși îmi pare rău să recunosc, domnul polițist are dreptate. Își dădu părul pe spate și își întoarse zâmbetul – mai rece acum – spre Seth. Deși e lipsit de tact, are dreptate. Are nevoie de niște răspunsuri. Trebuie să mă întorc.

– Nu te întorci acasă singură, insistă Bailey. Nu în seara asta, Grace.

– Voi fi în regulă. Dar, dacă e de acord Cade al tău, mă ocup de chestiunea asta, după care îmi iau câteva lucruri şi mă întorc. Îi aruncă o privire lui Cade, în timp ce acesta se întorcea în cameră. Ai un pat liber, dragă?

– Sigur. Ce-ar fi să merg cu tine, să te ajut să-ţi iei lucrurile şi să te aduc înapoi?

– Rămâi aici cu Bailey. Şi îl sărută. O atingere uşoară, firească şi deja afectuoasă. Sunt sigură că eu şi locotenentul Buchanan ne vom descurca. Îşi luă geanta, se întoarse şi le îmbrăţişă din nou pe M.J. şi pe Bailey. Nu vă faceţi griji pentru mine. La urma urmei, sunt în braţele legii. Se dădu în spate şi îi aruncă lui Seth unul dintre acele zâmbete luminoase. Nu-i aşa, domnule locotenent?

– Într-un anumit sens.

El se dădu înapoi şi o aşteptă să se îndrepte prima spre uşă. Ea aşteptă până când ajunseră în automobil şi ieşiră de pe alee.

– Trebuie să văd cadavrul. Nu se uită la el, ci ridică o mână, făcând semn spre cei patru oameni care erau îngrămădiţi la uşa de la intrare şi îi urmăreau plecând. Ai nevoie... va trebui să fie identificată, nu-i aşa?

Îl surprinse că ea îşi asuma responsabilitatea aceasta.

– Da.

– Atunci, hai să terminăm cu treaba asta. După... după aceea, îţi voi răspunde la întrebări. Aş prefera să ne ocupăm de asta în biroul dumitale, adăugă ea, folosindu-se din nou de acel zâmbet. Casa mea nu e pregătită pentru oaspeţi.

– În regulă.

Grace ştiuse că va fi dificil. Ştiuse că va fi oribil. Se pregătise pentru asta – sau crezuse că se pregătise. Însă nimic nu ar fi putut-o pregăti, îşi dădu ea seama în timp ce se uită fix, în jos, la ceea ce rămăsese din femeia de la morgă.

Nu era aproape deloc surprinzător că o confundaseră pe Melissa cu ea. Faţa de care Melissa fusese atât de mândră era cu totul distrusă. Moarea fusese crudă

în acest caz, şi, prin implicarea ei în activitatea de la spital, Grace ştia prea bine că deseori moartea era crudă.

– E Melissa. Vocea ei răsună categoric în încăperea albă, răcoroasă. Verişoara mea, Melissa Fontaine.

– Eşti sigură?

– Da. Mergeam la aceeaşi sală de fitness, printre altele. Îi cunosc corpul la fel cum mi-l cunosc pe al meu. Are un semn din naştere în formă de seceră în partea de jos a spatelui, spre stânga. Şi o cicatrice pe laba piciorului stâng, în formă de semilună, în spatele degetelor. A călcat pe o scoică spartă în Hamptons, pe când aveam doisprezece ani.

Seth se uită, găsi cicatricea, apoi încuviinţă spre asistentul medicului legist.

– Îmi pare rău pentru pierderea dumitale.

– Da, sunt sigură de asta. Simţindu-şi muşchii fragili ca sticla, se întoarse, privirea ei înceţoşată trecând dincolo de el. Scuză-mă.

Ajunsese aproape de uşă când începu să se clatine. Înjurând în şoaptă, Seth o prinse, o scoase afară pe coridor şi o aşeză pe un scaun. Cu o mână, îi împinse capul între genunchi.

– Nu o să leşin.

Grace îşi închise ochii strâns, luptând cu înverşunare împotriva duşmanilor gemeni: ameţeala şi greaţa.

– Aproape că m-ai păcălit.

– Sunt mult prea sofisticată pentru ceva atât de siropos ca un leşin. Dar vocea ei se opri brusc, umerii i se lăsară şi, pentru o clipă, îşi ţinu capul în jos. O, Doamne, e moartă, şi numai din cauză că mă ura.

– Cum?

– Nu contează. E moartă. Îşi adună forţele, se ridică din nou şi îşi lăsă capul să se odihnească pe peretele alb şi rece. Obrajii ei erau la fel de lipsiţi de culoare. Trebuie să o sun pe mătuşa mea. Mama ei. Trebuie să îi spun ce s-a întâmplat.

Seth o cercetă pe femeia aceasta, studiind faţa care era la fel de uluitor de frumoasă, deşi albă ca varul.

– Spune-mi numele. Mă ocup eu de asta.

– E Helen Wilson Fontaine. O voi face eu.

Când mâna ei se mişcă, el îşi dădu seama că-şi aşezase palma peste a ei. Se trase înapoi – din toate punctele de vedere – şi se ridică.

– Nu am reuşit să dau de Helen Fontaine sau de soţul ei. Ea este în Europa.

– Ştiu unde este. Grace îşi dădu părul după ureche, dar nu încercă să se ridice. Nu încă. O pot găsi eu. Gândul de a da telefonul acela, de a spune ceea ce trebuia să fie spus, îi uscă gura. Aş putea bea nişte apă, domnule locotenent?

Pantofii lui răsunară pe pardoseală în timp ce se îndepărtă. Apoi se lăsă tăcerea – o tăcere deplină, copleşitoare, care vădea cam ce fel de activitate se desfăşura în asemenea locuri. Erau mirosuri aici care se strecurau cu şiretenie sub mirosurile puternice de antiseptic şi soluţii industriale de curăţare. Grace fu patetic de recunoscătoare când îi auzi paşii întorcându-se.

Luă paharul de carton de la el, cu ambele mâini, bând încet, concentrându-se pe simplul gest de înghiţire a lichidului.

– De ce te ura?

– Cum?

– Verişoara dumitale. Ai spus că te ura. De ce?

– Era o trăsătură de familie, spuse ea scurt. Îi dădu înapoi paharul gol, în timp ce se ridică. Acum aş vrea să plec.

El o cântări din nou din ochi. Culoarea nu îi revenise încă în obraji, pupilele îi erau dilatate, irişii de un albastru electric erau sticloşi. Se îndoia că va mai rezista încă o oră.

– Te duc înapoi la Parris, hotărî el. Îţi poţi lua lucrurile la dimineaţă şi poţi veni atunci la mine în birou să dai declaraţia.

– Am spus că o voi face în seara asta.

– Iar eu spun că o vei face de dimineaţă. Acum nu îmi eşti de folos.

Izbucni într-un hohot de râs fără vlagă.

– Ei bine, domnule locotenent, cred că eşti primul bărbat care mi-a spus vreodată aşa ceva. Sunt devastată.

– Nu-ţi irosi replicile pe mine. O luă de braţ, conducând-o spre uşile exterioare. Nu ai energie pentru aşa ceva acum.

Avea dreptate pe deplin. Îşi trase braţul din strânsoarea lui, în timp ce păsiră înapoi în aerul dens al nopţii.

– Nu-mi place de dumneata.

– Nu eşti obligată. Seth deschise portiera şi aşteptă. Nu mai mult decât trebuie să te plac eu pe dumneata.

Ea făcu un pas spre uşă, şi, dincolo de ea, îi întâlni privirea.

– Dar diferenţa este că, dacă eu aş avea energia – sau dorinţa, te-aş putea face să îmi mănânci din palmă.

Intră, strecurându-şi înăuntru picioarele lungi şi mătăsoase. „Slabe şanse", îşi spuse Seth în timp ce trânti portiera. Dar nu era prea convins de asta.

capitolul 3

Se simţea slăbită, dar nu se dusese acasă. Avea nevoie de prieteni, nu de casa aceea goală, cu urma unui corp desenată pe podea. Jack trecuse pe acolo, luase genţile din maşina ei şi i le adusese. Pentru o zi, cel puţin, se mulţumea să se descurce cu lucrurile acelea.

Pentru că mergea să se întâlnească cu Seth, Grace se aranjase cu grijă. Se îmbrăcase într-un costum de vară pe care tocmai îl luase în călătoria prin Eastern Shore. Fusta scurtă şi sacoul până în talie de un galben strălucitor nu inspirau tocmai profesionalism, dar ea nu intenţiona să pară o profesionistă. Îşi oferise răgazul de a-şi prinde la spate părul bogat, într-o împletitură franţuzească complicată, şi se machiase cu concentrarea şi determinarea unui general care pune la cale o bătălie decisivă.

O nouă întâlnire cu Seth i se părea ca o luptă. Stomacul ei era încă iritat după telefonul pe care i-l dăduse mătuşii ei şi starea de rău care o copleşise după aceea. Dormise prost, dar dormise, ghemuită într-una dintre camerele de oaspeţi ale lui Cade, liniştită că cei care însemnau cel mai mult pentru ea îi erau aproape.

Se va ocupa mai târziu de rude, se gândi ea, intrând cu maşina ei decapotabilă în parcarea de la secţie. Va fi greu, dar se va descurca ea cu ei. Acum, trebuia să se descurce cu ea însăşi. Şi cu Seth Buchanan.

Dacă cineva ar fi privit-o cum se dă jos din maşină şi porneşte spre partea cealaltă a parcării, ar fi observat o transformare. Subtil, treptat, ochii ei deveniră, din obosiţi, înflăcăraţi. Mersul i se relaxă într-o mişcare leneşă, de legănare a şoldurilor, menită să tulbure privirea unui bărbat. Gura i se arcui uşor la colţuri, într-un zâmbet feminin, secret, atoateştiutor.

Nu era tocmai o mască, ci o altă parte a ei. Înnăscută şi obişnuită, era o imagine la care putea apela după bunul-plac. O invocase acum, afişând un zâmbet încet şi privind pe sub gene spre poliţistul în uniformă care se îndreptă spre uşă în timp ce ea se apropia. El se îmbujoră, se dădu înapoi şi aproape se împiedică de uşă în graba de a o deschide pentru ea.

– Vă mulţumesc, domnule poliţist.

Bărbatul deveni roşu ca racul, şi o făcu să zâmbească larg. Nu-şi pierduse talentul. Seth Buchanan nu va vedea o femeie palidă, tremurând de emoţie, în această dimineaţă. O va vedea pe Grace Fontaine arătându-i ce poate. Se îndreptă agale spre biroul sergentului de serviciu şi îşi trecu vârful unui deget pe marginea acestuia.

– Îmi cer scuze.

– Da, doamnă, rosti bărbatul, după care mărul lui Adam i se mişcă de trei ori în timp ce înghiţi în sec.

– Mă întreb dacă aţi putea să mă ajutaţi. Îl caut pe domnul locotenent Buchanan. Sunteţi responsabil aici? Îşi plimbă privirea pe trupul lui. Trebuie să fiţi responsabilul, domnule comandant.

– Ah, da. Nu, eu sunt sergent. Bărbatul scotoci după registru şi permisele de trecere. Eu... el e... îl veţi găsi pe locotenent la etaj, la Divizia de detectivi. La stânga după scări.

– O. Luă pixul pe care i-l oferise şi semnă cu îndrăzneală. Mulţumesc, domnule comandant. Vreau să spun, sergent.

Îl auzi expirând încet după ce ea se întoarse şi îi simţi privirea aţintită asupra picioarelor ei în timp ce urca scările. Găsi destul de uşor Divizia de detectivi.

Dintr-o privire, trecu în revistă birourile situate faţă în faţă, unele ocupate, altele goale. Poliţiştii erau în cămaşă cu mânecă lungă într-o căldură apăsătoare, în care abia dacă resimţeai efectul a ceea ce cu siguranţă era un aparat de aer condiţionat defect. O mulţime de arme, se gândi ea, o mulţime de porţii de mâncare consumate pe jumătate şi cești de cafea goale. Telefoanele sunau încontinuu.

Îşi alese victima – un bărbat cu cravata desfăcută, cu picioarele pe birou, cu un raport într-o mână şi o prăjitură în cealaltă. Când ea îşi croi drum prin încăperea aglomerată, câteva conversaţii se opriră. Cineva fluieră în şoaptă – era ca un suspin. Bărbatul de la birou îşi lăsă picioarele pe podea şi înghiţi iute prăjitura.

– Doamnă.

Avea în jur de treizeci de ani, aprecie ea, deşi i se ghicea un început de chelie. Îşi şterse pe cămaşă degetele pline de firimituri şi îşi întoarse privirea uşor spre stânga, unde unul dintre colegii săi rânjea şi se bătea cu pumnul în dreptul inimii.

– Sper că mă puteţi ajuta. Îşi menţinu privirea aţintită asupra lui, şi numai asupra lui, până când un muşchi începu să-i zvâcnească nervos pe maxilar. Domnule detectiv?

– Da, ah, Carter, detectiv Carter. Cu ce vă pot ajuta?

– Sper că sunt în locul potrivit.

Pentru a intensifica efectul, ea îşi întoarse capul, trecând cu privirea peste întreaga încăpere şi ocupanţii ei. Câţiva îşi supseră burţile, fără milă.

– Îl caut pe locotenentul Buchanan. Cred că mă aşteaptă. Cu graţie, îşi îndepărtă o şuviţă rebelă de păr de pe faţă. Mi-e teamă că pur şi simplu nu cunosc procedura exactă.

– E în biroul lui. Fără a-şi lua ochii de la ea, bărbatul îşi smuci degetul mare. Belinski, spune-i locotenentului că are un vizitator. O domnişoară...

– Sunt Grace. Îşi sui şoldul pe colţul biroului, lăsându-şi fusta să se ridice periculos de mult. Grace Fontaine. Este în regulă dacă aştept aici, domnule detectiv Carter? Vă întrerup munca?

– Da... Nu. Sigur.

– E atât de palpitantă... Ridică temperatura încăperii supraîncălzite cu încă zece grade printr-un zâmbet orbitor. Munca de detectiv. Mai mult ca sigur cunoaşteţi atât de multe poveşti interesante.

Până când Seth încheie convorbirea telefonică în care era implicat când fusese anunţat de sosirea lui Grace, îşi luase din nou pe el jacheta pe care şi-o dăduse jos ca o concesie făcută căldurii şi se îndreptase spre spaţiul comun de lucru, biroul lui Carter era complet înconjurat. Auzi un râset slab, gutural, de femeie, înălţându-se din centrul mulţimii. Şi văzu o jumătate de duzină dintre cei mai buni oamenii ai lui gâfâind ca nişte căţeluşi după un os cu carne. Femeia aceasta, hotărî el, avea să fie o enormă bătaie de cap.

– Văd că toate cazurile s-au închis în această dimineaţă, şi, în mod miraculos, infracţionalitatea a luat pauză.

Vocea lui avu efectul dorit. Câţiva bărbaţi săriră în poziţia de drepţi. Cei mai greu de intimidat zâmbiră larg în timp ce se furişară înapoi la birourile lor. Abandonat, Carter se făcu roşu de la gât până la linia părului blond-roşcat, cu început de chelie.

– Ah, Grace... adică domnişoara Fontaine solicită o întrevedere, domnule locotenent.

– Aşa am înţeles şi eu. Ai terminat raportul acela, domnule detectiv?

– Lucrez la el.

Carter apucă hârtiile pe care le aruncase deoparte şi îşi îngropă nasul în ele.

– Domnişoară Fontaine.

Seth îşi arcui o sprânceană şi făcu un semn către biroul lui.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Michael.

Grace îşi trecu uşor degetul peste umărul lui Carter, care avea să simtă ore întregi căldura acelei atingeri atât de tulburătoare.

– Poți să-ți lași la odihnă arsenalul acum, spuse Seth ironic, în timp ce deschise ușa biroului. Nu vei avea nevoie de el.

– Nu se știe niciodată, nu-i așa?

Intră relaxată în încăpere, trecând pe lângă el, suficient de aproape ca trupurile lor să se atingă. Crezu că îl simte înțepenind, doar puțin, dar privirea lui rămase netulburată, calmă și, în aparență, neimpresionată. Ofensată, ea îi studie biroul.

Bejul protocolar al pereților se amesteca în mod deprimant cu bejul spălăcit al podelei învechite și acoperite cu linoleum. Un birou supraîncărcat – dulapurile cenușii cu dosare, calculatorul, telefonul și o fereastră mică nu adăugau nici o scânteie de culoare încăperii austere.

– Deci de aici conduc cei puternici, murmură ea.

O dezamăgi faptul că nu găsi nici o notă personală. Nici o fotografie, nici un trofeu sportiv. Nimic de care să se poată lega, nici un semn al bărbatului din spatele insignei.

La fel cum făcuse în spațiul comun, își sprijini un șold de colțul biroului său. Ar fi fost un clișeu să spună că ea se asemăna cu o rază de soare. Și ar fi fost incorect, hotărî Seth. Razele soarelui erau blânde – călduroase, primitoare. Ea era o săgeată explozivă, un fulger de căldură – fierbinte. Fatală.

Și un bărbat orb ar fi observat acele picioare mătăsoase în fusta galbenă, strâmtă. Seth o ocoli și se așeză, privind-o în față.

– Ai sta mai confortabil într-un scaun.

– Mă simt foarte bine aici. Alene, ea luă un pix și îl răsuci. Bănuiesc că nu interoghezi suspecții aici.

– Nu, avem o temniță jos pentru asta.

În alte circumstanțe, ar fi apreciat tonul lui acid.

– Eu sunt suspectă?

– Te voi anunța. Își înclină capul. Îți revii repede, domnișoară Fontaine.

– Da, așa e. Voiai să-mi pui niște întrebări, domnule locotenent?

– Da, vreau. Așază-te. Pe un scaun.

Buzele ei se mişcară sugerând ceva foarte asemănător cu o îmbufnare. Un gest de îmbufnare seducătoare care parcă ar fi spus „vino şi sărută-mă". El simţi atracţia carnală rapidă şi neajutorată şi o blestemă pentru asta. Ea se mişcă, alunecând de pe birou, aşezându-se pe un scaun şi acordându-şi răgazul pentru a-şi încrucişa picioarele superbe.

- E mai bine?

- Unde erai sâmbătă, între miezul nopţii şi ora trei dimineaţa?

Deci atunci se întâmplase, se gândi ea, ignorând durerea din stomac.

- Nu îmi vei citi drepturile?

- Nu eşti acuzată, nu ai nevoie de un avocat. E o întrebare simplă.

- Am fost la ţară. Am o casă în vestul statului Maryland. Am fost singură. Nu am un alibi. Am nevoie de un avocat acum?

- Vrei să complici situaţia asta, domnişoară Fontaine?

- Nu am cum să o simplific, nu? Dar ea făcu un gest brusc cu mâna, în semn de renunţare. Brăţara subţire cu diamante care îi încercuia încheietura mâinii licări asemenea unor scântei. Bine, domnule locotenent, să simplificăm lucrurile cât se poate de mult. Nu vreau să-mi chem avocatul... pentru moment. Ce-ar fi să-ţi fac doar un simplu rezumat? Am plecat la ţară miercuri. Nu o aşteptam pe verişoara mea, şi pe nimeni altcineva, că tot veni vorba. Dar m-am întâlnit cu câţiva oameni cât a durat weekendul. Am cumpărat câteva provizii în oraşul din apropiere, am făcut cumpărături la standul de grădinărit. Asta trebuie să fi fost vineri după-amiază. Mi-am ridicat corespondenţa sâmbătă. E un oraş mic, diriginta de la poştă îşi va aminti. Totuşi, asta a fost înainte de prânz, ceea ce mi-ar oferi suficient de mult timp să mă întorc cu maşina. Şi, desigur, a fost curierul care a livrat pachetul lui Bailey vineri.

- Şi nu ţi s-a părut ciudat? Prietena ta îţi trimite un diamant albastru, iar tu doar ridici din umeri şi pleci la cumpărături?

– Am sunat-o. Nu era acasă. Ridică o sprânceană. Dar probabil ştii asta. Chiar mi s-a părut ciudat, dar aveam alte lucruri pe cap.

– Cum ar fi?

Buzele ei se arcuiră, dar zâmbetul nu i se reflectă în ochi.

– Nu trebuie să-ţi spun gândurile mele. Conţinutul pachetului chiar m-a mirat, ba chiar m-a îngrijorat puţin. M-am gândit că poate era o copie, dar nu am crezut într-adevăr chestia asta. O copie nu putea fi atât de bună. Instrucţiunile lui Bailey erau să ţin piatra la mine până când mă va contacta ea. Deci asta am făcut.

– Fără să pui întrebări?

– Rareori îi iau la întrebări pe oamenii în care am încredere.

El bătu cu un creion în marginea biroului.

– Ai stat singură la ţară până luni, când te-ai întors cu maşina în oraş.

– Nu, m-am plimbat cu maşina prin Eastern Shore duminică. Am avut eu o toană. Ea zâmbi din nou. Deseori am toane. Am stat la o pensiune.

– Nu-ţi plăcea verişoara dumitale?

– Nu. Ea îşi închipui că schimbarea aceea rapidă a subiectului era o tehnică de interogatoriu. Era dificil să-mi placă, iar eu rar fac eforturi cu oameni dificili. Am fost crescute împreună după ce părinţii mei au fost ucişi, dar nu am fost apropiate. Eu am intrat nepoftită în viaţa ei, în spaţiul ei. Ea a compensat lucrul acesta fiind dezagreabilă. În consecinţă, şi eu am fost de multe ori dezagreabilă. Pe măsură ce am înaintat în vârstă, ea avea mai puţin... succes la bărbaţi decât mine. Se pare că a crezut că, sporind asemănările fizice dintre noi, ar avea mai mult succes.

– Şi a avut?

– Presupun că depinde de punctul de vedere al fiecăruia. Melissei îi plăceau bărbaţii. Pentru a combate vina care îi strângea inima ca într-un giulgiu, Grace se lăsă pe spate, cu nepăsare, pe scaun. Cu siguranţă îi plăceau bărbaţii – ceea ce constituie unul dintre motivele

pentru care a divorțat recent. Ea prefera specia din punct de vedere cantitativ.

– Dar soțul ei ce părere avea în legătură cu asta?

– Bobbie e un... Ea se opri, apoi eliberă o mare parte din tensiune, printr-un râset rapid, încântat și foarte atrăgător. Dacă sugerezi că Bobbie – fostul ei soț – a urmărit-o până acasă la mine, a omorât-o, a răvășit locul și a plecat fluierând, nu te-ai putea înșela mai rău. Este o bomboană de om. Și cred că se află în Anglia acum. Îi place tenisul și nu ratează niciodată turneul de la Wimbledon. Poți verifica destul de ușor.

Ceea ce avea să și facă, se gândi Seth, luând notițe.

– Unii oameni consideră crima neplăcută la nivel personal, dar nu de la distanță. Și pur și simplu plătesc pentru un serviciu.

De data asta Grace oftă.

– Amândoi știm că nu Melissa a fost ținta, domnule locotenent. Eu am fost. Ea doar s-a aflat în casa mea.

Tensionată, se ridică de pe scaun cu o mișcare grațioasă, ca de felină. Mergând spre fereastra cea mică, rămase cu ochii la priveliștea sumbră.

– S-a mai simțit ca acasă în reședința mea din Potomac de două ori înainte, când eu am fost plecată. Prima dată, am tolerat acest lucru. A doua oară, s-a bucurat de facilitățile locuinței cu puțin prea mult entuziasm pentru gustul meu. Ne-am certat în această privință. Ea a plecat într-un acces de furie, iar eu am luat cheia de rezervă. Ar fi trebuit să mă gândesc să schimb încuietorile, dar nu mi-a trecut niciodată prin cap că s-ar osteni atât de mult cât să-și facă un duplicat.

– Când a fost ultima dată când ai văzut-o sau ai vorbit cu ea?

Grace oftă. Datele i se amestecau în minte, oameni, evenimente sociale lipsite de sens.

– În urmă cu vreo șase săptămâni, poate opt. La sala de fitness. Ne-am întâlnit din întâmplare la saună și nu am vorbit mult. Niciodată nu am avut prea multe să ne spunem.

Ea regreta acum lucrul acesta, își dădu seama Seth. Revăzând în minte oportunități pierdute sau irosite. Și nu obținea nimic bun din asta.

– Ar fi deschis ușa unei persoane pe care nu o cunoștea?

– Dacă persoana aceea era de sex masculin și era cât de cât atrăgătoare, da. Obosită de discuție, Grace se întoarse. Uite, nu știu ce altceva aș putea să-ți mai spun, cu ce ți-aș mai putea fi de folos. Ea a fost o femeie nepăsătoare, deseori arogantă. Agăța necunoscuți în baruri, atunci când simțea nevoia. A lăsat pe cineva înăuntru în noaptea aceea și a murit din cauza asta. Dar oricum ar fi fost ea ca persoană, nu merita să moară pentru asta.

Își netezi părul, neatentă, încercând să-și limpezească gândurile în timp ce Seth pur și simplu stătea, așteptând.

– Poate că el i-a cerut să-i dea piatra. Ea nu avea cum să înțeleagă. A plătit pentru că a intrat fără permisiune la mine în casă, pentru neglijența și ignoranța ei. Iar piatra este la Bailey – acolo unde trebuie să fie, de fapt. Dacă încă nu ai vorbit cu dr. Linstrum în această dimineață, pot să îți spun că Bailey ar trebui să-l întâlnească chiar acum. Mai multe nu știu.

El se dădu înapoi o clipă, cu privirea calmă, ațintită asupra feței lui Grace.

Dacă lăsa deoparte legătura cu diamantele, putea interpreta lucrurile altfel. Două femei care nu s-au înțeles bine toată viața lor. Una din ele se întoarce pe neașteptate și o găsește pe cealaltă în casa ei. Are loc o ceartă, care se întețește și devine o încăierare. Și una din ele sfârșește prin a face un salt de la balconul aflat la etaj, într-un morman de sticlă. Prima femeie nu intră în panică. Își devastează propria casă ca să aibă o acoperire, apoi pleacă cu mașina. Creează distanță între ea și locul crimei.

Oare era o actriță suficient de pricepută încât să simuleze acel șoc puternic, emoția brută pe care o văzuse pe fața ei cu o noapte înainte? El credea că da. Dar, în ciuda acelor argumente, scena aceea pur și simplu

nu avea sens. Exista legătura incontestabilă cu diamantele. Iar el era cât se poate de sigur că, dacă Grace Fontaine ar fi cauzat căderea verișoarei sale, ar fi fost la fel de capabilă să ridice telefonul și să anunțe, cu calm, accidentul.

– Bine, deocamdată asta e tot.

– Ei bine... răsuflă ea ușurată. Nu a fost atât de rău, în linii mari.

Seth se ridică.

– Va trebui să îți cer să rămâi la dispoziția noastră.

Farmecul ei își făcu din nou simțită prezența – o lumină fierbinte, trandafirie.

– Sunt mereu disponibilă, frumosule. Întreabă pe oricine. Își luă poșeta și merse cu el spre ușă. Cât durează până când voi putea avea iarăși casa la dispoziție? Aș vrea să-mi pun lucrurile înapoi în ordine cât mai repede posibil.

– Te anunț eu. Se uită la ceas. Când ești pregătită să te uiți atentă prin lucruri și să faci un inventar pentru a vedea ce lipsește, aș vrea să mă contactezi.

– Acum mă îndrept într-acolo, să fac exact lucrul ăsta.

Fruntea i se încreți pentru o clipă, în timp ce evalua opțiunile lui Seth. Ar putea desemna pe cineva să meargă cu ea, dar prefera să se implice el însuși.

– Vin și eu în urma ta.

– Protecție din partea poliției?

– Daca este necesar.

– Sunt foarte măgulită. Ce-ar fi să te duc cu mașina, frumosule?

– Vin eu în urma ta, repetă el.

– Cum vrei, zise ea și își trecu mâna peste obrazul lui. Pupilele i se dilatară ușor în timp ce degetele lui o prinseră de încheietura mâinii. Nu-ți place să fii mângâiat? murmură ea cuvintele, surprinsă de felul în care inima îi sări în piept și începu să bată nebunește. Celor mai multe animale le face plăcere.

Fața lui era foarte aproape de a ei, trupurile lor se atingeau ușor, înconjurate de căldura din cameră și de ceva chiar și mai torid ce se crease între ei. Ceva vechi,

şi aproape familiar. El îi trase încet mâna în jos, fără să-şi desprindă degetele de pe încheietura ei.

– Ai grijă ce butoane apeşi.

Excitare, îşi dădu ea seama cu surprindere. Era excitare pură, primară, senzaţia care o străbătea cu rapiditate.

– Ţi-ai irosit sfatul, spuse ea mieros, provocându-l. Îmi place să apăs pe butoane noi. Şi se pare că ai câteva butoane interesante care imploră să li se dea atenţie. Îşi lăsă în mod deliberat privirea să-i alunece în jos, spre gura lui. Pur şi simplu imploră.

El îşi imagină cum o împinge cu spatele proptit de uşă, mişcându-se rapid în căldura sufocantă, simţind-o cum i se topeşte în braţe. Pentru că era sigur că Grace era conştientă de cât de bine îşi imagina un bărbat gestul, se trase înapoi, îi dădu drumul şi deschise uşa spre vuietul spaţiului comun.

– Să nu uiţi să predai legitimaţia de vizitator la biroul de la intrare, o avertiză el.

Era un bărbat stăpân pe sine, se gândi Grace în timp ce conducea. Un bărbat atrăgător, de succes, necăsătorit – scosese informaţia aceea de la nevinovatul detectiv Carter – şi independent. O provocare. Şi, hotărî ea în timp ce traversa cartierul liniştit, elegant, spre casa ei, exact de o provocare avea nevoie pentru a face faţă furtunii emoţionale.

Va trebui să o privească în ochi pe mătuşa ei în câteva ore, şi pe restul rudelor curând după aceea. Vor fi întrebări, cereri, şi... învinuiri – era conştientă de asta. Iar ea va fi ţinta tuturor. În felul acela funcţiona familia ei, iar ea ajunsese să se aştepte la asta de la ei.

Cere-i lui Grace, ia de la Grace, arat-o cu degetul pe Grace. Se întreba cât de mult merita din toate astea şi cât de mult fusese pur şi simplu moştenit, împreună cu banii pe care îi lăsaseră părinţii ei. Nu conta aproape deloc, se gândi ea, din moment ce amândouă erau ale ei, fie că îi plăcea, fie că nu.

Intră cu maşina pe aleea din faţa casei, măsurând totul cu privirea. Ea îşi dorise casa aceea. Designul inteligent şi unic din lemn şi sticlă, frontoanele, cornişele, pardoselile

şi terenurile îngrijite exemplar. Îşi dorise spaţiul, eleganţa care era potrivită pentru distracţie, apropierea convenabilă de oraş. Apropierea de Bailey şi M.J.

Dar căsuţa din munţi era ceva de care avusese nevoie. Iar aceea era a ei, şi numai ei. Rudele nu ştiau de existenţa acelei locuinţe. Nimeni nu o putea găsi acolo decât dacă ea dorea să fie găsită.

Dar aici, se gândi ea în timp ce apăsă frâna, era casa curată şi extrem de scumpă a numitei Grace Fontaine. Moştenitoare, persoană mondenă şi petrecăreaţă. Fostul model nud din paginile revistelor, absolventa de Radcliffe, amfitrioana din Washington. Mai putea continua să locuiască aici, se întrebă ea, când moartea bântuia prin încăperi? Numai timpul va decide.

Acum urma să se concentreze pe rezolvarea acelui puzzle reprezentat de Seth Buchanan şi să găsească o cale de a pătrunde prin armura sa aparent impenetrabilă. Doar aşa, de distracţie. Îl auzi parcând maşina şi, cu o mişcare voit provocatoare, se întoarse, îşi dădu jos ochelarii fumurii şi îl studie peste capotele maşinilor.

O, da, se gândi ea. Era foarte, foarte atrăgător. Felul în care îşi controla trupul musculos, zvelt. Foarte calculat. Fără mişcări pripite. Nu le-ar irosi nici în pat. Se întrebă cât va dura până când îl va putea ademeni acolo. Avea intuiţie – şi rareori se îndoia de ei când era vorba de bărbaţi – că, sub suprafaţa aceea calmă şi oarecum austeră, era un vulcan care clocotea. Îi va face plăcere să împungă acea suprafaţă până când va erupe.

Când el se apropie, ea îi întinse cheile.

– O, dar le ai pe ale tale acum, nu-i aşa? Îşi puse ochelarii înapoi la ochi. Păi, foloseşte-le pe ale mele... de data asta.

– Cine mai are un set?

Grace îşi atinse buza superioară cu vârful limbii, văzându-l cu satisfacţie întunecată privind în jos. Doar pentru o clipă, dar era un progres.

– Bailey şi M.J. Eu nu dau cheile mele bărbaţilor. Prefer să le deschid eu însămi uşa. Sau să o închid după ei.

– Bine. Îi aruncă înapoi cheile, părând amuzat când ea încruntă din sprâncene, mirată. Deschide uşa.

Un pas în faţă, doi înapoi, se gândi ea, apoi urcă pe terasa cu lespezi de piatră şi îşi descuie casa.

Deşi se pregătise pentru momentul acesta, tot i se părea dificil. Foaierul era aşa cum îl lăsase, în mare parte neatins. Dar privirea îi fu atrasă acum, fără să vrea, spre balustrada distrusă.

– E o cădere de la o înălţime considerabilă, murmură ea. Mă întreb dacă ai timp să gândeşti, să înţelegi, în timp ce cazi.

– Nu a avut.

– Nu. Şi cumva era mai bine aşa. Presupun că nu. Grace păşi în living şi se forţă să se uite la conturul din cretă. Ei bine, de unde începem?

– A ajuns la seiful de aici de jos. L-a golit. Va trebui să faci o listă cu ce-a fost luat.

– Seiful din bibliotecă.

Înaintă, pe sub o arcadă până într-o încăpere plină de lumină şi cărţi. O mare parte din cărţile acelea erau împrăştiate acum pe podea, şi o veioză art deco în formă de trup de femeie alungit – un lucru mărunt la care ea ţinea foarte mult – era spartă în două.

– N-a fost subtil, nu-i aşa?

– Eu cred că era grăbit. Şi furios.

– Tu trebuie să ştii cel mai bine.

Grace merse la seif, observând uşa deschisă şi interiorul gol.

– Aveam nişte bijuterii – de fapt, destul de multe. Câteva mii în bani gheaţă.

– Obligaţiuni bancare, acţiuni?

– Nu, sunt în caseta mea de valori de la bancă. Acţiunile nu te bucură cu strălucirea lor. În schimb, am cumpărat o pereche grozavă de cercei cu diamante chiar luna trecută. Oftă, ridicând din umeri. Sunt pierduţi. Am o listă completă cu bijuteriile mele şi fotografii cu fiecare piesă, împreună cu actele de asigurări, în caseta de la bancă. Să le înlocuiesc e doar o chestiune de...

Se opri, scoase un icnet scurt, supărat şi alergă afară din cameră. Femeia asta se mişca bine când voia,

se gândi Seth în timp ce urca pe scări în urma ei. Şi nu-şi pierdea deloc din graţia de felină în viteză. Intră în dormitorul ei, apoi în dressing, după ea.

– N-avea cum să-l găsească. Nu putea să-l găsească.

Repeta cuvintele ca pe o rugăciune în timp ce răsucea mânerul unui dulap încastrat în perete. Acesta se deschise, scoţând la iveală un seif în peretele din spate. Rapid, cu degete nu tocmai ferme, tastă combinaţia şi trase de uşă. Respiraţia ei se auzi mai mult ca un şuierat în timp ce îngenunche şi scoase nişte cutii şi săculeţi din catifea.

„Mai multe bijuterii", se gândi el, clătinând din cap. „Câţi cercei poate purta o femeie?" Dar ea deschidea fiecare cutie cu grijă, examinându-i conţinutul.

– Acestea au fost ale mamei mele, şopti ea, cu cuvinte în care se oglindea emoţia veritabilă. Sunt importante pentru mine. Acul de păr cu safire pe care tatăl meu i l-a oferit la a cincea lor aniversare, colierul pe care tata i l-a dat când m-am născut eu. Perlele. Le-a purtat în ziua în care s-au căsătorit. Mângâie şiragul crem de obrazul ei, ca şi cum ar fi fost mâna unei persoane iubite. Am făcut acest seif special pentru ele, nu le-am ţinut cu celelalte. Pentru orice eventualitate.

Stătea aşa pe călcâie, cu o mulţime de bijuterii în poală, care însemnau mai mult decât aurul şi pietrele preţioase pentru ea.

– Ei bine... reuşi ea să îngaime, cu vocea gâtuită, ei bine, sunt aici. Sunt încă aici.

– Domnişoară Fontaine.

– O, spune-mi Grace! replică ea. Eşti la fel de rigid ca unchiul meu, Niles. Apoi îşi apăsă fruntea cu mâna, încercând să înlăture începutul unei dureri de cap. Presupun că nu ştii să faci cafea.

– Ba da, ştiu să fac cafea.

– Atunci, de ce nu mergi jos să faci nişte cafea, dragule, şi să mă laşi pe mine un minut aici?

O surprinse, şi se surprinse pe sine însuşi, aplecându-se şi punându-i o mână pe umăr.

– Ai fi putut pierde perlele, ai fi putut pierde totul. Şi totuşi nu ţi-ai fi pierdut amintirile.

Jenat că se simțise îmboldit să rostească aceste cuvinte, își îndreptă spatele și o lăsă singură. Se duse direct la bucătărie, făcându-și loc prin dezordinea din jur ca să umple cafetiera. O puse la fiert și porni aparatul. Își vârî mâinile în buzunare, apoi le trase afară.

Ce naiba se petrecea? se întrebă Seth. Ar trebui să se concentreze asupra cazului, și numai asupra cazului. În schimb, el se simțea tras, smucit, de femeia de sus - de fețele diferite ale acelei femei. Îndrăzneață, fragilă, sexy, sensibilă.

Care anume era ea? Și de ce își petrecuse aproape toată noaptea visându-i chipul? Admise că nici măcar nu ar trebui să se afle acolo. Nu avea nici un motiv oficial să petreacă timp împreună cu ea. Era adevărat că simțea că atenția lui personală era justificată, pentru binele cazului. Era îndeajuns de grav. Dar ea era doar o parte măruntă din întreg. Iar el se mințea pe sine dacă spunea că era aici strict pentru a se ocupa de investigație.

Găsi două cești care nu erau sparte. Cioburile erau împrăștiate peste tot prin jur. Porțelan de calitate, de Meissen, observă el. Mama lui avea un set pe care îl prețuia foarte mult. Tocmai turna cafeaua când o simți în spatele lui.

- Neagră?

- E bine. Ea intră și tresări când făcu un inventar vizual al bucătăriei. Nu i-au scăpat prea multe, nu-i așa? Presupun că a crezut că aș putea ascunde un diamant mare, albastru, în cutia cu cafea sau în borcanul cu fursecuri.

- Oamenii își pun obiectele de preț într-o multitudine de locuri ciudate. Am participat o dată la un caz de jaf în care victima și-a salvat banii din casă pentru că îi ținuse într-o pungă de plastic, sigilată, pe fundul recipientului cu scutece folosite. Ce hoț care se respectă ar scotoci printre scutece?

Ea chicoti și sorbi din cafea. Indiferent dacă acesta fusese scopul lui sau nu, povestindu-i întâmplarea aceea o făcuse să se simtă mai bine.

- În comparație cu asta, depozitarea lucrurilor într-un seif pare ridicolă. Hoțul acesta nu a luat argintul sau

vreun aparat electronic. Presupun, după cum ai spus şi tu, că se grăbea prea tare şi a luat doar ceea ce putea să-şi îndese în buzunare.

Grace merse până la geamul de la bucătărie şi se uită afară.

– Hainele Melissei sunt la etaj. Nu i-am văzut geanta. Poate că hoţul a luat-o şi pe aceea, sau ar putea fi doar îngropată pe sub lucrurile răvăşite.

– Am fi găsit-o dacă ar fi fost aici.

Grace încuviinţă din cap.

– Uitasem. Deja mi-aţi căutat prin lucruri. Se întoarse şi se aplecă peste blatul din bucătărie, privindu-l peste marginea ceştii. Ai căutat personal printre ele, domnule locotenent?

Seth se gândi la halatul roşu, din mătase.

– O parte din ele. Ai magazinul tău propriu aici.

– E firesc că am ajuns să am atâtea, cum ar putea să fie altfel? Am o slăbiciune pentru lucruri. Tot felul de lucruri. Faci o cafea excelentă, domnule locotenent. Nu există cineva care să-ţi pregătească ceaşca de cafea dimineaţa?

– Nu. Acum nu. Seth îşi puse cafeaua deoparte. Remarca asta nu a fost prea subtilă.

– Nici nu intenţionam să fie. Nu e vorba că mă deranjează competiţia. Vreau doar să ştiu dacă am competiţie. Încă nu cred că te plac, dar lucrul acesta s-ar putea schimba. Ridică o mână ca să se joace cu degetele prin coada împletită. De ce să nu fiu pregătită?

– Pe mine mă interesează să închid un caz, nu să joc jocuri cu tine... Grace.

Fu o replică atât de rece, atât de total lipsită de pasiune, încât îi stârni spiritul de competiţie.

– Presupun că nu îţi plac femeile agresive.

– Nu în mod deosebit.

– Bine, atunci. Zâmbi, apropiindu-se din ce în ce mai mult de el. Înseamnă că pur şi simplu vei urî chestia asta.

Cu o mişcare abilă şi exersată, lăsă să-i alunece mâna prin părul lui şi îi aduse gura peste buzele ei.

capitolul 4

Şocul, fulgerul învelit în catifea neagră, îl înjunghie cu o lovitură puternică. Simţea cum i se învârte capul, cum îi clocoteşte sângele în vine, iar stomacul i se strânge. Nici o parte a trupului său nu fu scutită de atacul rapid al acelei guri lascive şi pricepute. Gustul ei, neaşteptat, dar familiar, îl inundă asemenea vinului fierbinte, condimentat, care i se urca imediat la cap, lăsându-l uluit, beat şi disperat.

Muşchii i se încordară, ca şi când s-ar fi pregătit să sară. Şi, sărind, ar avea ceva ce era într-un fel deja al lui. Fu nevoie de un efort puternic de voinţă să-şi ţină braţele blocate de-o parte şi de alta a trupului, când acestea se încordară să o atingă, să ia, să se desfete. Parfumul ei era la fel de misterios, de narcotic, precum aroma ei. Chiar şi vuietul adânc, persuasiv, care îi răsuna în gât în timp ce îşi lipea fantezia aceea glorioasă de trup de al lui era un indiciu tentant a ceea ce s-ar putea întâmpla.

Într-o numărătoare lentă până la cinci, el îşi încleştă pumnii, apoi îi relaxă şi lăsă războiul din interiorul lui să se dezlănţuie, în timp ce buzele îi rămaseră pasive, iar corpul rigid. Nu avea de gând să-i ofere satisfacţia unui răspuns...

Grace ştia că era o greşeală. Chiar şi în timp ce se îndreptă spre el şi întinse mâna spre el, ştiuse acest lucru. Făcuse greşeli înainte şi încerca să nu regrete niciodată ce era deja făcut şi nu mai putea fi desfăcut.

Dar regreta asta. Regreta profund faptul că gustul lui era complet unic şi perfect pentru palatul gurii ei. Că textura părului său, forma umerilor, pieptul puternic, toate o provocau, când ea nu intenţionase decât să îl provoace pe el, să-i arate ce-i putea oferi. Dacă alegea să facă acest lucru. În schimb, invadată de dorinţă, luată de-a valma prin acea împerechere buzelor, îi oferise mai mult decât intenţionase. Iar el nu îi dăduse nimic în schimb.

Ea îi prinse buza de jos între dinţi, într-o muşcătură rapidă, ascuţită, apoi mască un acces scandalos

de dezamăgire dându-se înapoi nepăsătoare şi zâmbindu-i amuzată.

– Vai, eşti un tip distant, nu-i aşa, domnule locotenent?

Cu fiecare bătaie a inimii, sângele lui Seth se înfierbânta şi mai tare, dar abia dacă îşi înclină capul.

– Nu eşti obişnuită să-ţi reziste cineva, nu-i aşa, Grace?

– Nu. Îşi trecu vârful unui deget uşor peste buză, într-o mişcare care era atât absentă, cât şi provocatoare. Esenţa lui rămăsese cu încăpăţânare agăţată acolo, insistând să rămână. Dar, pe de altă parte, majoritatea bărbaţilor pe care i-am sărutat nu au avut apă cu gheaţă în vene. Este păcat. Îşi ridică degetul de pe propria buză, lovind uşor într-a lui. O gură atât de frumoasă. Asemenea potenţial. Totuşi, poate că pur şi simplu nu-ţi plac... femeile.

Zâmbetul răutăcios pe care îl afişă el o uimi. Ochii îi scânteiară odată cu zâmbetul, în tonuri fascinante, aurii. Gura lui se înmuie cu un farmec care avea o putere de atracţie răutăcioasă şi imprevizibilă. Deodată, era abordabil, aproape copilăros, ceea ce îi făcu inima să tânjească.

– Poate, spuse el, pur şi simplu nu eşti genul meu.

Ea scoase un hohot scurt, lipsit de amuzament.

– Dragă, eu sunt genul fiecărui bărbat. Ei bine, o să catalogăm chestia asta drept un experiment eşuat şi o să mergem mai departe.

Spunându-şi că era o prostie să se lase rănită, înaintă din nou înspre el şi întinse mâna să-i îndrepte cravata pe care i-o desfăcuse.

Seth nu voia ca ea să-l atingă, nu atunci, nu când el se clătina pe marginea prăpastiei.

– Ai un ego al naibii de puternic.

– Presupun că da.

Cu mâinile încă pe cravata lui, ea privi în sus, în ochii lui. La naiba, se gândi ea, dacă nu puteau fi iubiţi, probabil puteau fi prieteni. Bărbatul care se uitase la ea şi zâmbise şmechereşte va fi un prieten bun, de încredere. Aşadar, Grace îi zâmbi cu o drăgălăşenie care nu avea pic de prefăcătorie sau de viclenie, străpungându-i inima cu o singură lovitură, curată.

– Dar, pe de altă parte, bărbaţii sunt, în general, previzibili. Tu eşti doar excepţia de la regulă, Seth, cel care o întăreşte.

Ea îşi trecu mâinile în jos de-a lungul trupului său, netezindu-i sacoul, şi mai spuse ceva, dar el nu o auzi din cauza vuietului din urechi. Îşi pierdu controlul. Simţi pocnetul, ca zbârnâitul unei săbii care se rupe lovind un genunchi îmbrăcat în armură. Cu o mişcare de care abia dacă era conştient, o răsuci, o împinse înapoi la perete şi îi puse stăpânire pe gură.

Inima ei bătea să-i spargă pieptul, lăsându-i corpul fără respiraţie. Îl prinse de umeri atât pentru echilibru, cât şi ca răspuns la nevoia bruscă, violentă, care veni ca o săgeată dinspre el şi îi făcu să se contopească. Grace cedă, în totalitate, apoi îşi împreună mâinile în jurul gâtului său şi se lăsă pe spate. „Aici", era tot ceea ce putea gândi mintea ei uluită. „O, aici, în sfârşit."

Mâinile lui alergau de-a lungul corpului ei, modelau şi într-un fel recunoşteau fiecare rotunjime. Şi recunoaşterea aceea îi străbătea trupul, la fel de fierbinte şi de reală ca dezlănţuirea dorinţei. Îşi dorea gustul acela, trebuia să-l aibă în interiorul lui, să-l înghită întreg. Îi luă cu asalt gura, ca un bărbat care se hrăneşte după un post de-o viaţă, se umplu cu aromele ei, toate misterioase, coapte, suculente.

Ea era acolo pentru el, fusese întotdeauna acolo – în mod imposibil, acolo. Iar el ştia că, dacă nu se retrăgea, nu avea să fie niciodată capabil să supravieţuiască fără ea. Îşi propti mâinile pe perete, de o parte şi de alta a capului ei, ca să se oprească să o mai atingă, ca să n-o mai vrea. Luptând să-şi recapete atât suflarea, cât şi judecata sănătoasă, se retrase din sărut şi se dădu la o parte.

Ea rămase proptită de perete, cu ochii închişi şi pielea strălucind de pasiune. Până când genele ei tremurară, şi ochii aceia albaştri, somnoroşi, se concentrară, el îşi redobândise controlul neîndurător.

– Imprevizibil, reuşi ea să spună, abia rezistând imboldului de a-şi apăsa amândouă mâinile pe inima care nu se oprise din goana nebună. Foarte.

– Te-am avertizat să nu apeşi butoanele greşite.

Vocea lui era calmă, aproape de gheaţă, şi avu efectul unei lovituri cu dosul palmei. Ea tresări, poate chiar s-ar fi clătinat, dacă nu ar fi fost lipită de perete. Privirea lui se îngustă văzându-i reacţia. „Se simte rănită?" se întrebă el. Nu, era ridicol. Era un jucător veteran, cu experienţă de-o viaţă.

– Da, m-ai avertizat. Ea îşi îndreptă spatele, mândria întărindu-i coloana vertebrală şi forţându-i buzele să se arcuiască într-un zâmbet degajat. Sunt pur şi simplu foarte refractară la avertismente.

Seth se gândi că ea ar trebui să fie obligată prin lege să poarte un avertisment – „Pericol! Femeie!"

– Am de lucru. Îţi mai pot acorda încă cinci minute dacă vrei să aştept în timp ce îţi împachetezi câteva lucruri.

„Ah, nemernicule", se gândi ea. „Cum poţi să fii atât de rece, de neafectat?"

– Ia-o tu încetişor înainte, frumosule. Eu voi fi bine.

– Aş prefera să nu fii singură în casă acum. Du-te şi împachetează-ţi nişte lucruri.

– E casa mea.

– În momentul acesta este locaţia unei crime. Mai ai patru minute şi jumătate.

Furia ei vibra în bătăile înflăcărate ale inimii.

– Nu am nevoie de nimic de aici. Se întoarse şi se năpusti spre uşă, când el o luă de braţ. Ce e?

– Ai nevoie de haine, spuse el, acum răbdător. Pentru o zi sau două.

– Chiar crezi că aş purta ceva pe care ar fi putut pune mâna ticălosul ăla?

– Asta e o reacţie ridicolă, prostească şi predictibilă. Tonul lui nu se îndulci câtuşi de puţin. Tu nu eşti o femeie ridicolă sau predictibilă. Nu fii o victimă, Grace. Du-te şi împachetează-ţi lucrurile.

Seth avea dreptate. Ar fi putut să-l dispreţuiască doar pentru replica asta. Dar nevoia frustrată care încă lovea cu pumnul în interiorul ei era un motiv cu mult mai bun. Ea nu spuse nimic, pur şi simplu se întoarse din nou şi plecă.

Când el nu auzi uşa din faţă trântindu-se, fu mulţumit că se dusese la etaj să-şi strângă lucrurile, aşa cum

îi spusese el să facă. Seth opri cafetiera, clăti ceştile şi le aşeză în chiuvetă, apoi ieşi să o aştepte.

Era o femeie fascinantă, se gândi el. Cu un temperament vulcanic, plină de energie şi cu un ego uriaş. Şi îl corupea, pas cu pas, fiecare dintre ei bine calculat. Cât de bine ştia exact ce sfori să tragă pentru a face aşa ceva era încă un mister. Îşi reaminti că el preluase acest caz. Conducerea unui birou şi distribuirea cazurilor era parte a responsabilităţii sale. Trebuia să rămână implicat, iar el se implicase în cazul acesta - şi, prin urmare, intrase în legătură cu ea. Rolul lui Grace în tot întregul era mărunt, dar el trebuia să o trateze cu aceeaşi obiectivitate cu care trata orice altă parte a cazului.

Se uită în sus, privirea fiindu-i atrasă de portretul care zâmbea în jos spre el, ademenitor. Va trebui să fie mai degrabă un robot decât un bărbat, pentru a rămâne obiectiv când venea vorba de Grace Fontaine.

Se făcu miezul după-amiezii înainte de a-şi putea elibera biroul suficient cât să se ocupe de un alt interviu. Diamantele erau cheia, iar el voia să mai arunce o privire asupra lor. Nu fusese surprins când conversaţia lui la telefon cu dr. Linstrum de la Institutul Smithsonian se dovedise a fi o declaraţie despre integritatea şi talentul lui Bailey James. Diamantele pentru care ea făcuse tot ce-i stătuse în puteri să le protejeze rămăseseră la Salvini şi în grija ei.

Clădirea elegantă de pe colţ, care găzduia firma Salvini, se afla imediat la ieşirea din D.C. Când ajunse în parcare, el făcu un gest din cap către poliţistul în uniformă care păzea intrarea principală. Şi simţi un uşor impuls de compasiune. Căldura era insuportabilă.

- Domnule locotenent.

Într-o uniformă udă de transpiraţie, poliţistul răspunse numaidecât.

- Domnişoara James este înăuntru?

- Da, domnule. Magazinul e închis pentru clienţi toată săptămâna următoare. Cu un gest din cap, îi indică showroomul întunecat, prin uşile groase de sticlă. Avem un paznic repartizat la fiecare intrare, şi domnişoara

James este la nivelul inferior. E mai uşor accesul prin spate, domnule locotenent.

– Bine. Când ieşi din tură?

– Mai am o oră. Poliţistul nu îşi şterse fruntea, deşi voia să facă asta. Seth Buchanan avea reputaţia de a fi cârcotaş. Ture de patru ore, aşa cum aţi ordonat, domnule.

– Adu-ţi o sticlă de apă cu tine data viitoare.

Conştient de faptul că omul în uniformă se va aşeza în clipa în care el îşi va întoarce spatele, Seth ocoli clădirea. După o scurtă conversaţie cu paznicul de serviciu din spate, apăsă soneria de lângă uşa din oţel armat.

– Locotenent Buchanan, spuse el când Bailey îi răspunse prin interfon. Aş dori să intru pentru câteva minute.

Ei îi trebui ceva timp să ajungă la uşă. Seth şi-o imagină plecând din atelierul de la nivelul inferior, mergând liniştită pe coridorul scurt şi trecând pe lângă scările unde se ascunsese de un criminal cu doar câteva zile înainte. El parcursese deja clădirea de două ori, de sus până jos. Ştia că nu oricine ar fi putut supravieţui după experienţa prin care trecuse ea acolo.

Auzi zgomotul încuietorilor şi uşa se deschise.

– Domnule locotenent. Ea îi zâmbi paznicului, cerându-şi scuze în tăcere pentru responsabilitatea nefericită pe care o avea bărbatul. Te rog, intră.

Arăta îngrijită şi ordonată, se gândit Seth, cu cămaşa ei ajustată pe corp, pantalonii strânşi pe picior şi părul blond prins la spate. Doar uşoarele umbre de sub ochi vorbeau de tensiunea prin care trecuse.

– Am vorbit cu dr. Linstrum, începu Seth.

– Da, mă aşteptam să faci asta. Sunt foarte recunoscătoare pentru înţelegerea de care dă dovadă.

– Pietrele sunt din nou la locul lor.

Ea zâmbi puţin.

– Sunt din nou în locul în care au fost cu câteva zile în urmă. Cine ştie dacă vor vedea vreodată Roma din nou. Să-ţi aduc ceva rece de băut?

Făcu semn spre un automat de băuturi răcoritoare care licărea pe un perete întunecat.

– Fac cinste. Seth introduse monedele. Aș vrea să văd diamantele și să discutăm câteva lucruri.

– Sigur. Ea apăsă butonul pe care și-l dorea și scoase doza care zăngăni în jos. Sunt în seif, continuă ea să vorbească în timp ce îi arătă drumul. Am aranjat ca sistemul de securitate și alarma să fie întărite. Avem camere de luat vederi în showroom de câțiva ani, dar voi cere să fie instalate și la uși, precum și la nivelurile superioare și inferioare. În toate zonele.

– Asta e o mișcare înțeleaptă. Seth conchise că ea avea o doză bună de simț practic sub exteriorul fragil. Tu vei administra afacerea acum?

Ea deschise o ușă și ezită.

– Da. Tatăl meu vitreg ne-a lăsat-o nouă, celor trei, frații mei vitregi împărțind optzeci de procente între ei. În cazul în care oricare dintre noi moare fără moștenitori, acțiunile merg la supraviețuitori. Ea inspiră adânc. Eu am supraviețuit.

– Pentru asta ar trebui să fii recunoscătoare, Bailey, nu să te simți vinovată.

– Da, asta spune și Cade. Dar, vezi tu, odată am avut iluzia că măcar ei erau o familie. Ia loc. Aduc Stelele.

Seth privi în jur la echipament, la bancul lung de lucru. Curios, se apropie, examinând strălucirea pietrelor colorate și filigranul din aur. Urma să fie un colier, își dădu el seama, trecând cu vârful unui deget pe lungimea mătăsoasă a unui lănțișor din zale îmbinate strâns. O piesă îndrăzneață, aproape păgână.

– Trebuia să mă întorc la lucru, spuse ea din spatele lui. Să fac ceva... diferit, propria mea creație, presupun, înainte de a avea de-a face din nou cu acestea.

Bailey așeză jos o cutie căptușită care adăpostea trioul de diamante.

– E un model creat de tine? întrebă el, arătând spre bijuteria de pe masa de lucru.

– Da. Văd piesa în mintea mea. Nu sunt deloc talentată la desen, dar pot vizualiza. Am vrut să fac ceva pentru M.J. și pentru Grace pentru... Oftă și se așeză pe taburetul înalt. Ei bine, să spunem, pentru a sărbători supraviețuirea.

– Iar aceasta este pentru Grace.

– Da.

Ea zâmbi, mulţumită că el o observase.

– Îmi închipui ceva mai simplificat pentru M.J. Dar asta i se potriveşte lui Grace.

Cu grijă, aşeză lucrarea neterminată într-o tavă şi puse între ei cutia căptuşită care conţinea cele Trei Stele.

– Ele nu îşi pierd niciodată puterea de fascinaţie. De fiecare dată când le văd, rămân uluită.

– Cât durează până termini cu ele?

– Tocmai începusem când... când a trebuit să mă opresc. Îşi drese glasul. Am verificat autenticitatea lor. Sunt diamante albastre. Totuşi, atât muzeul, cât şi asiguratorul preferă o verificare mai în profunzime. Voi efectua o serie de alte teste pe lângă ceea ce-am început deja sau am finalizat. Un metalurgist testează triunghiul, dar acela îmi va fi dat pentru studiu aprofundat peste o zi sau două. Nu ar trebui să dureze mai mult de o săptămână până ca muzeul să poată intra în posesia lor.

Seth ridică o piatră de la locul ei şi ştiu imediat ce avea în mână – era cea pe care Grace o purtase cu ea. Îşi spuse că era imposibil. Ochiul lui neinstruit nu putea diferenţia o piatră de oricare dintre celelalte două. Cu toate acestea, simţi energia lui Grace pe ea. Înăuntrul pietrei.

– Îţi va fi greu să te desparţi de ele?

– Ar trebui să spun nu, după ce s-a întâmplat în ultimele zile. Dar, da, îmi va fi greu.

Ochii lui Grace aveau culoarea aceasta, îşi dădu seama Seth. Nu culoarea safirelor, ci albastrul unui diamant rar şi puternic.

– Merită să ucizi pentru ele, spuse el încet, uitându-se la piatra din mâna lui. Să mori pentru ele. Apoi, enervat pe el însuşi, puse din nou piatra jos. Fraţii tăi vitregi au avut un client.

– Da, vorbeau despre un client, s-au certat în legătură cu el. Thomas a vrut să ia banii – depozitul iniţial – şi să fugă cu ei.

Banii erau verificaţi, dar nu exista o şansă prea mare de a identifica sursa lor.

– Timothy i-a spus lui Thomas că e un prost, că nu va fi niciodată capabil să fugă îndeajuns de departe sau îndeajuns de rapid. Că el – clientul – îl va găsi. Nici măcar nu e om. Timothy a spus ceva de genul ăsta. Amândurora le era frică, o frică groaznică... şi erau extrem de disperaţi.

– Problema îi depăşea.

– Da, cred că îi depăşea.

– Trebuie să fie un colecţionar. Nimeni nu le-ar putea revinde. Se uită la pietrele care străluceau în tăvile lor, ca nişte stele drăguţe. Tu obţii pietre, le cumperi şi le vinzi unor colecţionari.

– Da, cu siguranţă nu cu o valoare atât de mare precum cele Trei Stele, dar da. Ea îşi trecu uşor degetele, absentă, prin păr. Un client poate veni la noi cu o piatră sau poate cere una. Noi achiziţionăm şi anumite pietre la risc, având un anumit client în minte.

– Atunci, ai o lista de clienţi? Nume, preferinţe?

– Da, şi avem o evidenţă cu ceea ce a cumpărat sau a vândut fiecare client. Bailey îşi împreună mâinile. Thomas cred că a păstrat-o în biroul lui. Timothy avea copii în biroul lui. Mă duc să le caut.

Seth îi atinse uşor umărul înainte ca ea să se ridice de pe scaun.

– Le iau eu.

Răsuflă uşurată. Mai trebuia totuşi să treacă un timp până să fie în stare să urce la etaj, în camera în care văzuse crima.

– Mulţumesc.

El îşi scoase carnetul.

– Dacă te-aş ruga să numeşti cei mai importanţi colecţionari de pietre preţioase, clienţii tăi de seamă, ce nume îţi vin în minte? Fără să stai pe gânduri?

– O. Concentrându-se, Bailey îşi muşcă buza. Peter Morrison din Londra, Sylvia Smythe-Simmons din New York, Henry şi Laura Muller de aici, din D.C., Matthew Wolinski din California. Şi, presupun, şi Charles Van Horn, de aici, din D.C., deşi el este nou în această

chestiune. I-am vândut trei pietre minunate în ultimii doi ani. Una era un opal spectaculos după care tânjeam eu. Încă sper că mă va lăsa să îl montez pentru el. Am un model în minte... Ea se cutremură şi bătu în retragere când îşi dădu seama de ce întreba el. Îi cunosc pe aceşti oameni. Am avut de-a face cu ei personal. Soţii Muller au fost prieteni cu tatăl meu vitreg. Doamna Smythe-Simmons are peste optzeci de ani. Nici unul dintre ei nu este hoţ.

Seth nu se deranjă să-şi ridice privirea, ci continuă să scrie.

– Atunci, vom putea să îi tăiem de pe lista. A judeca ceva sau pe cineva după aparenţe este o greşeală într-o anchetă, domnişoară James. S-au făcut destule greşeli deja.

– A mea iese în evidenţă. Acceptând acel adevăr, ea împinse doza de răcoritoare neatinsă. Ar fi trebuit să merg la poliţie imediat. Ar fi trebuit să transmit informaţiile – cel puţin, suspiciunile mele – autorităţilor. Câţiva oameni ar fi încă în viaţă dacă aş fi făcut lucrul acesta.

– Este posibil, dar nu este o certitudine.

Acum îşi ridică într-adevăr ochii. Privirea bântuită din ochii căprui delicaţi îi stârni compasiunea.

– Ştiai că fratele tău vitreg era şantajat de un garant de cauţiune mediocru?

– Nu, murmură ea.

– Ştiai că cineva trăgea sforile, şi făcea asta suficient de puternic încât să-ţi transforme fratele vitreg într-un criminal?

Ea clătină din cap şi-şi muşcă buza.

– Lucrurile pe care nu le ştiam au fost problema, nu-i aşa? I-am pus pe cei doi oameni pe care îi iubesc cel mai mult într-un pericol groaznic, apoi am uitat de ei.

– Amnezia nu este o alegere, este o boală. Iar prietenele tale s-au descurcat singure. Încă fac acest lucru – de fapt, am văzut-o pe domnişoara Fontaine chiar azi-dimineaţă. Nu arată mai rău după experienţa asta, după părerea mea.

Bailey sesiză nuanţa de zeflemea şi se întoarse cu faţa la el.

– Nu o înţelegi. Aş fi crezut că un bărbat cu meseria ta ar fi în stare să judece mai limpede de-atât.

Seth avu impresia că sesizează o uşoară nuanţă de milă în vocea ei şi se enervă.

– Întotdeauna m-am considerat perspicace.

– Oamenii sunt rareori perspicace când vine vorba de Grace. Ei văd doar ceea ce îi lasă ea să vadă – dacă lor nu le pasă suficient de mult cât să privească mai în profunzime. Este persoana cu inima cea mai generoasă din câte am cunoscut vreodată.

Bailey sesiză licărirea rapidă de neîncredere amuzată din ochii lui şi simţi cum îi creşte furia împotriva reacţiei lui. Mânioasă, împinse deoparte taburetul.

– Nu ştii nimic despre ea, dar deja ai respins-o. Îţi poţi imagina prin ce trece acum? Verişoara ei a fost ucisă – şi, pe deasupra, în casa ei.

– Nu poate fi învinovăţită pentru asta.

– E uşor de spus. Dar se va învinovăţi ea însăşi şi la fel va face şi familia ei. E uşor să dai vina pe Grace.

– Tu nu faci asta.

– Nu, pentru că eu o cunosc. Şi ştiu că a avut de-a face cu judecăţi false şi opinii greşite cea mai mare parte a vieţii ei. Şi felul în care alege să le facă faţă este să nu-i pese, fiind conştientă că, orice ar face, oamenii îşi schimbă rar părerile preconcepute. Chiar acum, bănuiesc că este cu mătuşa ei şi îndură tortura emoţională obişnuit. Vocea ei deveni mai înflăcărată, pe măsură ce emoţiile o invadau. În seara asta se va ţine un serviciu religios pentru Melissa, iar rudele o vor distruge, aşa cum fac întotdeauna.

– De ce ar face aşa ceva?

– Pentru că asta ştiu ei să facă cel mai bine. Epuizată, Bailey îşi întoarse capul şi se uită la cele Trei Stele. „Dragoste, cunoaştere, generozitate", se gândi ea. „De ce pare că există atât de puţin din fiecare în lume?" Poate ar trebui să te mai uiţi o dată, domnule locotenent Buchanan.

Seth hotărî că deja se uitase de prea multe ori. Şi îşi irosea timpul.

– Cu siguranţă ea inspiră loialitate propriilor prietene, comentă el. Mă duc să caut acele liste.

– Ştii drumul.

Lăsându-l să plece, Bailey luă pietrele pentru a le duce înapoi în seif.

Grace era îmbrăcată în negru şi niciodată nu avusese mai puţin chef de jelit. Era şase seara şi începea să cadă o ploaie uşoară. Promitea să transforme oraşul într-o saună imensă mai degrabă decât să-l răcorească. Durerea de cap care o chinuia de ore întregi lupta cu aspirina pe care ea deja o luase şi câştiga în mod categoric.

Avusese o oră înaintea serviciului funerar – pe care îl organizase repede şi singură, pentru că aşa îi ceruse mătuşa ei. Helen Fontaine suporta durerea în felul ei – la fel cum făcea toate celelalte lucruri. În acest caz, însemna să o întâmpine pe Grace cu o privire rece, acuzatoare şi seacă. Să respingă orice ofertă de sprijin sau compasiune. Şi să ceară ca serviciile să fie îndeplinite imediat şi pe cheltuiala lui Grace.

Avea să fie asaltată din toate părţile, se gândi Grace în timp ce rătăcea prin încăperea mare, goală, cu aranjamentele sale de flori, cu draperiile groase, roşii, şi mocheta pufoasă. Deoarece astfel de lucruri erau de aşteptat, ele erau prezentate în presă. Iar familia Fontaine nu ar da niciodată presei motive de bârfă. Ci doar ar lăsa-o pe Grace în groapa cu lei.

Nu fusese dificil să găsească locaţia, să organizeze totul până la muzică, flori, canapelele elegante. Fusese nevoie doar de câteva telefoane şi invocarea numelui Fontaine. Helen însăşi adusese fotografia, poza aceea mare, colorată, într-o ramă strălucitoare din argint, care acum împodobea o masă lăcuită din mahon şi era încadrată de trandafiri roşii în vazele impresionante din argint pe care le preferase Melissa.

Corpul nu avea să fie la vedere. Grace aranjase ca trupul Melissei să fie scos de la morgă, deja scrisese cecul pentru incinerare şi pentru urna pe care o alesese mătuşa ei. Nu primise nici o mulţumire, nici un semn de recunoştinţă. Şi nici nu se aşteptase la aşa ceva.

Aşa cum se întâmplase din momentul în care Helen devenise tutorele ei legal. Îi fuseseră oferite lucrurile de primă necesitate în viaţă - în stilul familiei Fontaine. Case minunate, în mai multe ţări, în care să locuiască, mâncare pregătită perfect, haine elegante, o educaţie excelentă.

Şi i se spusese, la nesfârşit, cum să mănânce, cum să se îmbrace, cum să se comporte, pe cine putea să-şi aleagă drept prieten şi pe cine nu. I se reamintise, neîncetat, de norocul considerabil - nemeritat -de a avea o asemenea familie alături de ea. Fusese chinuită, fără milă, de verişoara pe care în seara aceasta trebuia să o jelească, din cauză că rămăsese orfană şi dependentă de ele. Pentru faptul că era Grace.

Ea se răzvrătise împotriva tuturor acestor lucruri, împotriva fiecărui aspect, a fiecărei aşteptări şi cereri. Refuzase să fie maleabilă, docilă, previzibilă. Durerea pierderii părinţilor ei se estompase în cele din urmă şi, odată cu ea, şi nevoia disperată a copilului de a primi dragoste şi acceptare.

Dăduse presei numeroase motive să scrie. Petreceri sălbatice, relaţii nechibzuite, cheltuieli nelimitate. Când nici acestea nu îi uşuraseră durerea, găsise altceva. Ceva care o făcea să se simtă decentă şi întreagă. Şi se regăsise.

În seara aceasta, ea va fi doar ceea ce familia ei ajunsese să se aştepte din partea ei. Şi va trece prin următoarele ore nesfârşite fără a le permite să o atingă.

Se lăsă să cadă pe o canapea moale, din catifea, peste măsură de căptuşită. O durere puternică îi pulsa în cap, iar stomacul îi era contorsionat de încordare. Închizând ochii, îşi impuse să se relaxeze. Va petrece această ultima oră singură şi se va pregăti pentru ceea ce urma. Dar, abia dacă inspiră calm pentru a doua oară, când auzi sunetul unor paşi, înăbuşit de covorul gros. Umerii începură să-i tremure, apoi coloana vertebrală îi înţepeni brusc. Deschise ochii. Şi le văzu pe Bailey şi pe M.J. Îşi lăsă ochii să se închidă din nou, într-o grabă patetică de a fi recunoscătoare.

- V-am spus să nu veniţi.

– Da, de parcă noi aveam de gând să te ascultăm.

M.J. se aşează lângă ea şi îi luă mâna într-a ei.

– Cade şi Jack parchează maşinile.

Bailey se aşează de partea cealaltă, luându-i cealaltă mână.

– Cum rezişti?

– Mă simt mai bine. Lacrimile i se iviră în ochi, în timp ce strânse mâinile împreunate într-ale ei. Mă simt mult mai bine acum.

Pe o proprietate întinsă, la câţiva kilometri de locul unde Grace stătea împreună cu femeile care o iubeau, un bărbat privea în gol la ploaia şuierătoare. Toată lumea eşuase, se gândi el. Mulţi plătiseră pentru eşecurile lor. Dar pedeapsa era un substitut slab pentru cele Trei Stele.

Era doar o întârziere, se consolă el. Stelele erau ale lui, erau menite să fie ale lui. Visase la ele, le ţinuse în mâini în visele acelea. Uneori mâinile erau umane, alteori nu, dar erau întotdeauna mâinile lui.

Sorbi vinul, privi ploaia şi îşi calculă opţiunile. Planurile sale fuseseră întârziate de trei femei. Lucrul acesta era umilitor, şi ele vor trebui să fie forţate să plătească pentru acea umilire.

Fraţii Salvini erau morţi – Bailey James. Proştii pe care el îi angajase să recupereze a doua Stea erau morţi – M.J. O'Leary. Omul pe care el îl trimisese cu instrucţiuni pentru a dobândi cea de-a treia Stea cu orice preţ era mort – Grace Fontaine.

Şi zâmbi. Fusese lipsit de tact, întrucât se descotorosise el însuşi de prostul acela mincinos. Să-i spună lui că fusese un accident, că femeia luptase cu el, fugise de el şi căzuse mortal. Să-i spună lui că cercetase fiecare colţ al casei, fără să găsească piatra. Numai eşecul acela, şi fusese suficient de iritant. Dar apoi, să descopere că murise femeia greşită şi că prostul furase bani şi bijuterii fără să le raporteze... Ei bine, o astfel de lipsă de loialitate din partea unui partener de afaceri era greu de tolerat.

Zâmbind visător, scoase din buzunar un cercel cu un diamant strălucitor. Grace Fontaine îl purtase pe lobul încântător al urechii ei, se gândi el. Acum îl păstra ca pe o amuletă norocoasă în timp ce analiza ce măsuri să ia în continuare.

Rămăseseră doar câteva zile până când Stelele aveau să fie la muzeu. Sustragerea lor din acele săli impresionante ar dura luni, dacă nu cumva chiar ani de planificare. El nu intenţiona să aştepte. Poate că dăduse greş pentru că fusese prea prudent, păstrase distanţa faţă de evenimente. Poate că zeii cereau un risc mai personal. O implicare mai intimă.

Era timpul să iasă din umbră, să le întâlnească faţă în faţă pe femeile care ţinuseră proprietatea lui departe de el, hotărî el. Zâmbi din nou, entuziasmat de gândul acesta, încântat de posibilităţi. Când se auzi un ciocănit la uşă, el răspunse cu mare bucurie şi bună dispoziţie.

– Intră.

Majordomul, îmbrăcat în negru formal, strict, nu se aventură mai departe de prag. Vocea lui era lipsită de inflexiuni.

– Îmi cer scuze, domnule ambasador. Sosesc oaspeţii dumneavoastră.

– Foarte bine. Sorbi ce-i mai rămăsese din vin şi aşeză paharul gol din cristal pe o masă. Cobor imediat.

Când uşa se închise, se duse la oglindă, îşi examină fracul impecabil, strălucirea butonilor din diamant, sclipirea ceasului subţire din aur, de la încheietura mâinii. Apoi, îşi analiză faţa – contururile netede, pielea îngrijită, de un auriu palid, nasul aristocrat, gura fermă, oarecum subţire. Îşi trecu mâna peste coama perfect îngrijită de păr negru, cu nuanţe argintii.

Apoi, încet, zâmbind, îşi întâlni propria privire. Un zâmbet palid, de un albastru aproape translucid îi răspunse. Invitaţii lui vor vedea doar cum era el, un om perfect îngrijit de cincizeci şi doi de ani, erudit şi educat, manierat şi fermecător. Ei nu aveau de unde şti ce planuri şi intrigi adăpostea în inima lui. Nu vor vedea nici o urmă de sânge pe mâinile lui, deşi trecuseră doar

douăzeci şi patru de ore scurte de când le folosise pentru a ucide.

Simţea doar plăcere în acea amintire, doar încântare ştiind că va lua masa în curând cu elita şi cu oamenii influenţi. Şi îl putea ucide pe fiecare dintre ei doar cu un gest, bucurându-se de imunitatea perfectă. Chicoti ca pentru sine – un sunet scăzut, seducător, cu subînţelesuri cutremurătoare. Vârând cercelul înapoi în buzunar, ieşi din cameră. Ambasadorul era nebun.

capitolul 5

Primul gând al lui Seth când intră în încăpere fu că serviciul funerar lăsa mai mult impresia unei petreceri plictisitoare. Oamenii stăteau în picioare sau aşezaţi, în grupuri mici şi exclusiviste, mulţi dintre ei ciugulind aperitive sau sorbind vin. Peste acordurile în surdină ale unui studiu de Chopin, se auzeau vocile murmurând. Ocazional, răsuna un hohot de râs sau un chicot subţire. Nu văzu deloc lacrimi.

Luminile erau estompate în mod respectuos, subliniind splendoarea şi strălucirea pietrelor preţioase şi ale aurului. Mireasma florilor se amesteca şi se îmbina cu parfumurile bărbaţilor şi ale femeilor. Seth văzu chipuri, atât elegante, cât şi plictisite. Nu văzu deloc durere.

Dar o zări pe Grace. Ea stătea în picioare privind în sus, spre faţa unui bărbat înalt, subţire, al cărui bronz îi punea în evidenţă părul auriu şi ochii albaştri, luminoşi. El îi ţinea o mână într-ale lui şi zâmbea cuceritor. Părea că vorbeşte repede, convingător. Ea clătină din cap o dată, îi puse o mână pe piept, apoi se lasă atrasă într-un hol.

Buza lui Seth schiţă un gest de dispreţ instantaneu. O înmormântare era un loc groaznic pentru un flirt.

– Buchanan. Jack Dakota se îndreptă spre el. Privind lung prin încăpere, îşi vârî mâinile în buzunarele sacoului pe care dorea cu ardoare să-l aibă încă în şifonier, şi nu pe spatele său. Ce mai petrecere.

Seth urmări cum două femei se sărutară protocolar.

– Aşa se pare.

– Nu pare o petrecere la care un om normal ar vrea să apară neinvitat.

– Am treabă, spuse el lapidar.

Care ar fi putut aştepta până dimineaţă, îşi aminti sieşi. Ar fi trebuit să o lase să aştepte. Îl enerva faptul că făcuse un ocol, că se tot gândise la Grace – mai mult, că fusese incapabil să şi-o scoată din minte. Scoase din buzunar o copie a unei fotografii făcute de poliţie şi i-o întinse lui Jack.

– Îl recunoşti?

Jack cercetă atent fotografia, cântărind-o din priviri. „Pare şmecher tipul", se gândi el. „Vag european la înfăţişare, cu părul negru, lucios, ochii negri şi trăsături rafinate."

– Nu. Arată ca un băiat dintr-un poster pentru o apă de colonie de proastă calitate.

– Nu l-ai văzut în timpul aventurilor tale uimitoare de la sfârşit de săptămână?

Jack aruncă o ultimă privire, mai intensă, şi-i înapoie fotografia.

– Nu. Ce legătură are una cu alta?

– Amprentele lui erau peste tot în casa din Potomac.

Afirmaţia îi stârni interesul lui Jack.

– El e cel care a ucis-o pe verişoară?

Seth îl privi cu calm.

– Lucrul acesta nu a fost încă dovedit.

– Nu-mi veni cu atitudinea asta de poliţist, Buchanan. Ce-a spus tipul? A trecut pe-acolo să vândă aspiratoare?

– N-a spus nimic. Era prea ocupat să plutească cu faţa în jos în râu.

Cu o înjurătură, privirea lui Jack scrută din nou încăperea. Se relaxă parţial când o zări pe M.J. ghemuită lângă Cade.

– Probabil că morga devine aglomerată. Ai un nume?

Seth dădu să ignore întrebarea. Nu dădea doi bani pe profesiile celor care suflau în ceafa poliţiştilor. Dar nu putea nega faptul că vânătorul de recompense şi detectivul particular erau implicaţi. Iar legătura nu avea cum să fie evitată, îşi spuse el.

– Carlo Monturri.

– Nu-mi spune nimic numele ăsta.

Seth nu se aştepta să îi spună ceva, dar poliţia – de pe câteva continente – îl cunoştea bine.

– Problema te depăşeşte, Dakota. Genul lui ţine un avocat de lux pe-aproape şi nu foloseşte agenţi locali de garantare a cauţiunii pentru a ieşi în evidenţă.

În timp ce vorbea, privirea lui Seth dădea roată prin încăpere, scrutând-o dintr-un colţ într-altul, reţinând detalii, limbajul trupului, atmosfera.

– Înainte să înoate pentru ultima oară, era un tip cu muşchi angajat pe bani buni. Lucra singur, pentru că nu-i plăcea să împartă distracţia cu cineva.

– Are legături în zonă?

– Suntem pe cale să aflăm.

Seth o văzut pe Grace venind de pe hol. Bărbatul care era cu ea o ţinea cu braţul pe după umeri. Apoi o trase aproape de el într-o îmbrăţişare finală şi o sărută. Flacăra furiei se aprinse în abdomenul lui Seth şi îl săgetă până în inimă.

– Scuză-mă.

Grace îl văzu în momentul în care porni spre ea, din partea opusă a încăperii. Murmură ceva către bărbatul acela, se dezlipi de el, apoi îl lăsă să plece. Îndreptându-şi coloana, afişă un zâmbet nepăsător.

– Domnule locotenent, nu te aşteptam.

– Îmi cer scuze că am venit nepoftit la... – aruncă o privire spre băiatul cu păr auriu, care îşi turna un pahar de vin – priveghiul vostru.

Sarcasmul o atinse ca o palmă peste obraz, dar ea nu clipi.

– Presupun că există un motiv pentru care ai trecut pe aici.

– Desigur.

Se întoarse să-l conducă spre ieşire şi se trezi faţă în faţă cu mătuşa ei.

– Mătuşa Helen.

– Dacă ai putea lua o pauză de la a-ţi distra pretendenţii, spuse Helen cu răceală, aş vrea să vorbesc cu tine.

– Scuză-mă, îi spuse Grace lui Seth, şi păşi din nou pe holul de la intrare.

Seth se gândi dacă ar fi cazul să se îndepărteze, ca să le ofere intimitate. Dar rămase acolo unde era, la doi paşi de uşă. Îşi spuse că ancheta unor crime nu permitea astfel de manifestări de sensibilitate. Deşi vorbeau cu voce scăzută, el le auzi pe ambele femei suficient de clar.

– Presupun că ai lucrurile Melissei acasă la tine, începu Helen.

– Nu ştiu. Încă nu am apucat să caut amănunţit prin toată casa.

Pentru o clipă, Helen nu spuse nimic, ci pur şi simplu îşi studie nepoata cu ochii ei albaştri, reci. Faţa ei era netedă şi nu arăta devastarea produsă de durere cu machiajul atent aplicat. Părul ei era lins, deschis la culoare, vopsit într-un blond cenuşiu, cu gust. Mâinile ei aveau manichiura proaspăt făcută şi străluceau de la verigheta cu diamant pe care ea continua să o poarte, deşi nu prea împărtăşise altceva decât numele cu soţul ei în mai mult de un deceniu, şi un safir tăiat în formă pătrată, care-i fusese oferit de cel mai recent amant.

– Sincer, mă îndoiesc că Melissa a venit la tine acasă fără o geantă. Vreau lucrurile ei, Grace. Toate lucrurile ei. Nu-ţi va rămâne nimic de la ea.

– Nu am vrut niciodată nimic de-al ei, mătuşă Helen.

– Serios? Vocea ei se auzi trosnind, ca un pocnet de bici. Credeai că nu-mi va spune despre aventura ta cu soţul ei?

Grace oftă doar. Era un teritoriu nou, dar bolnăvicios de familiar. Căsătoria Melissei eşuase, în mod public. Prin urmare, trebuia să fie vina altcuiva. Trebuia să fie vina lui Grace.

– Nu am avut o aventură cu Bobbie. Înainte, în timpul sau după căsătoria lor.

– Şi pe cine îţi imaginezi că aş crede? Pe tine sau pe propria mea fiică?

Grace îşi înclină capul şi afişă un zâmbet srâmb.

– Păi, pe propria ta fiică, desigur. Ca întotdeauna.

– Întotdeauna ai fost o mincinoasă şi o ticăloasă. Mereu ai fost nerecunoscătoare, o povară pe care mi-am asumat-o dintr-o datorie de familie şi care niciodată nu mi-a oferit nimic în schimb. Ai fost o răsfăţată şi o încăpăţânată când ţi-am deschis uşa, şi nu te-ai schimbat niciodată.

Stomacul lui Grace o chinuia groaznic. În semn de apărare, ea zâmbi, ridicând din umeri. Voit indiferentă, îşi netezi cu mâna părul prins într-un coc răsucit la ceafă.

– Nu, probabil că nu am făcut asta. Va trebui doar să rămân o dezamăgire pentru tine, mătuşă Helen.

– Fiica mea ar fi în viaţă dacă nu ai fi fost tu.

Grace îşi dori ca inima să-i amorţească. Dar o durea şi îi ardea în piept.

– Da, ai dreptate.

– Am avertizat-o în legătură cu tine, i-am spus de nenumărate ori ce eşti. Dar tu ai ademenit-o mereu înapoi, jucându-te cu afecţiunea ei.

– Afecţiune, mătuşă Helen? Cu o jumătate de zâmbet, Grace apăsă cu degetele unde simţea durerea din tâmpla stângă. Bineînţeles, nici măcar tu nu crezi că a avut vreodată vreun dram de afecţiune pentru mine. Ţi-a urmat exemplul, la urma urmei. Şi a făcut-o bine.

– Cum îndrăzneşti să vorbeşti despre ea pe tonul ăsta, după ce ai omorât-o?! Pe faţa ei bine întreţinută, ochii lui Helen ardeau de dezgust. Toată viaţa ai invidiat-o, ţi-ai folosit tertipurile ca să o influenţezi. Acum stilul tău de viaţă inconştient a ucis-o. Ai adus din nou scandal şi ruşine asupra numelui familiei.

Grace încremeni locului. Aceasta nu era durere, se gândi ea. Poate că durerea era acolo, îngropată adânc, dar ceea ce era la suprafaţă era venin. Iar ea obosise să mai fie lovită de aşa ceva.

– La asta se rezumă totul, nu-i aşa, mătuşă Helen? Numele Fontaine, reputaţia familiei Fontaine. Şi, bineînţeles, averea familiei Fontaine. Fiica ta este moartă, dar pe tine te înfurie scandalul.

Grace primi palma fără să tresară, deşi lovitura îi lăsă întipărită roşeaţa pe obraz şi aduse sângele pulsând la suprafaţă. Trase adânc aer în piept.

– Gestul acesta ar trebui să termine lucrurile în mod corespunzător între noi două, spuse ea cu un glas lipsit de emoţie. Voi aranja ca lucrurile Melissei să-ţi fie trimise cât mai curând posibil.

– Vreau să pleci de aici. Vocea lui Helen tremură pentru prima dată, de durere sau de furie, Grace nu-şi putu da seama. Nu este loc pentru tine aici.

– Ai dreptate din nou. Nu este. Nu a fost niciodată.

Grace se retrase. Culoarea care i se scursese din obraji îi reveni uşor, când întâlni privirea lui Seth. Nu o putea descifra, căci se uitase la el doar în treacăt, şi nici nu dorea să facă asta. Fără să se oprească, trecu pe lângă el, continuându-şi drumul.

Ploaia măruntă care înceţoşa aerul era o uşurare. Ea primi cu bucurie căldura după aerul artificial, din interior, răcit peste măsură, şi parfumul greu, sufocant, de flori funerare. Tocurile ei răsunară pe trotuarul ud în timp ce traversă parcarea spre maşina ei. Cotrobăia prin geanta ei după chei când Seth o atinse pe umăr.

La început nu spuse nimic, doar o întoarse şi îi studie faţa. Era albă din nou – cu excepţia urmei roşii de palmă –, iar ochii ei creau un contrast intens, fiind scăldaţi în emoţie. El putea simţi fiorii acelei emoţii sub palma lui.

– Nu a avut dreptate.

Umilirea era încă o lovitură pentru psihicul ei surescitat. Îşi smuci umărul, dar mâna lui rămase tot acolo.

– Asta face parte din tehnica ta de investigaţie, domnule locotenent? Să tragi cu urechea la conversaţiile private?

Oare îşi dădea seama că vocea ei era răguşită, iar privirea devastată? se întrebă el. Îşi dori foarte mult să ridice o mână spre urma aceea de pe faţa ei şi să o răcorească. Să o şteargă.

– Nu a avut dreptate, spuse el din nou. Şi a fost crudă. Nu tu eşti responsabilă.

– Bineînţeles că sunt.

Grace se răsuci, împingând cheia în încuietoarea uşii. După trei încercări vagi, renunţă, iar cheile căzură cu un zornăit zgomotos pe pavajul ud, iar ea se întoarse în braţele lui.

– O, Doamne. Tremurând, îşi lipi faţa de pieptul lui. O, Doamne.

Seth nu voia să o ţină în braţe, voia să refuze rolul de persoană pe umărul căreia putea plânge. Dar braţele lui se strânseră în jurul ei înainte ca el să le poată opri, iar o mână se întinse în sus să-i netezească unduirea lină a părului.

– Nu meritai asta, Grace. Nu ai făcut nimic ca să meriţi aşa ceva.

– Nu contează.

– Ba da, contează. Seth se trezi că îşi pierde din îndârjire, că o trage mai aproape de el, încercând să o facă să nu mai tremure. Întotdeauna contează.

– Sunt doar obosită. Ea rămase la adăpostul braţelor lui în timp ce ploaia îi stropea, fin, părul. Simţea forţă acolo, era singurul lucru la care se putea gândi Grace. Un paradis. Un răspuns. Sunt doar obosită.

Ridicându-şi privirea, gurile lor se întâlniră, înainte ca vreunul din ei să-şi dea seama că dorinţa era acolo. Sunetul surd din gâtul ei era unul de uşurare şi de recunoştinţă. Îşi deschise inima rănită spre sărutul acela, cuprinzându-l cu braţele, îndemnându-l s-o accepte.

Îl aşteptase şi, prea ameţită ca să se întrebe de ce, i se oferi lui. Cu siguranţă confortul, plăcerea şi această nevoie devoratoare erau motive suficiente. Buzele lui erau hotărâte – cele pe care ea şi le dorise mereu peste ale ei. Trupul lui era tare şi impunător – potrivindu-se perfect cu al ei.

„Iată-l, e aici", se gândi ea oftând, istovită, cu bucurie. Continua să tremure, iar el îşi simţea propriii muşchi înfiorându-se, drept răspuns. Voia să o ia în braţe şi să o ducă din ploaie într-un loc liniştit şi misterios, unde să fie doar ei doi. Să petreacă împreună ani întregi într-un loc în care să fie doar ei doi.

Bătăile inimii îi răsunau în cap, acoperind sunetul alunecos al traficului de pe strada udă de ploaie,

de dincolo de parcare. Ritmul ei rapid, intens, înăbuşea avertismentul care se estompase în colţul creierului său, spunându-i să facă un pas înapoi, să se dezlipească de ea. Nu îşi dorise nimic mai mult în viaţa lui, decât să se îngroape în ea şi să uite de consecinţe.

Copleşită de emoţii şi de dorinţă, ea îl ţinu aproape.

– Du-mă acasă, murmură ea aproape de buzele lui. Seth, du-mă acasă, fă dragoste cu mine. Am nevoie să mă atingi. Vreau să fiu cu tine.

Buzele ei le întâlniră din nou pe ale lui, într-o implorare disperată de care nu se ştia capabilă.

Fiecare celulă din corpul lui ardea pentru ea. Toate dorinţele pe care le avusese vreodată se topiseră într-una singură – s-o aibă. Concentrarea aproape violentă asupra acestei dorinţe îl făcu vulnerabil şi nesigur. Şi furios. Îşi puse mâinile pe umerii ei şi o trase la o parte.

– Sexul nu este soluţia pentru toată lumea.

Vocea lui nu fusese pe cât de distantă îşi dorise să fie, dar fusese suficient de rigidă pentru a o opri să se întindă spre el. Sex? se gândi ea în timp ce mintea ei uluită lupta să se limpezească. Oare el chiar credea că ea se referise la ceva atât de simplu ca sexul? Apoi, se concentră asupra feţei lui, văzu încleştarea dură a gurii lui, iritarea uşoară din ochii lui, şi-şi dădu seama că exact la asta se referise.

Poate că mândria ei era zdrenţe, dar ea reuşi să se agaţe de câteva fire.

– Ei bine, se pare că nu e pentru tine. Întinzând mâna, ea îşi netezi părul, ştergându-l de ploaie. Sau, dacă este, tu eşti genul care insistă să fie iniţiatorul. Ea îşi arcui buzele, deşi le simţea reci şi înţepenite. Ar fi fost într-adevăr bine şi elegant, dacă ai fi făcut tu prima mişcare. Dar să preiau eu iniţiativa mă face... care ar fi termenul? Destrăbălată?

– Nu cred că este un termen pe care l-am folosit eu.

– Nu, tu eşti mult prea controlat pentru a insulta. Grace se aplecă, îşi luă cheile ude, apoi stătu zornăindu-le în mână, în timp ce îl analiza. Dar şi tu m-ai vrut imediat, Seth. Nu eşti suficient de stăpân pe tine cât să fi mascat acest mic detaliu.

– Eu nu cred că trebuie să iau tot ce vreau.

– De ce naiba nu? Ea râse scurt, cu tristeţe. Suntem în viaţă, nu-i aşa? Şi tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să ştii cât de dureros de scurtă poate fi viaţa.

– Nu trebuie să-ţi ofer explicaţii despre cum îmi trăiesc viaţa.

– Nu, nu trebuie. Dar e evident că eşti perfect dispus să pui la îndoială felul în care eu mi-o trăiesc pe a mea.

Privirea ei alunecă în treacăt pe lângă el, înapoi spre luminile care sclipeau în casa unde avea loc priveghiul.

– Sunt destul de obişnuită cu asta. Eu fac exact ce doresc, fără a ţine seama de consecinţe. Sunt egoistă, narcisistă şi neglijentă. Ridică din umăr în timp ce se întoarse şi descuie portiera. În ceea ce priveşte sentimentele, de ce ar trebui să mi se cuvină?

Se strecură în maşina ei şi îi aruncă o ultimă privire. Poate că gura ei se arcui cu o lejeritate seducătoare, dar zâmbetul arogant nu i se reflectă şi în privire şi nici nu mască nefericirea din ochii ei.

– Ei bine, poate altă dată, frumosule.

El o privi cum se îndepărtează cu maşina prin ploaie. Avea să mai existe şi o altă dată, recunoscu el, dacă nu din alt motiv, măcar pentru că nu îi arătase fotografia. Nu îl lăsase inima să-i sporească nefericirea în noaptea asta, se gândi el.

Sentimente, meditä el, în timp ce se îndreptă spre propria maşină. Ea le avea, din plin. Iar el îşi dorea să le poată înţelege. Intră în maşină şi închise portiera cu o smucitură. Îşi dorea doar foarte mult să le poată înţelege pe ale sale.

Pentru prima dată în viaţa lui, o femeie se strecurase şi îi apucase inima în mâna ei. Şi o strângea foarte tare.

Seth îşi spuse că nu amâna din nou întâlnirea cu Grace. Dimineaţa de după serviciul funerar fusese extrem de ocupată cu treburi ce ţineau de munca sa. Iar când într-adevăr îşi făcuse timp să plece de la birou, se îndreptase spre casa lui M.J. Era adevărat că ar fi putut atribui această activitate adiacentă unuia dintre oamenii lui. În ciuda faptului că şeful poliţiei îi ordonase

să conducă investigaţia şi să acorde fiecărui detaliu atenţia lui personală, Mick Marshall - detectivul care preluase iniţial cazul - s-ar fi putut ocupa de interogarea lui M.J. O'Leary. Seth fu nevoit să recunoască faptul că el voia să vorbească cu ea personal, sperând să scoată câteva detalii de la ea despre Grace Fontaine.

M.J.'s era un pub confortabil şi primitor de cartier, decorat cu lemn de culoare închisă, alamă strălucitoare, tabureţi căptuşiţi bine şi separeuri. Clientela era puţină, dar constantă, pe la amiază. Doi bărbaţi care păreau a fi la vârsta studenţiei stăteau într-un separeu, cu două halbe de bere şi un joc intens de şah. Un bărbat mai în vârstă stătea la bar dezlegând cuvinte încrucişate din ziarul de dimineaţă, şi un trio de femei cu pungi de cumpărături care aglomerau podeaua în jurul lor stăteau aplecate peste băuturi, râzând.

Barmanul se uită în treacăt la insigna lui Seth şi îi spuse că o va găsi pe şefa lui la etaj, în biroul ei. Seth o auzi înainte de a o vedea.

- *Uite ce e*, prietene, dacă aş fi vrut bomboane de mentă, aş fi comandat bomboane de mentă. Eu am comandat alune pentru bere. Le vreau aici până la ora şase. Da, da. Eu îmi cunosc clienţii. Fă-mi rost de nenorocitele alea de alune, imediat.

M.J. se aşează în spatele unui birou ticsit, cu tăblia ponosită. Părul ei scurt, roşu, stătea ridicat în ţepi. Seth o privi cum îşi trece degetele prin el, din nou, în timp ce închise telefonul şi dădu la o parte o grămadă de facturi. Dacă aceea era ideea ei de îndosariere, se gândi el, se potrivea cu restul încăperii. Abia dacă era suficient de mare cât să se mişte prin ea, plină de cutii, dosare, documente şi un scaun mizerabil, pe care stătea o poşetă enormă, care dădea pe afară de încărcată ce era.

- Domnişoară O'Leary?

Ea ridică privirea, cu o sprânceană încă ridicată în semn de iritare. Aceasta nu coborî când femeia îşi recunoscu vizitatorul.

- Exact ce aveam nevoie pentru a-mi face ziua perfectă. Un poliţist. Ascultă, Buchanan, sunt în urmă

cu lucrul aici. După cum știi, am pierdut câteva zile de muncă de curând.

– Atunci, voi încerca să fiu rapid. El păși înăuntru, scoase fotografia din buzunar și o aruncă pe birou, sub nasul ei. Îți pare cunoscut?

Ea își țuguie buzele și studie încet, cu atenție, chipul nemaipomenit de arătos din fața ei.

– E individul despre care mi-a spus Jack? Cel care a ucis-o pe Melissa?

– Cazul Melissa Fontaine este încă deschis. Acest bărbat este un posibil suspect. Îl recunoști?

Ea își dădu ochii peste cap și împinse fotografia înapoi în direcția lui Seth.

– Nu, pare a fi un ciudat. Grace l-a recunoscut?

El își înclină ușor capul – singurul semn de interes.

– Cunoaște mulți bărbați care arată ca niște ciudați?

– Prea mulți, murmură M.J. Jack zicea că ai venit la serviciul funerar seara trecută pentru a-i arăta lui Grace această fotografie.

– Era... ocupată.

– Da, a fost o noapte grea pentru ea. M.J. se frecă la ochii.

– Așa se pare, cu toate că părea să facă față situației destul de bine, la început. El privi din nou, în jos, la fotografie și se gândi la bărbatul pe care o văzuse sărutându-l. Acesta pare a fi genul ei.

M.J. își lăsă mâna în jos și își miji ochii.

– Adică?

– Atât. Seth puse înapoi fotografia. Dacă vrei să cauți după gen, la prima vedere acesta nu pare departe de cel cu care ea s-a simțit bine la priveghi.

– S-a simțit bine? Ochii ei îngustați și plini de furie păreau să se fi transformat în torțe verzi și fierbinți. Grace nu s-a simțit bine cu nimeni.

– Peste 1,80 înălțime, aproape 80 de kilograme, părul blond, ochi albaștri și un costum italienesc de cinci de mii de dolari, dantură impecabilă.

Îi luă doar o clipă. În orice altă situație, ar fi izbucnit în râs. Dar disprețul rece de pe fața lui Seth o făcu să îl repeadă cu agresivitate:

– Ticălos prost ce eşti, ăla era vărul ei, Julian, care îi cerea bani, aşa cum face întotdeauna.

Seth se încruntă, dădu înapoi, derulă din nou scena în mintea lui.

– Vărul ei... Asta înseamnă că e...?

– Fratele vitreg al victimei. Fratele vitreg al Melissei – fiul tatălui ei, dintr-o căsătorie anterioară.

– Şi fratele vitreg al decedatei îi cerea bani lui Grace la serviciul funerar organizat pentru sora sa vitregă?

De data asta ea aprecie dispreţul din cuvintele lui.

– Da. E un nenorocit. Aşa că de ce l-ar fi oprit împrejurările s-o stoarcă de bani? Majoritatea rudelor ei o uşurează de fonduri din când în când. Ea se ridică şi se puse în mişcare. Iar tu ai un tupeu incredibil să vii aici cu atitudinea ta şi etica ta superioară, expertule. Grace i-a scris nenorocitului ăluia cu faţă de fătălău un cec în valoare de câteva mii ca să scape de el, aşa cum obişnuia să-i dea bani Melissei şi altor câteva persoane.

– Eu aveam impresia că familia Fontaine e bogată.

– Bogăţia este relativă – mai ales dacă trăieşti o viaţă luxoasă şi alocaţia ta din fondul fiduciar este fără acoperire, sau dacă ai pierdut prea mult la jocuri de noroc în Monte Carlo. Iar Grace are mai mulţi verzişori decât majoritatea lor, deoarece părinţii ei nu au risipit banii. Lucrul acesta pur şi simplu le-a transformat în cerşetori pe rudele sale, murmură ea. Cine crezi tu că a plătit pentru serviciul funerar de noaptea trecută? Nu au fost mămica sau tăticul fetei dragi plecate dintre noi. Vrăjitoarea de mătuşă a lui Grace a pus-o să plătească, apoi a dat vina pe ea. Iar ea şi-a asumat-o, fiindcă e de părere că e mai uşor să-şi asume vina şi să-şi vadă de drumul ei. Tu nu ştii nimic despre ea.

El credea că o cunoaşte, dar detaliile pe care le aduna puţin câte puţin nu i se aşezau cum voia în minte.

– Ştiu că nu e de vină pentru ce s-a întâmplat cu verişoara ei.

– Da, încearcă să-i spui ei asta. Ştiu doar că, atunci când ne-am dat seama că ea a plecat şi ne-am întors acasă la Cade, era în camera ei plângând, şi nici unul dintre noi nu putea face nimic pentru a o ajuta. Şi toate

astea pentru că nemernicii cu care ea are ghinionul de a fi înrudită se străduiesc din răsputeri să o facă să se simtă groaznic.

Nu doar rudele ei, se gândi el cu un junghi rapid de vinovăţie. Avusese şi el un rol în toată povestea aia.

– Se pare că e mai norocoasă în ceea ce priveşte prietenii decât familia.

– Asta pentru că nu suntem interesaţi de banii ei sau de numele ei. Pentru că noi nu o judecăm. Pur şi simplu o iubim. Acum, dacă asta e tot, am de lucru.

– Trebuie să vorbesc cu domnişoara Fontaine. Vocea lui Seth era la fel de rigidă, pe cât de înflăcărată fusese cea a lui M.J. Ştii unde aş putea-o găsi?

Ea îşi ţuguie buzele. Ezită o clipă, ştiind că Grace nu ar aprecia ca informaţia aceasta să fie divulgată altcuiva. Dar impulsul de a vedea cum sunt dărâmate ideile preconcepute ale poliţistului fu pur şi simplu prea tentant.

– Sigur. Încearcă la spitalul Saint Agnes. La Pediatrie sau Maternitate. Sună telefonul, iar ea se repezi să răspundă. O vei găsi, adăugă repede. Da, O'Leary, răcni ea în telefon şi se întoarse cu spatele la Seth.

Presupusese că ea se afla acolo pentru a vedea copilul unei prietene, dar când întrebă de Grace Fontaine la biroul asistentelor, feţele acestora se luminară.

– Cred că este la salonul de Terapie intensivă pentru sugari. Asistenta care era de gardă se uită la ceas. La ora asta, de obicei e acolo. Ştiţi drumul?

Dezorientat, Seth clătină din cap.

– Nu.

Ascultă instrucţiunile, în timp ce mintea lui întoarse pe toate părţile o duzină de motive pentru care Grace Fontaine ar putea petrece regulat timp în secţia de Terapie intensivă pentru sugari. Deoarece nici unul dintre motivele acelea nu se încadra în mod confortabil în vreun tipar, îşi croi drum pe coridoare. Putea auzi plânsetul bebeluşilor de după ecranul protector din sticlă.

Şi poate că se şi opri o clipă în faţa ferestrei de la maternitatea obişnuită, şi ochii lui poate că se înduioşară, doar un pic, în timp ce priveau bebeluşii în paturile lor cu margini transparente. Feţe mici, unele relaxate, în somn, altele ca nişte mingi încreţite de furie.

Un cuplu stătea lângă el, bărbatul ţinându-şi braţul peste umerii femeii îmbrăcate în halat.

- Al nostru e al treilea din stânga. Joshua Michael Delvecchio. Trei kilograme şi şapte sute de grame. Are o zi.

- E o frumuseţe, spuse Seth.

- Care este al dumneavoastră? întrebă femeia.

El clătină din cap şi mai aruncă o privire prin panoul de sticlă.

- Eu sunt doar în trecere. Felicitări pentru fiul dumneavoastră.

Merse mai departe, rezistând impulsului de a se uita înapoi la fericiţii părinţi, pierduţi în propriul miracol personal. La două cotituri depărtare de sărbătoarea în familie, se afla o încăpere mai mică. Aici aparatele bâzâiau, iar asistentele medicale umblau în linişte. Iar în spatele panoului de sticlă erau şase pătuţuri goale.

Grace stătea lângă unul dintre ele, ţinând în braţe un bebeluş mic, care plângea. Ea şterse lacrimile de pe chipul cel mic şi palid, odihnindu-şi obrazul lângă capul cu piele catifelată în timp ce se legăna.

Priveliştea aceasta îl străpunse până în miezul fiinţei. Părul ei era împletit la spate, lăsându-i faţa liberă, şi purta un halat verde, fără formă, peste costumul ei. Faţa îi era relaxată în timp ce liniştea copilul agitat. Atenţia ei era în totalitate concentrată asupra ochilor care priveau fix, înlăcrimaţi, într-ai ei.

- Scuzaţi-mă, domnule, interveni grăbită o asistentă. Aceasta este o zonă restricţionată.

Neatent, fără să-şi ia ochii de la Grace, Seth întinse mâna spre insigna lui.

- Sunt aici să vorbesc cu domnişoara Fontaine.

- Înţeleg. Îi voi spune că sunteţi aici, domnule locotenent.

– Nu, nu o deranjaţi. Nu voia în ruptul capului să strice imaginea aceea. Pot să aştept. Ce problemă are bebeluşul pe care îl ţine în braţe?

– Peter e un bebeluş cu SIDA. Domnişoara Fontaine a aranjat ca el să primească îngrijire aici.

– Domnişoara Fontaine? Simţi de parcă un pumn l-ar fi lovit în stomac. E copilul ei?

– Biologic? Nu. Chipul asistentei se înmuie puţin. Cred că îi consideră pe toţi ai ei. Sincer, nu ştiu ce-am face fără ajutorul ei. Nu doar al fundaţiei, ci al ei înseşi.

– Ce fundaţie?

– Fundaţia Steaua Căzătoare. Domnişoara Fontaine a înfiinţat-o în urmă cu câţiva ani pentru a ajuta copiii bolnavi, în stare critică şi terminală, precum şi familiile lor. Dar faptul că e fizic lângă ei contează cu adevărat. Făcu semn înapoi spre geam, cu o mişcare a capului. Oricât de mare ar fi, nici o sumă de bani nu poate cumpăra o atingere iubitoare, nici nu poate cânta un cântec de leagăn.

El urmări cum copilul se calmează şi adoarme încet în braţele lui Grace.

– Vine des aici?

– Ori de câte ori poate. Ea e îngerul nostru. Va trebui să mă scuzaţi, domnule locotenent.

– Mulţumesc.

În timp ce asistenta se îndepărtă, Seth veni mai aproape de panoul de izolare din sticlă. Grace se îndreptă spre pătuţ. În momentul acela îi întâlni privirea.

El observă mai întâi reacţia de şoc din ochii ei. Până nici ea nu era suficient de pricepută încât să mascheze diversitatea de emoţii care i se întipăreau pe chip. Surpriză, jenă, enervare. Apoi, faţa i se relaxă. Uşor, puse copilul înapoi în pat şi îl mângâie pe obraz. Se îndreptă spre o uşă laterală şi dispăru.

Peste câteva minute ieşi pe coridor. Halatul dispăruse. Acum era o femeie încrezătoare, într-un costum roşu aprins, cu buzele rujate cu grijă încât să se potrivească cu nuanţa costumului.

– Ei bine, domnule locotenent, ne întâlnim în cele mai ciudate locuri.

Înainte de a-şi termina salutul relaxat pe care îl exersase în timp ce îşi retuşase machiajul, el îi prinse bărbia cu fermitate în mână. Ochii lui o fixară cu intensitate, cercetând-o atent.

– Eşti un fals. O spuse încet, apropiindu-se mai mult. Eşti o impostoare. Cine naiba eşti?

– Sunt oricine vreau să fiu. O intimida – acea analiză îndelungată, intensă şi mult prea personală, cu ochii lui căprui-aurii. Şi nu cred că acesta este locul pentru un interogatoriu. Aş vrea să-mi dai drumul acum, spuse ea fără ezitare. Nu vreau vreo scenă pe-aici.

– Nu am de gând să fac o scenă.

Ea ridică din sprâncene.

– S-ar putea să fac eu una. Îi împinse mâna la o parte şi o porni pe coridor. Dacă vrei să discuţi cazul cu mine sau dacă ai întrebări cu privire la caz, vom face lucrul acesta afară. Nu accept să-l aduci aici.

– Ţi se rupea inima, murmură el. Ţi se rupea inima să ţii copilul în braţe.

– E inima mea. Aproape cu ranchiună, Grace apăsă puternic cu un deget butonul liftului. Şi e o inimă dură, Seth. Întreabă pe oricine.

– Genele tale sunt încă umede.

– Asta nu e treaba ta. Vocea ei era scăzută şi vibra de furie. Categoric nu e treaba ta.

Grace intră în liftul aglomerat, privind drept în faţă. Îşi promise că nu va vorbi cu el despre partea aceasta din viaţa ei. Doar ce îşi deschisese sufletul în faţa lui, cu o seară înainte, şi fusese dată la o parte, refuzată. Nu avea de gând să-şi mai împărtăşească din nou sentimentele şi, cu siguranţă, nu sentimentele în legătură cu ceva atât de vital pentru ea cum erau copiii.

El era un poliţist, doar un poliţist. Oare nu-şi petrecuse câteva ore nefericite, cu o noapte în urmă, convingându-se că el nu era sau nu putea fi decât atât pentru ea? Orice ar fi stârnit Seth în interiorul ei trebuia oprit – sau, dacă nu oprit, cel puţin suprimat. Nu va împărtăşi nimic cu el, nu va avea încredere în el, nu îi va ceda.

Până când ajunse la uşile din capătul culoarului, era mai stăpână pe sine. Sperând să scape repede de el,

porni spre parcare. Seth o luă pur şi simplu de braţ şi o îndemnă să meargă într-o parte.

– Aici, spuse el, şi se îndreptă spre o zonă cu iarbă, unde erau două bănci.

– Nu am timp.

– Fă-ţi timp. Oricum, eşti prea supărată să conduci.

– Nu-mi spune tu mie cum sunt.

– Se pare că tocmai asta am tot făcut. Şi se pare că am ratat câţiva paşi. Şi nu-mi stă în fire să fac aşa ceva. Aşază-te.

– Nu vreau...

– Aşază-te, Grace, repetă el. Îmi cer scuze.

Enervată, ea se aşeză pe bancă, îşi găsi ochelarii de soare în geantă şi şi-i puse la ochi.

– Pentru ce?

El se aşeză lângă ea, îi scoase ochelarii sub care se ascundea şi o privi în ochi.

– Pentru că nu mi-am dat voie să trec de aparenţă. Pentru că nu am vrut să mă uit. Şi pentru că am dat vina pe tine fiindcă nu sunt capabil să mă opresc din a-mi dori să fac asta.

Îi cuprinse faţa cu mâinile şi îi pecetlui buzele cu ale lui.

capitolul 6

Ea nu reacţionă. Nu de data asta. Emoţiile ei erau pur şi simplu prea fragile pentru a risca. Deşi buzele ei cedară sub ale lui, ea ridică o mână şi i-o puse pe piept, ca şi cum ar fi vrut să se ţină la o distanţă sigură. Şi totuşi inima ei se poticni.

De data asta, ea dădea înapoi. El o simţi, în apăsarea mâinii ei pe pieptul lui. Nu îl refuza, ci i se opunea. Şi, cu o înţelegere ce venea dintr-un loc prea adânc ca să poată fi măsurat, el îmblânzi sărutul, căutând nu doar să seducă, ci să şi aline.

Şi totuşi inima ei şovăi.

– Nu face asta.

O făcea să o doară gâtul, îi înceţoşa mintea şi-i făcea corpul să tânjească. Şi totul era prea mult. Se îndepărtă

de lângă el şi rămase privind în gol spre peticul mic de iarbă până când crezu că poate respira din nou.

– De ce nu ne sincronizăm? se întrebă Seth cu voce tare. Asta face să fie atât de greu să meargă lucrurile?

– Nu ştiu.

Grace se întoarse atunci să se uite la el. Era un bărbat atrăgător, hotărî ea. Părul de culoare închisă şi faţa dură, nuanţa ciudată de auriu din ochii lui. Dar ea cunoscuse mulţi bărbaţi atrăgători. Ce avea acesta încât schimbase totul pentru ea şi îi răscolise lumea?

– Mă zăpăceşti, domnule locotenent Buchanan.

El îi răspunse cu unul dintre rarele lui zâmbete – lent, plin şi intens.

– Asta este o problemă reciprocă, domnişoară Fontaine. Tu mă ţii treaz noaptea. Ca un puzzle din care nu lipseşte nici o piesă, dar care îşi schimbă forma chiar în faţa ochilor tăi. Şi, chiar şi atunci când le pui pe toate laolaltă – sau crezi că ai făcut-o – nu rămâne la fel.

– Eu nu sunt un mister, Seth.

– Eşti cea mai fascinantă femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Gura lui se arcui din nou, când ea ridică din sprâncene. Asta nu e în totalitate un compliment. Împreună cu fascinaţia, vine frustrarea. Se ridică în picioare, dar nu făcu pasul spre ea. De ce ai fost atât de supărată că te-am găsit aici, că te-am văzut aici?

– E o chestiune personală. Tonul ei era din nou rigid, nepăsător. Mă străduiesc suficient de mult s-o păstrez personală.

– De ce?

– Pentru că prefer să fie aşa.

– Familia ta nu ştie despre implicarea ta aici?

Furia care îi pârjoli privirea fu de o răceală arzătoare.

– Familia mea nu are *nimic* de-a face cu asta. Nimic. Acesta nu este un proiect Fontaine, una dintre acţiunile caritabile făcute special pentru articole favorabile şi pentru o deducere de impozit. E proiectul meu.

– Da, văd asta, spuse el calm.

Familia ei o rănise chiar mai mult decât ghicise el. Şi mai mult decât recunoscuse ea, se gândi el.

– De ce copii, Grace?

– Pentru că sunt nevinovați. Rosti cuvintele acestea înainte de a-și da seama că intenționase să le spună. Apoi, închise ochii și oftă. Inocența este un bun prețios și perisabil.

– Da, este. Steaua Căzătoare? Fundația ta. Așa le vezi tu, ca pe stele care ard și cad prea repede?

Îi atingea inima prin simplul fapt că înțelegea, că vedea ce era în sufletul ei.

– Nu are nimic de-a face cu cazul. De ce insiști să vorbim despre asta?

– Pentru că sunt interesat de tine.

Ea îi răspunse cu un zâmbet – pe jumătate ispititor, pe jumătate sarcastic.

– Chiar ești? Nu păreai să fii când te-am chemat în pat. Dar mă vezi că țin un bebeluș bolnav în brațe și îți schimbi brusc atitudinea. Se îndreptă spre el, încet, și coborî cu vârful degetului în jos de-a lungul fermoarului. Ei bine, dacă te provoacă genul matern, domnule locotenent...

– Nu-ți face asta. Din nou, vocea lui era liniștită, controlată. O luă de mână, oprindu-i gestul. E o prostie. Și e enervant. Nu te jucai acolo înăuntru. Îți pasă.

– Da, îmi pasă. Îmi pasă enorm. Și asta nu mă face o eroină, nu mă face diferită de ceea ce am fost aseară. Ea își trase mâna la o parte și rămase neclintită. Te vreau. Vreau să mă culc cu tine. Asta te irită, Seth. Nu sentimentul, ci francheța cuvintelor mele. Ai prefera să te joci, nu-i așa? Eu să mă prefac că sunt reticentă, iar tu să cucerești?

El își dorea să fie ceva atât de obișnuit.

– Poate că vreau să știu cine ești înainte de a ajunge în pat. Am petrecut o lungă perioadă de timp uitându-mă la chipul tău – la portretul tău din casă. Și, privindu-l, m-am întrebat cum ești. Acum, te vreau. Dar vreau și ca toate acele piese să se potrivească.

– S-ar putea să nu-ți placă produsul finit.

– Nu, încuviință el. S-ar putea să nu-mi placă.

„Dar, pe de altă parte", se gândi ea... Își lăsă capul într-o parte, cântărind posibilitățile.

– Am un eveniment în seara asta. O petrecere găzduită de un sponsor foarte important pentru spital. Nu-mi

pot permite să o ratez. Ce-ar fi să mă duci tu acolo, şi apoi vom vedea ce se întâmplă în continuare?

Seth cântări argumentele pro şi contra. Era conştient că acest pas va avea urmări pe care era foarte posibil ca el să nu fie în măsură să le gestioneze fără probleme. Ea nu era pur şi simplu o femeie, iar el nu era doar un bărbat. Orice exista între ei era intens şi durabil.

– Întotdeauna analizezi totul atât de atent? întrebă ea în timp ce-l privea.

– Da. Dar în cazul ei nu părea să conteze, îşi dădu el seama. Nu pot garanta că serile mele vor fi libere până când se închide acest caz. Întoarse pe toate părţile, în minte, orele, întâlnirile şi munca de birou. Dar dacă reuşesc să aranjez lucrurile, vin să te iau.

– E bine la ora opt. Dacă n-ajungi până la opt şi un sfert, îmi voi da seama că eşti prins cu lucrul.

Fără nemulţumiri, se gândi el, fără pretenţii. Majoritatea femeilor pe care le cunoscuse se îmbufnau automat când munca lui avea prioritate.

– Te sun dacă nu ajung.

– Cum vrei. Se aşeză din nou, acum relaxată. Nu-mi imaginez că ai trecut pe aici să descoperi viaţa mea secretă sau pentru a fixa o întâlnire de probă la o petrecere. Îşi puse din nou ochelarii de soare şi se lăsă pe spate. De ce eşti aici?

Seth căută în haină după fotografie. Grace văzu cu coada ochiului tocul de la umăr şi arma, în siguranţă, în interiorul acestuia. Şi se întrebă dacă el avusese vreodată ocazia să-l folosească.

– Îmi imaginez că timpul îţi este ocupat în principal cu atribuţii administrative. Ea luă poza de la el, dar continuă să se uite la faţa lui Seth. Nu ai timp să participi la prea multe, hm... arestări?

I se păru că vede o sclipire slabă de amuzament în ochii lui, dar gura lui rămase serioasă.

– Îmi place să nu-mi pierd îndemânarea.

– Da, murmură ea, imaginându-şi-l cu uşurinţă cum scoate arma. Presupun că aşa e. Îşi mută privirea şi analiză figura din fotografie. De data aceasta, amuzamentul

se citi în ochii ei. Ah, Joe Cool. Sau, mai degrabă, Juan sau Jean-Paul Cool.

– Îl cunoşti?

– Nu personal, dar, cu siguranţă, cunosc genul. Probabil rosteşte cuvintele potrivite în trei limbi, joacă dur bacara, îi face plăcere să bea coniac şi poartă lenjerie de mătase, neagră. Rolexul lui, împreună cu butonii de aur, cu monogramă, şi inelul cu diamant de pe degetul mic, probabil că sunt cadouri de la admiratoare.

Curios, Seth se aşeză din nou lângă ea.

– Şi care sunt cuvintele potrivite?

– Eşti cea mai frumoasă femeie din încăpere. Te ador. Inima mea cântă când mă uit în ochii tăi. Soţul tău este un prost, şi, dragă, trebuie să te opreşti din a-mi mai cumpăra cadouri.

– Ţi s-a întâmplat şi ţie aşa ceva?

– Cu diferite variaţii. Doar că eu nu am fost niciodată căsătorită şi nu cumpăr doze pentru consumatori de droguri. Ochii lui sunt reci, adăugă ea, dar o mulţime de femei, femei singure, văd doar poleiala. Asta e tot ce vor să vadă. Grace inspiră scurt, rapid. El este bărbatul care a ucis-o pe Melissa, nu-i aşa?

Seth dădu să-i ofere răspunsul standard, dar ea privi în sus în momentul acela, iar el fu destul de aproape pentru a-i citi ochii prin nuanţa de chihlimbar a ochelarilor.

– Cred că da. Amprentele lui erau peste tot în casă. Unele dintre suprafeţe erau şterse, dar i-au scăpat foarte multe, ceea ce mă face să cred că a intrat în panică. Fie pentru că ea a căzut, fie pentru că nu a fost în stare să găsească ceea ce căuta.

– Iar tu înclini să crezi a doua variantă, pentru că aceasta nu este genul de bărbat care să se panicheze pentru că a omorât o femeie.

– Nu, nu este.

– Ea nu avea cum să-i dea lucrul pentru care venise. Nu avea de unde să ştie despre ce vorbea el.

– Nu. Asta nu te face pe tine responsabilă. Dacă te consolezi crezând contrariul, atunci ar trebui să o învinovăţeşti şi pe Bailey.

Grace deschise gura, o închise din nou, respiră adânc.

– Asta e logică inteligentă, domnule locotenent, spuse ea după o clipă. Aşa că mă căiesc amarnic şi dau vina pe acest om. L-ai găsit?

– E mort. El luă înapoi fotografia şi o puse la loc. Şi logica mea inteligentă mă face să cred că oricine l-a angajat a hotărât să-l concedieze, permanent.

– Înţeleg. Grace nu simţi nimic, nici o satisfacţie, nici o uşurare. Deci, nu am ajuns nicăieri.

– Cele Trei Stele sunt sub pază permanentă. Tu, M.J. şi Bailey sunteţi în siguranţă, iar muzeul îşi va recupera proprietatea în câteva zile.

– Şi o mulţime de oameni au murit. Sacrificii pentru zeu?

– Din tot ceea ce am citit despre Mithra, el nu vrea sânge.

– Dragoste, cunoaştere şi generozitate, spuse ea încet. Elemente puternice. Diamantul pe care l-am ţinut eu în mână are vitalitate. Poate că e aceeaşi putere. El le vrea pentru că sunt frumoase, nepreţuite, străvechi sau pentru că crede cu adevărat în legendă? Crede că dacă le are pe toate în triunghiul lor, va poseda puterea zeului şi nemurirea?

– Oamenii cred ceea ce aleg să creadă. Oricare ar fi motivul pentru care le vrea, a ucis pentru ele.

Privind în gol, dincolo de peticul de iarbă, Seth îşi încălcă una dintre propriile sale reguli şi îşi împărtăşi gândurile cu ea:

– Banii nu sunt forţa care îl propulsează. A scos la bătaie mai mult de un milion deja. Vrea pur şi simplu să fie ale lui, să le ţină în mâini, indiferent cât îl costă. Este mai mult decât dorinţă, spuse el încet, în timp ce o scenă tulbure îi apăru în minte.

Un altar de marmură, un triunghi de aur cu trei puncte de un albastru strălucitor. Un bărbat misterios, cu ochii palizi şi o sabie însângerată.

– Iar tu nu crezi că el se va opri acum. Crezi că va încerca din nou.

Derutat şi neliniştit din cauza viziunii, el şi-o şterse din faţa ochilor şi se întoarse la logică şi instinct.

– O, da. Seth făcu ochii mici, aproape închizându-i. Va încerca din nou.

Seth ajunse la reşedinţa lui Cade la opt şi paisprezece minute. Întâlnirea finală din ziua aceea, cu şeful poliţiei, se prelungise până după şapte, ceea ce abia dacă îi lăsase timp să ajungă acasă, să se schimbe şi să iasă din nou cu maşina. Îşi spusese în repetate rânduri că i-ar fi mai bine dacă ar sta acasă, să pună rapoartele şi dosarele deoparte şi să petreacă o seară liniştită pentru a-şi relaxa mintea.

Conferinţa de presă stabilită pentru ora nouă fix a doua zi dimineaţă urma să fie o probă de foc, iar el trebuia să aibă mintea limpede. Cu toate astea, se afla aici, stând în maşina lui, simţindu-se ridicol de agitat şi de tulburat. Urmărise un drogat criminal printr-o afurisită de casă închiriată fără să îl treacă transpiraţiile, interogase cu sânge-rece criminali groaznici, dar acum, în timp ce discul alb al soarelui dispărea de pe cer, era agitat ca un şcolar.

Ura petrecerile. Conversaţiile fără noimă, mâncarea proastă, feţele lucioase, toate simulând entuziasmul sau plictiseala, în funcţie de stilul lor. Dar nu perspectiva câtorva ore de socializare cu persoane necunoscute îl irita. Ci faptul că petrecea timp cu Grace fără a avea între ei siguranţa pe care i-o ofereau îndatoririle lui de serviciu. Niciodată nu îl tulburase o femeie aşa cum o făcea ea. Şi nu putea nega – cel puţin faţă de sine însuşi – că fusese profund, straniu influenţat, din momentul în care îi văzuse portretul.

Nu îl ajuta cu nimic să îşi spună că era superficială, răsfăţată, o femeie obişnuită ca bărbaţii să-i cadă la picioare. Nu îl ajutase nici înainte de a descoperi că ea era mult mai mult de-atât, şi cu siguranţă nu îl ajuta cu nimic acum. Nu putea pretinde că o înţelege, dar începuse să descopere toate acele straturi şi contraste care o făceau cine şi ceea ce era. Şi ştia că vor fi iubiţi înainte ca noaptea să se termine.

O văzu ieşind din casă, cu o scânteiere de albastru electric în rochia scurtă, fără bretele, turnată pe corpul ei, părul lung şi plin de senzualiate, de culoarea abanosului, picioarele interminabile şi perfecte.

Oare era un şoc pentru trupul fiecărui bărbat, şi doar dacă se uita la ea? se întrebă Seth. Sau era el deosebit de vulnerabil? Hotărî că ar fi greu să trăiască cu oricare dintre răspunsuri şi coborî din maşină.

Ea întoarse capul auzind portiera, şi pe faţa aceea care îţi făcea inima să se oprească înflori un zâmbet.

– Nu credeam că o să mai ajungi. Grace se îndreptă spre el, fără grabă, şi îşi atinse buzele de ale lui. Mă bucur că ai făcut-o.

– Am spus că voi suna dacă nu vin.

– Într-adevăr. Dar Grace nu contase pe asta. Lăsase adresa înăuntru, pentru orice eventualitate, dar se resemnase să-şi petreacă seara fără el. Zâmbi din nou, mângâindu-l pe reverul costumului. Eu nu aştept niciodată lângă telefon. Mergem în Georgetown. Să luăm maşina mea sau a ta?

– Conduc eu.

Ştiind că se aştepta ca el să facă unele comentarii despre felul în care arăta, Seth tăcu în mod intenţionat, în timp ce ocoli maşina ca să-i deschidă portiera.

Grace îşi strecură picioarele în maşină, cu o alunecare de mătase. El îşi dorea să-şi ducă mâinile acolo, chiar unde tivul ridicat al rochiei îi săruta coapsele. Unde pielea îi era fragedă precum o piersică coaptă şi netedă ca satinul alb.

Închise portiera, după care ocoli maşina şi urcă la volan.

– Unde în Georgetown? fu tot ce spuse.

Era o casă veche, frumoasă, cu tavane foarte înalte, antichităţi impunătoare şi culori intense, calde. Luminile ardeau puternic, proiectate asupra unor oameni importanţi, oameni cu influenţă şi avere, care purtau mirosul puterii dincolo de parfumurile scumpe.

Ea aparţinea acelei lumi, se gândi Seth. Se contopise cu întregul din momentul în care păşise pe uşă şi schimbase cu gazda un sărut afectat pe obraz.

Cu toate acestea, ea ieşea în evidenţă. În mijlocul tuturor costumelor negre, elegante, a pastelurilor înzorzonate, ea era o flacără albastră strălucitoare, provocând pe toată lumea să atingă şi să se ardă. „Ca diamantele", se gândi el. „Unică, puternică... irezistibilă."

– Domnul locotenent Buchanan, nu-i aşa?

Seth îşi desprinse privirea de la Grace şi se uită la bărbatul scund, cu început de chelie, care avea statura unui boxer şi se îmbrăca de la Savile Row.

– Da. Domnul Rossi, avocatul apărării. Dacă apărarea are buzunare suficient de adânci.

Fără să se simtă ofensat, Rossi chicoti.

– Mi s-a părut că vă recunosc. V-am chestionat de câteva ori în boxa martorilor. Sunteţi un om greu de înduplecat. Întotdeauna am crezut că l-aş fi scos basma curată pe Tremaine, sau cel puţin că aş fi împiedicat juraţii să ajungă la o decizie majoritară, dacă aş fi fost capabil să vă demontez mărturia.

– Era vinovat.

– Fără doar şi poate, consimţi Rossi imediat, dar eu aş fi modificat voturile juraţilor.

În timp ce Rossi începu să discute din nou despre proces, Seth se resemnă să discute chestiuni profesionale. De cealaltă parte a încăperii, Grace luă un pahar de la un chelner în trecere şi ascultă cu o jumătate de ureche bârfele gazdei. Ştia când să râdă pe înfundate, când să ridice din sprânceană, când să se bosumfle, când să facă unele comentarii interesante. Totul era rutină.

Ceea ce îşi dorea era să plece imediat. Îşi dorea să-l scoată pe Seth din costumul lui negru şi să-l atingă peste tot. Dorinţa trupească i se întindea pe piele ca o erupţie fierbinte. Înghiţiturile de şampanie nu o ajutară deloc să-şi răcorească gâtul, reuşind doar să îi intensifice senzaţia că îi clocoteşte sângele în vene.

– Draga mea Sarah.

– Gregor, cât mă bucur să te văd.

Grace se întoarse, sorbi din şampanie, zâmbi către bărbatul elegant, brunet, cu vocea catifelată, care se aplecă galant peste mâna gazdei lor. Mediteranean, se gândi ea, după farmecul accentului său, pe la vreo cincizeci de ani, dar în formă.

– Arăţi minunat în seara asta, spuse el, fără să-i elibereze mâna. Iar ospitalitatea ta, ca întotdeauna, este incomparabilă. La fel ca şi invitaţii tăi. Se întoarse, zâmbindu-i lui Grace cu ochii lui albaştri-argintii. Perfecţi.

– Gregor. Sarah râse prosteşte, deveni agitată, apoi se întoarse spre Grace. Nu cred că l-ai cunoscut pe Gregor, Grace. Este fatal de fermecător, deci ai mare grijă. Domnule ambasador DeVane, aş vrea să ţi-o prezint pe Grace Fontaine, o prietenă dragă.

– Sunt onorat. Îi ridică mâna lui Grace, iar buzele lui se simţiră calde şi moi. Şi fermecat.

– Ambasador? Grace îşi intră uşor în rol. Am crezut că ambasadorii sunt bătrâni şi plictisitori. Toţi cei pe care i-am întâlnit au fost aşa. Până acum.

– Te las cu Grace, Gregor. Văd că avem nişte musafiri întârziaţi.

– Sunt sigur că sunt lăsat pe mâini încântătoare. Cu o reticenţă evidentă, dădu drumul degetelor lui Grace. Sunteţi cumva o rudă de-a lui Niles Fontaine?

– Este unchiul meu, da.

– Ah. Am avut plăcerea de a-l cunoaşte pe unchiul dumneavoastră şi pe soţia lui fermecătoare pe insula Capri, acum câţiva ani. Avem un hobby comun: monedele.

– Da, unchiul Niles are o colecţie impresionantă. E nebun după monede. Grace îşi dădu părul pe spate, lăsându-şi umărul dezgolit. Şi de unde sunteţi, domnule ambasador DeVane?

– Gregor, te rog, în astfel de împrejurări amicale. Atunci mie mi s-ar putea permite să îţi spun Grace.

– Desigur.

Zâmbetul ei deveni mai cald pentru a se potrivi cu intimitatea nou creată.

– Mă îndoiesc că ai fi auzit de mica mea țară. Suntem doar un punctișor în mare, cunoscut mai ales pentru uleiul nostru de măsline și pentru vin.

– Terresa?

– Acum sunt flatat din nou că o femeie atât de superbă îmi cunoaște umila țară.

– E o insulă frumoasă. Am fost acolo pentru scurt timp, acum doi ani, și mi-a plăcut foarte mult. Terresa este o mică bijuterie în mijlocul mării, cu stânci spectaculoase la vest, vii bogate în est și plaje nisipoase, fine ca zahărul.

El îi zâmbi și îi luă din nou mâna. Conexiunea era la fel de neașteptată ca și femeia, și simți nevoia s-o atingă. Și să nu-i mai dea drumul.

– Trebuie să-mi promiți că te vei întoarce, ca să-mi dai voie să-ți arăt țara așa cum ar trebui să fie văzută. Am o vilă mică în vest, iar priveliștea aproape că s-ar ridica la nivelul frumuseții tale.

– Mi-ar plăcea să o văd. Cât de dificil trebuie să fie să-ți petreci vara în zăpușeala din Washington, când te-ai putea bucura de briza mării din Terresa.

– Deloc dificil. Acum. Își trecu ușor degetul mare de la mână peste articulațiile degetelor ei. Găsesc comorile din țara ta din ce în ce mai atrăgătoare. Poate că ai vrea să-mi ții companie într-o seară. Îți place opera?

– Foarte mult.

– Atunci, trebuie să-mi permiți să te însoțesc. Poate...

Se opri, o scânteie de iritare umbrindu-i trăsăturile fine în timp ce Seth se apropie de ei.

– Domnule ambasador Gregor DeVane din Terresa, permite-mi să ți-l prezint pe locotenentul Seth Buchanan.

– Ești militar, spuse DeVane, întinzându-i mâna.

– Polițist, spuse Seth scurt.

Nu-i plăcu înfățișarea ambasadorului. Câtuși de puțin. Când îl văzuse pe DeVane cu Grace, avusese impulsul rapid și necontrolat de a pune mâna pe armă. Dar, în mod ciudat, mișcarea lui instinctivă nu fusese în sus, spre armă, ci mai în jos, în lateral. În locul în care un bărbat ar purta o sabie.

– Ah, poliția. DeVane clipi surprins, deși avea deja un dosar complet despre Seth Buchanan. Cât de fascinant. Sper că o să mă ierți dacă spun că dorința mea cea mai puternică este aceea de a nu-ți solicita niciodată serviciile. Ușor, DeVane luă un pahar de pe o tavă din apropiere, i-l întinse lui Seth, apoi luă și el unul. Dar poate că ar trebui să bem pentru fărădelege. Fără ea, ai fi desuet.

Seth îl privi calm. Avu un sentiment inexplicabil de recunoaștere, și cu totul antagonic, când privirile lor rămaseră înlănțuite, argintiu-pal cu auriu-închis.

– Prefer să beau pentru dreptate.

– Desigur. Pentru balanța justiției, să spunem? Gregor bău, apoi își înclină capul. Scuză-mă, domnule locotenent Buchanan, nu am reușit să-mi salut cum trebuie gazda, am fost... Se întoarse spre Grace și-i sărută din nou mâna. Am fost plăcut distras de la datoria mea.

– A fost o plăcere să te cunosc, Gregor.

– Sper să te revăd. Se uită adânc în ochii ei și stărui asupra gestului. Foarte curând.

În momentul în care se întoarse cu spatele, Grace se cutremură. Fusese ceva aproape posesiv în acea ultimă privire lungă.

– Ce bărbat ciudat și fermecător, murmură ea.

Seth se simți străbătut de o energie ciudată, ce aducea cu sine nevoia de a porni la luptă. Ai fi zis că ieșeau scântei din el.

– De obicei îi lași pe bărbații ciudați și fermecători să saliveze după tine în public?

Era josnic din partea ei, presupuse Grace, dar se bucură simțind iritarea din tonul lui Seth.

– Desigur. Din moment ce îmi displace atât de mult să saliveze peste mine în intimitate. Se întoarse spre el, astfel încât trupurile lor se atinseră ușor. Apoi îi aruncă o privire piezișă de sub perdeaua de gene dese. Tu nu intenționezi să salivezi, nu-i așa?

Ar fi putut să o blesteme că îi făcuse corpul să treacă într-o clipă de la starea de ardere lentă la aceea de flăcări sfârâitoare.

– Termină-ţi băutura, spuse el brusc, şi ia-ţi la revedere. Plecăm.

Grace scoase un oftat exagerat.

– O, chiar îmi place să fiu dominată de un bărbat puternic.

– Suntem pe cale să testăm această preferinţă a ta. Îi luă paharul care mai era pe jumătate plin şi îl puse deoparte. Să mergem.

DeVane îi privi cum pleacă, studie felul în care Seth îşi aşeză palma pe talia lui Grace pentru a o conduce prin mulţime. Va trebui să-l pedepsească pe poliţist pentru că o atingea. Grace era proprietatea lui acum, se gândi DeVane în timp ce îşi încleşta maxilarul până la durere pentru a-şi suprima furia. Ea îi era menită lui. Ştiuse lucrul acesta din momentul în care îi luase mâna şi privise în ochii ei. Era perfectă, fără cusur. Nu doar cele Trei Stele îi erau predestinate, ci şi femeia care ţinuse în mână una, poate chiar o şi mângâiase. Ea ar înţelege puterea lor. Ea ar spori această putere. Împreună cu cele Trei Stele ale lui Mithra, îşi promise DeVane, Grace Fontaine va fi comoara colecţiei sale. Ea îi va aduce Stelele. Şi apoi îi va aparţine. Pentru totdeauna.

În timp ce ieşea din încăpere, Grace simţi un alt fior străbătându-i şira spinării. Se scutură uşor şi se uită înapoi. Prin ferestrele înalte pe care se revărsa lumina, văzu oaspeţii discutând. Şi îl văzu pe DeVane, destul de clar. Pentru o clipă, ar fi putut jura că privirile lor se întâlniseră, dar, de data aceasta, nu găsea nici un farmec într-un astfel de gest. Un sentiment iraţional de frică i se instală în stomac şi o făcu să-şi întoarcă repede capul.

Când Seth deschise portiera, ea intră fără să facă vreun comentariu. Îşi dorea să plece, să se îndepărteze de acele ferestre care străluceau şi de bărbatul care părea că o urmăreşte de dincolo de ele. Brusc, îşi frecă braţele, simţind o senzaţie de frig.

– Nu ţi-ar fi frig, dacă ai fi avut haine pe tine.

Seth vârî cheia în contact. Singura remarcă, rostită cu un control rece şi sălbatic, o făcu să chicotească şi să nu mai simtă răcoarea.

– Ei, domnule locotenent, şi eu care mă întrebam cât o să mă mai laşi să port ce am pe mine.

– Nu al naibii de mult, promise el, şi ieşi pe şosea.

– Bine. Hotărâtă să vadă dacă îşi ţine promisiunea, se apropie de el, foindu-se, şi începu să îl muşte uşor de ureche. Hai să încălcăm nişte legi, şopti ea.

– Deja aş putea să mă declar vinovat de intenţie.

Grace râse din nou, rapid, rămânând fără suflare, ceea ce-l făcu să devină tare ca piatra.

Seth nu era sigur cum reuşise să stăpânească maşina, cu atât mai puţin să o conducă prin traficul de la ieşirea din Washington şi înapoi în Maryland. Grace îi desfăcuse cravata şi jumătate din nasturii de la cămaşă. Mâinile ei erau peste tot, şi gura ei îi tachina urechea, gâtul, maxilarul, în timp ce îi şoptea promisiuni şi propuneri cu o voce răguşită. Fanteziile pe care ea le punea în practică cu o pricepere desăvârşită îi făceau sângele să-i pulseze dureros în vintre.

Opri cu o smucitură pe aleea din faţa casei lui, apoi o trase în sus de pe scaun. Ea îşi pierdu un pantof în maşină şi celălalt la jumătatea aleii, în timp ce el o ducea pe sus. Râsul ei, întunecat, sălbatic, copleşitor, îi vuia în minte. Aproape că îşi sparse uşa de la intrare ca să pătrundă cât mai repede cu ea în casă. În clipa în care erau înăuntru, el o împinse cu spatele proptit de perete şi îi luă cu asalt buzele.

Nu gândea. Nu putea gândi. Totul era dorinţă primară, violentă. În holul întunecat, îi ridică fusta cu mâinile nerăbdătoare, găsi bariera subţire din dantelă de dedesubt şi o rupse. Apoi, se eliberă şi el, o prinse de şolduri, şi se cufundă în ea, acolo unde stăteau, în picioare.

Ea strigă, nu în semn de protest, nici din pricina şocului unui comportament aproape brutal. Ci din plăcere pură, copleşitoare. Se încleştă în jurul lui, lăsându-l să o conducă, fără milă, în valuri succesive de plăcere furtunoasă. Şi îi simţi împingerile lacome, disperate. Totul

era lipsit de raţiune, încins şi violent. Şi era tot ceea ce conta. Nevoie animalică pură. Eliberare animalică violentă. Apoi Grace îşi simţi trupul vlăguit, în timp ce el îşi vărsa sămânţa în ea.

El se propti cu palma de perete pentru a nu-şi pierde echilibrul, se chinui să-şi încetinească respiraţia, să-şi răcorească creierul febril. Îşi dădu seama că nu se aflau la mai mult de un pas de uşă, iar el se suise pe ea ca un taur în călduri. Se gândi că nu avea nici un sens să-şi ceară scuze. Amândoi îşi doriseră să se întâmple repede şi urgent. Nu, „îşi doriseră" erau nişte cuvinte prea blânde, îşi dădu el seama. Râvniseră, la fel cum animalele înfometate râvneau după carne.

Dar el nu tratase niciodată o femeie cu mai puţină grijă şi nici nu ignorase în totalitate consecinţele cum făcuse acum.

– Voiam să-ţi dau jos rochia aia, reuşi el să îngaime, şi fu mulţumit când o văzu râzând.

– Ne descurcăm noi cu ea.

– Mai e ceva ce n-am reuşit să fac. Se dădu uşor înapoi şi îi studie chipul în lumina slabă. Asta va fi o problemă?

Ea înţelese.

– Nu. Şi deşi era o imprudenţă şi o prostie, simţi o tresărire de regret că nu va exista nici o licărire de viaţă în interiorul ei ca urmare a neglijenţei lor. Mă protejez.

– Nu am vrut să se întâmple asta. Îi atinse bărbia cu mâna. Ar fi trebuit să fiu în stare să-mi ţin mâinile departe de tine.

Ochii ei licăreau în întuneric – încrezători şi amuzaţi.

– Sper că nu te aştepţi să-mi pară rău că nu ai făcut-o. Le vreau din nou pe mine. Şi vreau ca şi mâinile mele să fie peste tot pe tine.

– În timp ce sunt acolo, continuă el, ridicându-i bărbia puţin mai sus, nu am să le accept şi pe ale altcuiva. Nu-mi place să împart.

Buzele ei se arcuiră încet în sus, fără ca privirea să i se dezlipească de a lui.

- Nici mie.
El încuviință, acceptând.
- Să mergem sus, spuse și apoi o ridică în brațe.

capitolul 7

Seth aprinse lumina în timp ce o duse la el în cameră. De data aceasta simțea nevoia să o vadă, să știe când privirea i se înnegura sau i se întuneca, să fie martor la acele licăriri de plăcere sau de șoc.

De data aceasta urma să își aducă aminte avantajul omului asupra animalului și faptul că mintea și inima puteau juca și ele un rol.

Grace se uită prin camera de mărime medie, cu perdele simple, de culoare galben-închis, mobilier cu linii drepte fără culoare, un pat mare cu o cuvertură bleumarin întinsă cu o rânduială precisă, militară.

Erau picturi pe pereți pe care își propuse să le studieze mai târziu, când n-avea să-i mai sară inima în piept. Scene atât urbane, cât și rurale erau descrise în acuarele cețoase, fanteziste, creând un contrast personal cu aspectul practic al încăperii.

Dar toate gândurile legate de artă și decor îi dispărură când el o lăsă în picioare lângă pat. Ea întinse mâna și-i desfăcu ultimii nasturi de la cămașa, în timp ce el își dădu jos sacoul. Ea ridică mirată din sprâncene când observă pe umărul lui tocul de armă.

- Chiar și la o petrecere?
- Din obișnuință, spuse el simplu, apoi îl dădu jos și îl atârnă pe un scaun. Surprinse privirea din ochii ei. E o problemă?
- Nu. Mă gândeam că ți se potrivește. Și mă întrebam dacă atunci când ți-l pui arăți la fel de sexy ca atunci când îl dai jos. Apoi se întoarse și își dădu părul pe spate. Mi-ar prinde bine puțin ajutor.

El își lăsă privirea să rătăcească pe spatele ei. În loc să întindă mâna după fermoar, el o trase aproape de el și își coborî buzele spre umărul ei gol. Ea oftă și își lăsă capul pe spate.

– Asta e chiar mai bine.

– Runda întâi a mai atenuat din impact, murmură el, apoi îşi lăsă mâinile să alunece în jurul taliei ei şi în sus, până când îi cuprinseră sânii. Vreau să te aud cum gemi, plină de dorinţă, lipsită de vlagă.

Degetele lui mari de la mâini mângâiară formele pe deasupra mătăsii albastre, îndrăzneţe. Concentrată asupra senzaţiei respective, Grace se lăsă pe spate şi îşi petrecu braţele în jurul gâtului său. Trupul ei începu să se mişte în ritmul atingerilor lui, dar, când ea încercă să se întoarcă, el o ţinu pe loc.

Ea gemu şi se mişcă neliniştită când degetele lui se strecurară sub sutienul ei, cu partea din spate a lor provocându-i sfârcurile, făcându-le să se încălzească şi să devină dureroase.

– Vreau sa te ating.

– Să gemi, repetă el şi îşi coborî repede mâinile spre tivul rochiei, apoi sub aceasta. Să fii plină de dorinţă. O cuprinse cu palmele. Lipsită de vlagă.

O pătrunse.

Orgasmul o inundă, un val lung, lent, care îi copleşi simţurile. Geamătul pe care îl aşteptase el îi ieşi tremurat printre buze.

Seth îşi scoase pantofii cu degetele de la picioare, apoi îi desfăcu fermoarul centimetru cu centimetru. Degetele lui abia dacă îi atinseră pielea în vreme ce el dădea la o parte materialul desfăcut şi îl lăsă să se prelingă de pe corpul ei, până când îi căzu la picioare. O întoarse şi făcu un pas înapoi.

Grace purta doar jartiere, în aceeaşi nuanţă de albastru înflăcărat ca rochia, cu ciorapi atât de transparenţi, încât păreau a fi doar puţin mai denşi decât ceaţa. Corpul ei era o fantezie de forme generoase şi avea pielea ca de satin. Părul îi cădea pe umeri ca o ploaie neagră, sălbatică.

– Prea mulţi bărbaţi ţi-au spus că eşti frumoasă ca să mai conteze dacă ţi-o spun şi eu.

– Spune-mi doar că mă vrei. Asta contează.

– Te vreau, Grace.

Păşi din nou spre ea, o luă în braţe, dar, în loc de sărutul lacom la care ea se aşteptase, el îi dădu unul în care ea se lăsă atrasă încetişor. Ea îl cuprinse strâns cu braţele, apoi se înmuie la acest nou asalt al simţurilor.

– Sărută-mă din nou, murmură ea când buzele lui se îndreptară către gâtul ei. Exact aşa. Încă o dată.

Gura lui o întâlni pe a ei şi o lăsă să se cufunde a doua oară. Cu un murmur seducător, de plăcere, ea îi îndepărtă cămaşa, îşi lăsă mâinile să exploreze. Era minunat să fii savurată, să i se ofere darul unei flăcări care se aprinde lent, să simtă controlul cum alunecă din mâinile ei într-ale lui. Şi să aibă încredere.

El îşi permise să îi înveţe corpul centimetru cu centimetru, pe îndelete. Oferi plăcere amândurora luând în stăpânire sânii aceia plini, fermi, mai întâi cu mâinile, apoi cu gura. Îşi lăsă mâinile mai jos, îi scoase repede agăţătoarele ciorapilor una câte una – auzindu-i respiraţia întretăiată de fiecare dată. Apoi îşi strecură mâinile sub materialul transparent până îi atinse pielea. Caldă, fină. O lăsă în jos pe pat, îi simţi corpul predându-se. Moale, plin de dorinţă. Buzele ei răspunseră buzelor lui. Nerăbdătoare, generoase.

Se priviră în întuneric. Se mişcară deodată. Mai întâi un oftat, apoi un geamăt. Îi descoperi muşchii, pielea dură a unei cicatrici vechi şi gustul de bărbat. Schimbându-şi poziţia, ea îi scoase pantalonii şi se desfătă privindu-i pieptul în timp ce îl dezbrăca. Când el îi apucă din nou sânii, o trase mai aproape să îi sugă, braţele ei tremurară, iar părul i se revărsă în faţă, acoperindu-i pe amândoi.

Grace simţi fierbinţeala intensificându-i-se în corp, alunecându-i prin sânge ca o febră, până când respiraţia îi deveni întretăiată şi superficială. Se putea auzi cum îi pronunţă numele, o dată şi încă o dată, în timp ce el o conduse cu răbdare spre limita plăcerii.

Ochii ei căpătară nuanţa cobaltului, fascinându-l. Buzele ei moi tremurau, corpul ei splendid se cutremura. Chiar şi când nevoia de eliberare deveni stringentă, el continuă să savureze. Până când în cele din urmă o întoarse pe spate şi, cu privirea aţintită asupra ei,

se strecură în interiorul ei. Ea se arcui în sus, agățându-se de cearșafuri, cu trupul fascinat de plăcere.

– Seth. Simți că răsuflarea ei grăbită îi ardea plămânii. Nu e niciodată... Nu așa. Seth...

Înainte de a putea vorbi din nou, el îi acoperi gura cu a lui și o acapară.

Când veni somnul, Grace visă că era în grădina ei din munți, cu pădurile – dese, verzi și reci – împresurând-o. Florile de nalbă se conturau mai înalte decât capul ei și înfloreau în nuanțe de roșu bogat, intens și alb clar, strălucitor. Un colibri de culoarea safirului și smaraldului sclipitor bău dintr-o floare-trompetă. Flori cosmos și ruji galbeni, dalii și cârciumărese alcătuiau un amestec vesel de culori combinate. Panseluțele își întorceau fețele lor mici, exotice, spre soare și zâmbeau.

Aici ea era fericită, împăcată cu sine. Singură, dar nu singuratică. Aici nu se auzea nici un sunet, decât cântecul brizei printre frunze, zumzetul albinelor, muzica slabă a pârâului agitându-se printre pietre.

Privea căprioarele cum ieșeau în liniște din pădure să bea din pârâul care curgea lent, copitele lor pierdute în ceața joasă care îmbrățișa pământul. Lumina zorilor licărea ca argintul, scânteia pe roua cea fină, prindea curcubeie în ceață.

Încântată, ea se plimba printre florile ei, mângâind inflorescențele, parfumurile ridicându-se pentru a-i încânta simțurile. Văzu sclipirea printre flori, albastrul strălucitor, care o ademenea, și, aplecându-se, ridică piatra de la sol.

Puterea licărea în mâna ei. Era o senzație curată, fluidă, pură ca apa, viguroasă ca vinul. Pentru o clipă, ea rămase cât se poate de nemișcată, cu mâna deschisă. Piatra care i se odihnea în palmă dansa cu lumina dimineții. Era a ei să o păzească. Să o protejeze și să o ofere.

Când auzi foșnetul în pădure, se întoarse, zâmbind. Trebuia să fie el, era sigură. Îl așteptase toată viața, își dorise cu atât de multă disperare să-l întâmpine, să meargă în brațele lui și să știe că ele aveau să se strângă în jurul ei.

Făcu un pas în față, cu piatra încălzindu-i palma, vibrațiile slabe din aceasta călătorind ca muzica în sus pe braț și spre inima ei. Urma să i-o dea lui, se gândi ea. Avea să-i dea lui tot ce avea, tot ce era. Pentru că dragostea nu avea limite.

Dintr-odată, lumina se schimbă, se înceţoşă. Aerul deveni rece de la vântul care sufla. Lângă pârâu, căprioarele își ridicară capul, agere, alarmate, apoi se întoarseră toate deodată și fugiră la adăpostul copacilor. Zumzetul albinelor se stinse într-un huruit de tunete, iar fulgerul şerpui pe cerul întunecat.

Acolo, în pădurea întunecată, aproape, prea aproape de locul unde florile ei erau deschise, ceva se mișcă pe furiș. Degetele i se strânseră din reflex, închizându-se repede deasupra pietrei. Și, printre frunze, ea văzu niște ochi strălucitori, lacomi. Ochi care o priveau. Umbrele se desfăcură și deschiseră cărarea spre ea.

– Nu. Înnebunită, Grace împinse mâinile care o țineau. Nu ți le voi da. Nu sunt pentru tine.

– Ușor. Seth o opri, îi mângâie părul. E doar un coșmar. Lasă-l să dispară.

– Mă urmărea... Ea gemu, își ascunse fața în umărul lui puternic, gol, îi inspiră mirosul și se simți alinată. Se uită la mine. În pădure, se uită la mine.

– Nu, ești aici cu mine.

Inima ei bătea suficient de tare cât să-i ofere motive reale de îngrijorare. Seth o strânse mai puternic în brațe, ca și cum ar fi vrut să îi încetinească bătăile inimii și să-i oprească tremurul.

– E un vis. Nu e nimeni aici în afară de mine. Ești în brațele mele.

– Nu-l lăsa să mă atingă. Voi muri dacă mă atinge.

– Nu-l voi lăsa. Îi înălță ușor capul. Ești în brațele mele, repetă el și îi atinse buzele tremurânde.

– Seth. O străbătu un sentiment de ușurare în timp ce se ținea strâns de el. Te așteptam. În grădină.

– Bine. Acum sunt aici.

Ca s-o protejeze, se gândi el. Și apoi ca s-o prețuiască. Zguduit de profunzimea acelui gând, el o lăsă ușor pe spate și-i mângâie părul căzut care-i acoperise fața.

– Trebuie să fi fost un vis urât. Ai multe coşmaruri?

– Ce?

Dezorientată, prinsă între vis şi prezent, ea doar se uită fix la el.

– Vrei să aprind lumina? Nu aşteptă un răspuns, ci întinse mâna pe după ea pentru a aprinde veioza de pe noptieră. Grace îşi întoarse faţa de la strălucirea veiozei şi îşi apăsă pumnul încleştat în dreptul inimii. Relaxează-te acum. Haide.

El o luă de mână şi începu să-i deschidă degetele.

– Nu. Ea tresări din nou. El o vrea.

– Ce vrea?

– Steaua. Vine după ea, şi după mine. Vine.

– Cine?

– Nu... nu ştiu.

Nedumerit acum, se uită în jos la mâna ei şi i-o deschise încet.

– Ţineam piatra în mână. Grace încă îi simţea căldura, greutatea. Am avut-o. Am găsit-o.

– A fost un vis. Diamantele sunt închise într-un seif. Sunt în siguranţă. Îi ridică bărbia cu vârful unui deget, până când privirile lor se întâlniră. Eşti în siguranţă.

– A fost un vis. Aceste cuvinte rostite cu voce tare o făcură să se simtă deopotrivă uşurată şi stânjenită. Îmi pare rău.

– E în regulă.

El o studie, văzu că faţa ei era albă, iar ochii – fragili. Ceva se mişcă în interiorul lui, se schimbă, îl îndemnă să întindă mâna şi să-i mângâie obrazul palid.

– Ai avut câteva zile dificile, nu-i aşa?

Simpla înţelegere liniştită din vocea lui fu de-ajuns pentru a-i face ochii să se umple de lacrimi. Îi închise ca să-şi reprime lacrimile şi inspiră atentă. Presiunea din pieptul ei era de nesuportat.

– Mă duc să aduc nişte apă.

Seth întinse mâna după ea şi o trase aproape de el. Ea îşi ascunsese foarte bine teama, durerea şi oboseala, îşi dădu el seama. Până acum.

– De ce nu treci peste?

Respiraţia ei şovăi, se întrerupse.

- Trebuie doar să...

- Treci peste, repetă el și îi sprijini capul de umărul lui.

Ea se cutremură o dată, după care se lipi de el. Apoi plânse. El nu îi adresă nici un cuvânt. Pur și simplu o ținu în brațe.

La ora opt, în dimineața următoare, Seth o lăsă acasă la Cade. Grace protestase în privința orei la care o trezise din somn, încercase să se ghemuiască în pat. El rezolvase situația ridicând-o pur și simplu din pat, ducând-o la duș și dând drumul la apă. Rece. Îi dăduse exact treizeci de minute să se adune, apoi o pusese în mașină.

- Gestapoul ar fi putut lua lecții de la tine, comentă ea în timp ce el parcă în spatele mașinii lui M.J. Părul meu e încă ud.

- Nu am avut de pierdut o oră, ca să așteptăm să se usuce în întregime.

- N-am avut timp nici măcar să mă machiez.

- Nu ai nevoie de machiaj.

- Bănuiesc că acesta e un compliment, în concepția ta.

- Nu, e doar un adevăr.

Ea se întoarse spre el, arătând atrăgătoare, bulversată și sexy în rochia fără bretele.

- Tu, pe de altă parte, ești îmbrăcat la dungă.

- Nu am stat douăzeci de minute la duș.

Ea cântase la duș, își aminti el. Incredibil de fals. Zâmbi când își aduse aminte de asta.

- Du-te. Am de lucru.

Ea se bosumflă, apoi se întinse după poșetă.

- Ei bine, mulțumesc că m-ai adus cu mașina, domnule locotenent.

Apoi râse când o lipi de spătarul scaunului și îi dădu sărutul lung, profund la care sperase ea.

- Asta aproape compensează pentru ceașca de cafea amărâtă pe care mi-ai dat voie să o beau în această dimineață.

Ea îi prinse buza de jos cu dinții, și ochii ei străluciră privindu-i pe ai lui.

- Vreau să te văd în seara asta.

– Voi veni eu pe la tine. Dacă pot.

– Voi fi aici. Grace deschise portiera şi îi aruncă o privire peste umăr. Dacă pot.

Incapabil să se abţină, el îi urmări fiecare pas alene înspre casă. În clipa în care închise uşa de la intrare în urma ei, Seth închise ochii. Dumnezeule, era îndrăgostit de ea, îşi dădu el seama. Şi era categoric imposibil.

Înăuntru, Grace aproape că dansă de-a lungul holului. Era îndrăgostită. Şi era un sentiment magnific. Era nou şi proaspăt – şi se întâmpla pentru prima oară. Era ceea ce aşteptase întreaga ei viaţă. Faţa îi strălucea când intră în bucătărie şi îi găsi pe Bailey şi pe Cade la masă, bând cafea împreună.

– Bună dimineaţa.

Aproape că fredonă aceste cuvinte în timp ce se îndreptă spre ibricul cu cafea.

– Bună dimineaţa. Cade împinse cu limba în obraz. Îmi place pijamaua ta.

Râzând, ea îşi duse cana cu cafea la masă, apoi se aplecă şi îl sărută pe gură.

– Pur şi simplu te ador. Bailey, îl ador pe bărbatul acesta. Ai face bine să-l înhaţi repede, înainte de a-mi veni mie nişte idei.

Bailey zâmbi visătoare privind la cafeaua ei, apoi se uită în sus, cu ochii strălucitori şi umezi.

– Ne căsătorim peste două săptămâni.

– Ce? Grace îşi mişcă brusc cana, făcând cafeaua să se ridice periculos de aproape de marginea acesteia. Ce? repetă ea, şi se trânti pe scaun.

– El nu vrea să aştepte.

– De ce ar trebui să aştept? Întinzându-se peste masă, Cade îi luă mâna lui Bailey. Te iubesc.

– Vă căsătoriţi. Grace privi în jos la mâinile lor împreunate. „O potrivire perfectă", se gândi ea şi scoase un oftat. E minunat. E incredibil de minunat. Punându-şi o mână peste ale lor, se uită fix în ochii lui Cade. Şi văzu exact ceea ce avea nevoie să vadă. Te vei purta frumos cu ea. Nu era o întrebare, ci o afirmaţie. După ce îi strânse scurt mâna, ea se lăsă pe spate. Ei bine, avem de planificat o nuntă, şi două săptămâni întregi pentru

a face acest lucru. Asta ar trebui să ne facă pe toţi s-o luăm razna.

- Va fi doar o ceremonie mică, începu Bailey. Aici, acasă.

- Voi spune doar trei cuvinte. Cade adăugă o nuanţă imploratoare în voce. *Fugă pe furiş.*

- Nu. Scuturând din cap, Bailey se dădu înapoi şi îşi luă cana. Nu am de gând să ne începem viaţa împreună insultându-ţi familia.

- Ei nu sunt oameni. Nu poţi insulta fiinţele neomeneşti. Muffy va aduce fiarele cu ea.

- Nu spune că nepoata şi nepotul tău sunt nişte fiare.

- Stai puţin. Grace ridică o mână şi se încruntă. Muffy? Muffy Parris Westlake? Ea e sora ta?

- M-ai prins.

Grace reuşi, în mare parte, să îşi stăpânească impulsul de a pufni în râs.

- Asta înseamnă că Doro Parris Lawrence este cealaltă soră a ta.

Ea îşi dădu ochii peste cap, imaginându-şi-le pe cele două amfitrioane enervante şi înfumurate ale petrecerilor din Washington.

- Bailey, fugi să-ţi salvezi viaţa. Du-te în Las Vegas. Tu şi Cade puteţi fi căsătoriţi de către un judecător drăguţ, care seamănă cu Elvis, şi puteţi trăi o viaţă minunată şi liniştită în deşert. Schimbaţi-vă numele. Nu vă mai întoarceţi niciodată.

- Vezi? Mulţumit, Cade lovi cu mâna în masă. Ea le cunoaşte.

- Încetaţi, amândoi. Bailey refuză să râdă, deşi abia se putea stăpâni. Vom avea o ceremonie mică, respectabilă, cu familia lui Cade. Ea zâmbi către Grace. Şi cu familia mea.

- Nu renunţa să încerci să o convingi. Cade se ridică. Am câteva lucruri de făcut înainte de a pleca în birou.

Grace îşi luă din nou cafeaua.

- Eu nu îi cunosc bine familia, îi spuse ea lui Bailey. Am reuşit să evit această mică plăcere, dar îţi pot spune că, din ceea ce ştiu, ai nimerit cireaşa de pe tort.

– Îl iubesc atât de mult, Grace. Știu că totul s-a întâmplat repede, dar...

– Ce are timpul de-a face cu asta? Știind că amândouă erau cu lacrimi în ochi, ea se aplecă în față. Trebuie să discutăm despre aspectele importante, vitale ale acestei situații, Bailey. Inspiră adânc. Când mergem la cumpărături?

M.J. apăru chiar când râsetele erau în toi și se încruntă deodată.

– Urăsc oamenii care sunt veseli dimineața.

Își turnă cafea, încercă să inspire profund, apoi se întoarse să o studieze pe Grace.

– Ei, ei, spuse ea sec, se pare că tu și polițistul ați ajuns să vă cunoașteți noaptea trecută.

– Suficient de bine încât să știu că el înseamnă mai mult decât o insignă și o atitudine anume. Iritată, își împinse cana la o parte. Ce ai împotriva lui?

– În afară de faptul că e distant și arogant, superior și rigid, nimic altceva. Jack spune că e poreclit Robotul. Nu e de mirare.

– Mi se pare interesant, spuse Grace cu răceală, că oamenii se grăbesc să judece pe cineva pe care abia l-au întâlnit. Toate acele trăsături pe care tocmai le-ai enumerat descriu un bărbat pe care tu nu îl cunoști.

– M.J., bea-ți cafeaua. Bailey se ridică să aducă frișca. Știi că nu ești o companie plăcută până când nu bei vreo doi litri.

M.J. clătină din cap și lovi cu pumnul în șoldul acoperit de un tricou zdrențuit și de pantaloni scurți, la fel de zdrențuiți.

– Doar pentru că te-ai culcat cu el nu înseamnă că îl și cunoști. De obicei ești mult mai prudentă, Grace. S-ar putea să îi lași pe alții să presupună că te vâri în pat cu un tip nou o dată la două nopți, dar noi știm mai bine. La ce naiba te gândeai?

– Mă gândeam la *mine*, ripostă ea. L-am vrut. Am avut nevoie de el. E primul bărbat care m-a atins vreodată cu adevărat. Și nu am de gând să te las să stai acolo și să transformi ceva frumos în ceva de doi bani.

O clipă, nimeni nu spuse nimic, Bailey stătea lângă masă, cu o cană cu frișcă într-o mână. M.J. își îndreptă încet spatele și scoase un fluierat.

– Te îndrăgostești de el. Stupefiată, ea își trecu o mână prin păr. Chiar te îndrăgostești de el.

– Deja sunt până peste cap îndrăgostită. Și ce?

– Îmi pare rău. M.J. se strădui să se adapteze la situație. Își spuse că nu era nevoie ca ei să-i placă de bărbatul acela – era de-ajuns că o iubea pe Grace. Trebuie să fie ceva cu el, dacă a ajuns la tine. Ești sigură că nu te deranjează situația?

– Nu, nu sunt sigură. Se pierdu cu firea și începu să aibă îndoieli. Nu știu de ce s-a întâmplat sau ce să fac în legătură cu chestia asta. Știu doar că e o chestiune reală. Nu a fost vorba doar despre sex. Își aminti cum o ținuse în brațe când plânsese. Cum lăsase lumina aprinsă pentru ea, fără ca ea să fie nevoită să-i ceară acest lucru. L-am așteptat toată viața.

– Știu ce înseamnă asta. Bailey lăsă jos cana cu frișcă și o luă pe Grace de mână. Cu precizie.

– Și eu. Cu un oftat, M.J. făcu un pas în față. Ce se întâmplă cu noi? Suntem trei femei raționale și, dintr-odată, păzim pietre mitice, străvechi, fugim de băieți răi și ne aruncăm cu capul înainte în legături amoroase cu bărbați pe care abia i-am cunoscut. E o nebunie.

– E ceea ce trebuie să fie, spuse Bailey încet. Simți și tu că așa e firesc.

– Da. M.J. își puse mâna peste ale lor. Bănuiesc că așa este.

Nu fu ușor pentru Grace să se întoarcă acasă la ea. Totuși, de data aceasta, nu era singură. M.J. și Jack o încadrară de-o parte și de alta.

– Dumnezeule! Analizând cu atenție epava în care fusese transformat livingul, M.J. răsuflă șuierat. Și eu care credeam că au făcut ravagii acasă la mine. Desigur, tu ai mult mai multe obiecte cu care s-au putut juca. Apoi privirea ei se concentră asupra balustradei rupte.

Şi asupra peisajului de jos. Nu cred că vrei să faci asta acum, Grace.

– Poliţia a eliberat locaţia. Trebuie să încep să fac asta la un moment dat.

M.J. clătină din cap.

– De unde?

– Voi începe din dormitor. Grace reuşi să schiţeze un zâmbet. Curăţătoria chimică cu care lucrez va fi milionară.

– Voi vedea ce pot face cu balustrada, îi spuse Jack. Voi improviza ceva, ca să fie sigură până când o reconstruieşti.

– Ţi-aş fi recunoscătoare.

– Du-te sus, sugeră M.J. Aduc eu o mătură. Şi un buldozer. Aşteptă până când Grace fu sus şi abia apoi se întoarse spre Jack. Eu voi lucra aici jos. Voi scăpă de... lucruri. Privirea ei rătăci spre conturul unde fusese cadavrul. Grace nu ar trebui să fie nevoită să se ocupe de asta.

El se aplecă să o sărute pe frunte.

– Eşti o prietenă de nădejde, M.J.

– Da, aşa sunt eu, recunoscu şi trase brusc aer în piept. Să vedem dacă putem găsi casetofonul sau televizorul prin dezastrul ăsta. Mi-ar prinde bine puţin zgomot aici.

Fu nevoie de cea mai mare parte a după-amiezii pentru ca Grace să fie îndeajuns de mulţumită de modul în care arăta locuinţa ei şi abia apoi apelă la o firmă de curăţenie. Voia ca fiecare încăpere să fie foarte atent curăţată, înainte ca ea să locuiască din nou acolo.

Iar ea era hotărâtă să facă asta. Să trăiască. Să fie acasă, să înfrunte orice fantome rămase. Pentru a-şi dovedi sieşi că putea, se despărţi de M.J. şi de Jack şi merse la cumpărături după primele obiecte care trebuiau înlocuite. Apoi, pentru că după o asemenea zi se simţea cam iritată se opri pe la Salvini. Simţea nevoia să o vadă pe Bailey. Şi simţea nevoia să vadă Stelele.

După ce intră, o găsi pe Bailey sus în biroul ei, la telefon. Cu un zâmbet, Bailey îi făcu semn să intre.

– Da, doctore Linstrum, vă trimit raportul prin fax acum şi vă voi aduce originalul personal înainte de ora cinci. Pot finaliza mâine testele pe care le-aţi cerut.

Ascultă un moment în timp ce își plimba un deget pe elefantul de saponit de pe biroul ei.

– Nu, sunt în regulă. Apreciez grija și înțelegerea dumneavoastră. Stelele sunt prioritatea mea. Voi avea copii ale tuturor rapoartelor pentru compania dumneavoastră de asigurare până la sfârșitul zilei de vineri. Da, mulțumesc. La revedere.

– Lucrezi foarte repede, comentă Grace.

– În ciuda tuturor celor întâmplate, abia dacă s-a pierdut vreun moment. Și toată lumea se va simți mai confortabil când pietrele vor fi la muzeu.

– Vreau să le văd din nou, Bailey. Grace râse scurt. E o prostie, dar chiar simt nevoia. Am avut un vis noaptea trecută – un coșmar, mai degrabă.

– Ce fel de vis?

Grace se așeză pe marginea biroului și îi povesti. Deși vocea ei era calmă, degetele băteau ușor, cu nervozitate.

– Și eu am avut vise, murmură Bailey. Încă le mai am. La fel și M.J.

Grace se foi neliniștită.

– Ca al meu?

– Suficient de asemănător pentru a fi mai mult decât o coincidență. Se ridică și întinse mâna spre Grace. Să mergem să aruncăm o privire.

– Nu încalci vreo lege, nu-i așa?

În timp ce coborâră împreună la parter, Bailey o privi amuzată.

– Cred că, după ceea ce-am făcut deja, aceasta este o infracțiune minoră.

Încercă să își oprească un fior, dar acesta o străbătu în timp ce coborî ultimul șir de trepte, sub care se ascunsese ea odată de un criminal.

– Vei fi în siguranță aici? Instinctiv, Grace își petrecu un braț pe după umerii lui Bailey. Nu-mi place să îmi aduc aminte ce s-a întâmplat, iar acum să mă gândesc la tine lucrând aici, amintindu-ți...

– Este din ce în ce mai bine. Grace, am cerut ca frații mei vitregi să fie incinerați. Sau, mai degrabă, Cade s-a ocupat de aranjamente. Nu a vrut să mă lase să mă ocup de nimic.

– Bine a făcut. Nu le datorezi nimic, Bailey. Niciodată nu le-ai datorat. Noi suntem familia ta. Întotdeauna vom fi.

– Știu.

Ea intră în camera seifului și se apropie de ușile masive din oțel armat. Sistemul de securitate era complex și complicat, și, chiar și cu naturalețea dată de practica îndelungă, îi luă trei minute întregi lui Bailey pentru deblocare.

– Poate că ar trebui să-mi instalez așa ceva acasă la mine, spuse Grace ușor. Nenorocitul ăla mi-a spart seiful din bibliotecă de parcă ar fi fost din gumă de mestecat. Sunt convinsă că a vândut repede bijuteriile. Mi-e ciudă că am pierdut piesele pe care le-ai făcut pentru mine.

– Îți fac altele. De fapt – Bailey ridică o cutie pătrată, de catifea –, să începem acum.

Curioasă, Grace deschise cutia și văzu o pereche de cercei grei, din aur. Aurul fin, în formă de semilună, avea încastrate pietre în nuanțe intense, întunecate, de smarald, rubin și safir.

– Bailey, sunt frumoși.

– I-am terminat chiar înainte de... ei bine, înainte. De îndată ce au fost gata, am știut că sunt pentru tine.

– Nu e ziua mea de naștere.

– Am crezut că ai murit. Vocea lui Bailey șovăi, apoi prinse putere când Grace ridică privirea. Am crezut că nu te voi mai revedea. Așa că hai să le considerăm o sărbătorire a restului vieții noastre.

Grace își scoase cerceii simpli din urechi și îi puse în loc pe cei făcuți cadou de Bailey.

– Când nu îi voi purta, îi voi ține cu bijuteriile mamei mele. Lucrurile care contează cel mai mult.

– Arată perfect la tine în urechi. Știam că așa va fi.

Bailey se întoarse și luă cutia grea, căptușită, de pe raftul din seif. Ținând-o între ele, o deschise. Grace scoase un oftat lung, tremurat.

– Chiar am crezut că a dispărut una. M-am dus cu mașina la munte și am găsit-o în grădina mea, stând pe pământ, sub flori. A fost atât de real, Bailey.

Întinzând mâna, Grace luă o piatră. Piatra ei.

– Am simţit-o în mână, exact la fel cum o simt acum. Pulsa în mâna mea ca o inimă. Râse puţin, dar sunetul era gol. Inima mea. Aşa părea. Nu mi-am dat seama de asta până acum. Era ca şi cum mi-aş fi ţinut în palmă inima.

– Există o legătură. Uşor palidă, Bailey luă o altă piatră din cutie. Nu o înţeleg, dar ştiu că este. Aceasta este Steaua pe care am avut-o eu. Dacă M.J. ar fi fost aici, ea ar fi ales-o pe a ei.

– N-aş fi zis vreodată că voi crede în genul acesta de lucruri. Grace răsuci piatra în mână. M-am înşelat. Este incredibil de uşor să crezi. Să ştii. Noi le protejăm pe ele, Bailey, sau ele ne protejează pe noi?

– Îmi place să cred că amândouă variantele sunt adevărate. Ele mi l-au adus pe Cade. Cu grijă, ea îşi puse piatra la loc şi atinse cu vârful degetului a doua Stea în adâncitura ei. I-a adus-o pe M.J. lui Jack. Trăsăturile feţei i se îndulciră. Am deschis showroomul pentru ei cu puţin timp în urmă, îi spuse ea lui Grace. Jack a convins-o cu greu să intre şi i-a cumpărat un inel.

– Un inel? Grace îşi duse o mână în dreptul inimii, care părea să îi crească de bucurie. Un inel de logodnă?

– Un inel de logodnă. Ea s-a opus tot timpul, îi tot spunea să nu fie un nemernic. Că ea nu are nevoie de nici un inel. El a ignorat-o doar şi a arătat cu degetul spre această minunată piatră turmalină verde – tăiată în formă de pătrat, cu baghete de diamant. Eu l-am creat în urmă cu câteva luni, gândindu-mă că va fi un inel de logodnă splendid, neconvenţional, pentru femeia potrivită. Dakota a ştiut că ea era femeia potrivită.

– E perfect pentru ea. Grace îşi şterse o lacrimă de pe gene şi zâmbi. Am ştiut asta din momentul în care i-am văzut împreună.

– Mi-aş fi dorit să-i vezi azi. Ea stătea acolo, bombănind, dându-şi ochii peste cap, insistând că toată această agitaţie este o pierdere de timp şi de energie. Apoi el i-a pus inelul acela pe deget, şi pe chipul ei a apărut zâmbetul ăla strengăresc, confuz. Ştii tu despre ce vorbesc.

– Da. Mai că şi-l putea imagina. Sunt atât de fericită pentru ea, pentru tine. E ca şi cum toată dragostea a fost acolo, aşteptând, şi pietrele... Se uită din nou, în jos, la ele. Ele au deschis uşa pentru dragoste.

– Dar tu, Grace? Au deschis uşa şi pentru tine?

– Nu ştiu dacă sunt pregătită pentru asta. Simţi brusc un freamăt ce i se întinse până în vârful degetelor. Puse piatra la loc. Seth cu siguranţă nu ar fi. Nu cred că el s-ar lăsa convins de vreun fel de magie. Iar în ceea ce priveşte iubirea... chiar dacă acea uşă este larg deschisă şi oportunitatea există, el nu este un bărbat care să se îndrăgostească uşor.

– Uşor sau nu – Bailey închise capacul şi puse cutia înapoi la loc –, când îţi este scris să te îndrăgosteşti, se întâmplă şi gata. E al tău, Grace. Am văzut asta în ochii tăi azi-dimineaţă.

– Ei bine... Grace îşi stăpâni agitaţia. Cred că s-ar putea să mai aştept o vreme până îi voi împărtăşi asta.

capitolul 8

Când se întoarse acasă la Cade, pe Grace o aştepta un buchet de flori. O vază superbă, de cristal, era plină de trandafiri cu tulpină lungă, albi ca hârtia. Inima îi bubuia prosteşte în gât când înhăţă felicitarea şi rupse plicul să-l deschidă.

Apoi, inimii i se tăie avântul şi entuziasmul îi pieri.

Nu era de la Seth, observă ea. Bineînţeles, fusese o prostie din partea ei să creadă că el ar fi făcut un asemenea gest romantic şi extravagant. Pe felicitare era scris, simplu:

Până când ne vom întâlni din nou,

Gregor

Ambasadorul cu ochii lui ciudat de convingători, se gândi ea şi se aplecă să miroasă florile fragede, abia deschise. Fusese un gest drăguţ din partea lui, îşi spuse ea.

Un pic exagerat, deoarece erau de departe trei duzini de trandafiri în vază, dar drăguț.

Grace fu iritată când își dădu seama că, dacă ar fi fost de la Seth, ea ar fi gravitat în jurul lor ca o adolescentă fascinată și cu siguranță ar fi presat unul între paginile unei cărți, ba poate chiar ar fi lăcrimat puțin. Se mustră că era de șase ori o proastă.

Dacă aceste stări îngrozitoare, extreme, erau efectele secundare ale faptului de a fi îndrăgostit, Grace se gândi că ar fi putut aștepta chiar și mai mult pentru a experimenta senzația. Era pe punctul de a arunca felicitarea pe masă, când sună telefonul.

Ezită, deoarece atât mașina lui Cade, cât și cea a lui Jack erau pe aleea din față, dar, când telefonul sună a treia oară, ea ridică receptorul.

- Reședință Parris.

- Aș putea vorbi cu Grace Fontaine? Îi sună în ureche tonul clar al unei secretare bine instruite. Ambasadorul DeVane e cel care o caută.

- Da, eu sunt la telefon.

- Un moment, vă rog, domnișoară Fontaine.

Strângând din buze gânditoare, Grace lovi ușor muchia felicitării de palma. Bărbatul acesta cu siguranță nu întâmpinase nici o dificultate în a o găsi, se gândi Grace. Și oare cum avea să reușească ea să-i facă față?

- Grace. Vocea lui se auzi puternic în telefon. Cât de mult mă bucur să vorbesc cu tine din nou.

- Gregor. Ea își dădu părul pe spate, peste umăr, și se sprijin cu un șold de masă. Cât de extravagant din partea ta. Tocmai am intrat și am găsit trandafirii. Aplecă unul în jos și-l mirosi din nou. Sunt extraordinari.

- Doar un mic dar. Am fost dezamăgit că nu am petrecut mai mult timp cu tine aseară. Ai plecat atât de devreme.

Grace se gândi la plecarea precipitată acasă la Seth și la sexul nebunesc.

- Am avut... un angajament anterior.

- Poate avem cum să recuperăm mâine-seară. Am o lojă la teatru. *Tosca*. E un tragedie atât de frumoasă.

Nimic nu m-ar bucura mai mult decât să o văd alături de tine, apoi o cină târzie, poate.

- Sună minunat. Ea își dădu ochii peste cap înspre flori. „Oh, Doamne", se gândi ea. Așa ceva nu s-ar cădea niciodată. Îmi pare teribil de rău, Gregor, dar nu sunt liberă. Fără nici o urmă de regret, puse felicitarea deoparte. De fapt, sunt implicată într-o relație, e destul de serios.

„Cel puțin pentru mine", se gândi ea. Apoi se uită prin panourile de sticlă ale ușii de la intrare, și fața i se lumină de surprindere și plăcere când văzu oprindu-se mașina lui Seth.

- Înțeleg.

Fu prea ocupată încercând să-și domolească bătăile nebunești ale inimii pentru a observa cum se răcise vocea lui.

- Însoțitorul tău de aseară.

- Da. Mă simt extrem de flatată, Gregor, și, dacă nu aș fi atât de implicată, aș accepta fără ezitare invitația ta. Sper că mă vei ierta și mă vei înțelege.

Chinuindu-se să nu se agite prea tare de bucurie, făcu un gest prin care îl invită pe Seth înăuntru când acesta se apropie de ușă.

- Desigur. Dacă situația se schimbă, sper că vei reveni asupra hotărârii.

- Cu siguranță. Cu un zâmbet senzual, își plimbă degetele în sus pe pieptul lui Seth. Și îți mulțumesc din nou, Gregor, atât de mult, pentru flori. Sunt divine.

- A fost plăcerea mea, spuse el, și mâinile i de albiră de cât de tare le strânsese în pumni.

Fusese umilit, își dădu el seama, încleștându-și maxilarul, scrâșnind din dinți cu putere. Respins pentru un pachet de mușchi și o insignă.

Luând fotografia ei din dosar și lovind-o ușor cu un deget, cu manichiura frumos făcută, își promise că ea avea să plătească pentru asta. Urma să plătească scump. Și asta curând.

Uitând complet de ambasador în momentul în care încheie convorbirea cu el, Grace își ridică privirea spre Seth.

– Bună, frumosule.

El nu îi răspunse, ci se uită la flori, apoi la felicitarea pe care ea o aruncase indiferentă lângă ei.

– O altă cucerire?

– Așa pare. Ea sesiză răceala din tonul lui și nu fu sigură dacă să se simtă flatată sau iritată. Alese o cu totul altă abordare și spuse mieros: Ambasadorul era interesat de o seară la operă și... Nu are importanță.

Puseul de gelozie îl înfurie. Era o senzație nouă, pe care o detesta. Îl făcea să se simtă neajutorat, îl făcea să-și dorească să o tragă de păr, afară spre mașina lui, să o ducă cu forța și să o închidă într-un loc unde numai el o putea vedea, atinge și gusta.

Dar, mai mult, îi era frică, pentru ea. Simțea până în măduva oaselor un sentiment de pericol.

– Se pare că ambasadorul... și tu vă mișcați rapid.

Nu, își dădu ea seama, începea să-l cuprindă un acces de furie. Nu avea cum să-l oprească. Se îndepărtă de lângă masă, zâmbetul ei fiind o provocare glacială.

– Eu fac ceea ce doresc. Ar trebui să știi asta.

– Da. El își vârî mâinile în buzunare pentru a le ține departe de ea. Ar trebui. Știu.

Zdrobită, ea își mișcă ușor capul și privi direct în ochii aceia albaștri.

– Ce sunt acum, domnule locotenent? Destrăbălata sau zeița? Prințesa de fildeș de pe piedestal sau ușuratica? Am fost de toate – depinde doar de bărbat și de felul în care el alege să privească lucrurile.

– Mă uit acum la tine, spuse el calm, și nu știu ce văd.

– Anunță-mă când te hotărăști. Ea începu să îl ocolească, dar se opri când el o luă de braț. Nu mă forța.

Făcu o mișcare din cap, astfel încât părul i se clătină, așezându-i-se pe umeri.

– Aș putea spune același lucru, Grace.

Ea inspiră o dată intens, adânc și-i împinse mâna la o parte.

– Dacă te interesează, i-am transmis ambasadorului regretele mele și i-am spus că sunt implicată într-o relație cu cineva. Îi aruncă un zâmbet glacial și porni

cu pas legănat înspre scări. Asta, se pare, a fost greşeala mea.

El se încruntă în urma ei şi se gândi să urce repede scările unei case care nu era a lui şi să termine confruntarea – într-un fel sau altul. Îngrozit, îşi prinse şaua nasului între degetul mare şi cel arătător şi încercă să îşi alunge durerea de cap care îl chinuia.

Avusese o zi istovitoare care se încheiase la zece ore lungi după ce începuse, cu el holbându-se la setul de fotografii de pe panou. Fotografii ale celor morţi, care parcă îl implorau să găsească legătura.

Şi era deja furios pe el însuşi deoarece începuse să caute date despre Gregor DeVane. Nu era sigur dacă făcuse acest lucru datorită bănuielilor lui ca poliţist sau instinctului teritorial caracteristic unui bărbat. Ori din cauza viselor. Era o întrebare – şi un conflict – căreia nu fusese nevoit să-i facă faţă până atunci.

Dar un răspuns era limpede precum cristalul. Fusese impertinent cu Grace. Încă stătea în picioare lângă masa de pe hol, încruntându-se la trepte şi cântărind opţiunile, când veni Cade din spatele casei.

– Buchanan. Foarte surprins să-l vadă pe locotenentul de la Omucideri stând pe holul lui şi încruntându-se, Cade se opri şi îşi scărpină falca. Ah, nu am ştiut că eşti aici.

Nu avea nici un motiv să fie acolo, îşi reaminti Seth.

– Îmi cer scuze. Grace m-a lăsat să intru.

– Oh. După o clipă, Cade identifică sursa arşiţei care persista în aer. Oh, spuse el, din nou, şi, cu înţelepciune, îşi controlă un rânjet răutăcios. Bine. Te pot ajuta în vreun fel?

– Nu. Eu tocmai plecam.

– V-aţi certat?

Seth întoarse capul şi întâlni privirea evident amuzată a lui Cade.

– Poftim?

– M-am dat şi eu cu presupusul. Ce-ai făcut de a-i enervat-o? Deşi Seth nu răspunse, Cade observă că privirea lui se îndreptă brusc spre trandafiri. Oh, da. Bănuiesc că nu i-ai trimis tu, nu-i aşa? Dacă vreun tip

i-ar trimite lui Bailey trei duzini de trandafiri albi, probabil m-aş vedea nevoit să i-i înd̂es pe gât, unul câte unul. Sclipirea aceea de apreciere care apăru scurt în ochii lui Seth îl făcu pe Cade să hotărască să-şi revizuiască atitudinea. S-ar putea să-l placă pe locotenentul Seth Buchanan, la urma urmei. Vrei o bere?

Invitaţia relaxată şi prietenoasă îl luă pe Seth prin surprindere.

- Eu... nu, eram pe punctul de a pleca.

- Vino afară, în spate. Eu şi Jack am deschis deja câteva sticle. Vom porni grătarul şi le vom arăta femeilor cum gătesc bărbaţii adevăraţi. Zâmbetul strengăresc al lui Cade deveni mai larg şi mai fermecător. În plus, dacă te încălzeşti cu vreo două beri, îţi va fi mai uşor să te căieşti. Te vei căi oricum, aşa că ai putea la fel de bine să te simţi confortabil.

Seth scoase un şuierat.

- De ce naiba nu?

Grace rămase cu încăpăţânare în camera ei timp de o oră. Auzea râsete, muzică şi loviturile de ciocan care lovea mingile de lemn în timpul unui joc entuziast de crochet. Ştia că maşina lui Seth era încă pe alee şi îşi promisese că nu avea să coboare decât după ce pleca el.

Dar se simţea ignorată şi flămândă. Deoarece deja se schimbase în pantaloni scurţi şi un tricou subţire din bumbac, se opri la oglindă doar cât să-şi împrospăteze rujul şi să se dea cu parfum. Doar pentru a-l face să sufere, îşi spuse ea, apoi coborî agale la parter şi ieşi în curtea interioară.

Fripturile fumegau pe grătar sub supravegherea lui Cade, care mânuia o furculiţă enormă. Bailey şi Jack se certau pentru meciul de crochet, iar M.J. stătea bosumflată la o masă de picnic în timp ce ciugulea nişte chipsuri.

- Jack m-a dat afară din joc, se plânse ea şi făcu semn cu berea. Eu încă sunt de părere că a trişat.

- De fiecare dată când pierzi, este din cauză că cineva a trişat, sublinie Grace în timp ce luă un chips.

Apoi privirea îi alunecă spre Seth. Observă că își scosese cravata și sacoul. Încă mai purta tocul de la armă. Își imagină că asta era din cauza faptului că nu se simțea confortabil să-și agațe arma de creanga vreunui copac. Și el avea o bere în mână și urmărea jocul cu un interes evident.

– Ești încă aici?

– Da. Băuse două beri, dar nu credea că asta avea să-l facă să se căiască. Am fost invitat la cină.

– Nu-i așa că e convenabil pentru tine?

Grace observă cu coada ochiului ceea ce recunoscu a fi o carafă cu o margarita specială, cum știa M.J. să facă, și își turnă un pahar. Băutura era acrișoară, rece și perfectă. Într-un gest de respingere, ea merse să stea lângă grătar, pentru a da sfaturi nesolicitate.

– Știu ce fac, spuse Cade și se puse în fața lor ca să-și apere teritoriul când li se alătură și Seth. Am marinat personal acest kebab vegetarian. Du-te de aici și lasă asta în grija unui bărbat.

– Eu doar mă întrebam dacă preferi ciupercile înnegrite.

Cade îi aruncă o privire distrugătoare.

– Ia-o de pe capul meu, Seth. Un artist nu poate lucra în timp ce criticii îi suflă în ceafă și se iau de ciupercile lui.

– Hai să mergem acolo.

Seth o luă de cot și se așteptă ca ea să se smucească. O ținu strâns și o îndreptă cu forța spre grădina de trandafiri.

– Nu vreau să vorbesc cu tine, spuse Grace cu furie.

– Tu nu trebuie să vorbești. Voi vorbi *eu*.

Dar îi luă un minut. Scuzele nu-i veneau ușor unui bărbat care își făcuse o obișnuință din a nu comite greșeli.

– Îmi cer scuze. Am reacționat exagerat.

Ea nu spuse nimic – pur și simplu stătea cu brațele încrucișate și aștepta.

– Vrei mai multe? El încuviință din cap și nu se deranjă să ofteze. Am fost gelos, o reacție atipică pentru mine, și am reacționat cum nu trebuie. Îmi cer scuze.

Grace clătină din cap.

– Asta e cea mai jalnică scuză pe care am primit-o vreodată. Nu cuvintele, Seth, ci felul în care le-ai spus. Dar e în regulă, le voi accepta în aceeaşi manieră în care au fost oferite.

– Ce vrei de la mine? întrebă el, suficient de enervat cât să-şi ridice vocea şi să o prindă de braţe. Ce naiba vrei?

– Asta. Îşi dădu capul pe spate. Doar asta. Puţină emoţie, puţină pasiune. Poţi să-ţi iei scuzele rigide şi să ţi le îndeşi undeva, la fel cum poţi să-ţi îndeşi şi scena aia rece, voită şi lipsită de trăire pe care ai făcut-o, legată de flori. Controlul acela detaşat nu merge cu mine. Dacă simţi ceva – orice naiba ar fi –, atunci spune-mi şi mie.

Ea inspiră adânc, uluită, când el o smuci lângă el şi o sărută cu pasiune, furie şi dorinţă. Se răsuci o dată, dar fu trasă cu asprime înapoi. Rămase apoi fără putere, pârjolită şi zguduită când el se retrase.

– Atât e suficient pentru tine? O ridică pe vârful picioarelor, ţinând-o strâns cu mâinile. Privirea lui nu era acum lipsită de pasiune, nici glacială, ci clocotitoare. Umană. E suficientă emoţie, suficientă pasiune? Nu-mi place să pierd controlul. Nu-ţi poţi permite să-ţi pierzi stăpânirea de sine la locul de muncă.

Respiraţia ei deveni mai grea. Iar inima îi zbura.

– Aici nu eşti la locul de muncă.

– Nu, dar ar fi trebuit să fiu.

Îşi dorea ca el să mai slăbească strânsoarea.

– Tu ar fi trebuit să fii parte din munca mea. Nu mi te pot scoate din minte. La naiba, Grace! Nu te pot scoate.

Ea îi puse mâna pe obraz şi-i simţi muşchii feţei încordându-se.

– E la fel şi pentru mine. Poate că singura diferenţă este că eu vreau ca lucrurile să fie aşa.

„Pentru cât timp?" se întrebă el, dar nu spuse cu voce tare.

– Vino acasă cu mine.

– Mi-ar plăcea foarte mult. Ea zâmbi şi-şi trecu degetele prin părul lui. Dar cred că am face mai bine

să rămânem la cină, cel puţin. Altfel, i-am frânge inima lui Cade.

– După cină, atunci. Seth descoperi că nu era deloc dificil să-i aducă mâinile în dreptul buzelor lui, să stăruie asupra lor, apoi să se uite în ochii ei. Îmi cer scuze. Dar, Grace...?

– Da?

– Dacă DeVane te sună din nou sau îţi trimite flori?

Buzele ei zvâcniră.

– Da?

– Va trebui să îl ucid.

Cu un râset plin de încântare, ea se aruncă cu braţele în jurul gâtului lui Seth.

– Aşa mai merge.

– Ne-am simţit bine. Cu un oftat de mulţumire, Grace se trânti pe scaunul din maşina lui Seth şi privi luna care strălucea pe cer. Îmi place să îi văd pe toţi patru împreună. Dar e ciudat. E ca şi cum aş fi clipit, şi toată lumea a făcut acest pas uriaş, colosal, în faţă.

– Roşu, verde.

Confuză, Grace întoarse capul să se uite la el.

– Ce?

– Jocul... jocul acela pentru copii? Ştii, unul dintre copii trebuie să spună „Verde" şi să se întoarcă cu spatele. Toată lumea poate merge în faţă, dar apoi el spune „Roşu" şi se întoarce. Dacă vede pe cineva că mişcă, acea persoană trebuie să se întoarcă de unde a pornit.

Când ea râse derutată, fu rândul lui să se uite ciudat.

– Tu nu ai jucat asemenea jocuri când ai fost copil?

– Nu. Mie mi s-au dat lecţii adecvate, mi s-au ţinut prelegeri despre etichetă şi am fost instruită să fac plimbări zilnice, sprintene, pentru a-mi menţine condiţia fizică. Câteodată alergam, spuse ea încet, aducându-şi aminte. Rapid şi cu forţă, până când inima îmi bătea cu putere în piept. Dar bănuiesc că a trebuit mereu să mă întorc de unde am plecat. Enervată pe ea însăşi, ridică din umeri. Dumnezeule, nu-i aşa că a sunat patetic? Nu a fost, serios. A fost doar foarte organizat. Îşi dădu

părul pe spate şi-i zâmbi. Deci, ce jocuri mai juca tânărul Seth Buchanan?

- Cele obişnuite. Oare ea nu-şi dădea seama că lui i se sfâşia inima auzind acea melancolie din vocea ei, apoi observând acea ridicare din umeri, rapidă şi indiferentă? Nu ai avut prieteni?

- Ba da, bineînţeles. Apoi îşi feri privirea. Nu. Nu contează. Îi am acum. Cei mai buni prieteni.

- Voi sunteţi apropiaţi? întrebă ea.

- Suntem o familie, spuse el cu simplitate, apoi se gândi la familia ei şi îşi aduse aminte că asemenea lucruri nu erau neînsemnate. Erau chiar preţioase. Da, suntem apropiaţi.

El era cel mai mare, se gândi ea. Probabil luase în serios rolul de frate mai mare şi, când murise tatăl lui, preluase şi responsabilităţile lui ca bărbat în casă cu aceeaşi seriozitate. Atunci nu era de mirare că autoritatea, responsabilitatea, datoria făceau parte, firesc, din fiinţa lui. Se gândi la arma pe care o purta şi atinse cu vârful unui deget breteaua din piele.

- Vreodată ai... Îşi ridică privirea spre el. Ai fost nevoit vreodată să...?

- Da. Dar încă mă pot privi în ochi dimineaţa.

Ea acceptă răspunsul acesta fără a mai pune alte întrebări. Dar subiectul următor fu mai dificil.

- Ai o cicatrice, chiar aici. Îşi aminti perfect de ea când îl atinse cu degetul chiar sub umărul drept. Ai fost împuşcat?

- Acum cinci ani. Se întâmplă. Nu avea sens să redea detaliile. Percheziţia care decursese prost, strigătele şi vibraţia electrizantă a terorii. Insulta glonţului şi durerea intensă, şocantă. Cea mai mare parte din munca de poliţist presupune rutină - acte, plictiseală, reiterare.

- Dar nu toată.

- Nu, nu toată. Seth îşi dorea să o vadă din nou zâmbind, să prelungească ceea ce evoluase într-un interludiu dulce şi intim în maşină, pe întuneric. Doar conversaţie, fără fierbinţeala sexului. Ai un tatuaj pe posteriorul tău incredibil de perfect.

Ea râse şi îşi dădu părul pe spate.

– M-am gândit că nu ai observat.

– Am observat. De ce ai un tatuaj cu un cal înaripat pe fund, Grace?

– A fost un impuls de moment, unul dintre lucrurile acelea nebunești pe care le fac fetele – și pe care le-am convins și pe M.J. și pe Bailey să îl facă.

– Au și ele cai înaripați pe...?

– Nu, iar ceea ce are fiecare este micul lor secret. Eu am vrut calul înaripat pentru că îmi inspira libertate. Nu ai cum să-l prinzi dacă nu vrea să fie prins. Ea ridică o mână în dreptul feței lui și-și schimbă subtil starea. Eu nu am vrut niciodată să fiu prinsă. Până acum.

Seth aproape că o credea. Lăsându-și capul în jos, îi întâlni buzele și lăsă sărutul să îi facă să-și piardă controlul. Fu liniștit, fără presiune. Întâlnirea înceată a limbilor, schimbarea lentă de unghiuri și adâncimi. Sorbituri fine. Mușcături ușoare.

Corpul ei se mișca fluid, mâinile ei alunecând în sus pe pieptul lui pentru a se prinde la ceafa lui. Un murmur răsună în gâtul ei.

– A trecut mult timp de când m-am sărutat cu cineva pe scaunul din față al unei mașini.

El îi împinse părul la o parte, astfel încât gura lui să găsească acea curbă dulce, sensibilă dintre gât și umăr.

– Vrei să încercăm pe bancheta din spate?

Râsul ei fu profund și plin de încântare.

– Categoric.

Dorința îl cuprinse pe neașteptate, i se strecură în sânge pentru a-l înjunghia în inimă.

– Mergem înăuntru.

Respirația ei fu puțin nesigură când se lăsă pe spate și râse răutăcios în lumina strălucitoare a lunii.

– Fricosule!

El mîji ochii, și zâmbetul îi deveni mai larg.

– Există un pat cât se poate de bun în casă.

Ea scoase un sunet ușor ca un cloncănit, apoi, chicotind, își frecă buzele de ale lui.

– Hai să ne prefacem, șopti ea, împingându-se cu trupul spre al lui, strecurându-se lângă el, că suntem

pe un drum întunecat, părăsit şi că mi-ai spus că s-a defectat maşina.

El îi rosti numele, un sunet exasperat în dreptul buzelor ei ispititoare. Era încă o provocare pentru ea.

- Mă prefac că te cred, pentru că vreau să rămân, vreau ca tu... să mă convingi. Tu vei spune că vrei doar să mă atingi, iar eu mă voi preface că te voi crede. Ea îi luă mâna, i-o puse pe un sân şi simţi fiorul brusc când degetele lui se curbară pe pielea ei. Cu toate că ştiu că nu vrei doar atât. Nu e tot ceea ce vrei, nu-i aşa, Seth?

Ceea ce el voia era acea alunecare misterioasă, lunecoasă şi uşoară în interiorul ei. Mâinile lui se mişcară sub cămaşa ei şi-i găsiră trupul.

- N-o s-o facem pe bancheta din spate, o avertiză el.

Ea doar râse.

Seth nu era sigur dacă se simţea mulţumit sau uluit de propriul lui comportament când deschise în cele din urmă uşa de la intrare. Fusese oare atât de excitat în adolescenţă? Atât de ridicol de nesăbuit? Sau doar Grace era cea care făcea o aventură dintr-o partidă înflăcărată de amor pe aleea din faţa casei?

Ea păşi înăuntru, îşi ridică părul de pe gât, apoi îl lăsă să cadă cu un gest care făcu inima lui să înceteze a mai bate.

- Casa mea ar trebui să fie gata până mâine, poimâine cel târziu. Va trebui să mergem acolo. Putem înota goi în piscină. E atât de cald afară acum.

- Eşti atât de frumoasă.

Grace se întoarse, surprinsă de amestecul de resentiment şi de dorinţă din vocea lui. El stătea chiar dincolo de pragul uşii, ca şi cum s-ar fi pregătit să se întoarcă din clipă în clipă şi să o lase singură.

- E o armă periculoasă. Letală.

Ea încercă să zâmbească.

- Arestează-mă!

- Ţie nu-ţi place să ţi se spună. Scoase un râset slab. Nu-ţi place să ţi se spună că eşti frumoasă.

- Nu am făcut nimic să merit felul în care arat.

El își dădu seama că o spusese ca și cum frumusețea ar fi mai mult un blestem decât un dar. Și în acel moment simți că atingea un nou nivel de înțelegere. Făcu un pas înainte, îi cuprinse fața cu mâinile și o privi profund și îndelung.

- Ei, poate ochii tăi sunt puțin prea apropiați.

Râsetul ei brusc veni ca o surpriză.

- Nu sunt.

- Și gura ta... cred că este puțintel descentrată. Stai să verific. O măsură cu propria gură, stăruind asupra ei când buzele lui Grace se arcuiră. Da, doar vag, dar chiar te induce puțin în eroare, acum că mă uit cu atenție. Și să vedem. Îi întoarse capul pe ambele părți și se opri să se gândească. Da. Profilul tău din stânga nu-i cel mai reușit. Ți se face bărbie dublă aici?

Ea îl plesni și-i dădu mâna la o parte, ezitând dacă să se simtă insultată sau amuzată.

- Cu siguranță nu.

- Chiar ar trebui să verific și asta. Nu știu dacă vreau să duc relația asta mai departe dacă tu începi să ai bărbie dublă.

O prinse, trăgându-i ușor capul pe spate, astfel încât putu să-i muște în voie partea de sub maxilar. Ea chicoti - un sunet tineresc, prostesc - și se agită să scape.

- Oprește-te, prostule!

Scoase un țipăt ascuțit când el o luă pe sus, ținând-o în brațe.

- Apropo, nici ușoară nu ești.

Grace își îngustă privirea.

- Bine, polițistule, până aici. Eu plec.

Era o încântate să-l urmărească râzând șmecherește - acea licărire bruscă de umor băiețesc.

- Am uitat să-ți spun, zise el în timp ce se îndreptă spre scări. Mașina mea e stricată. Am rămas fără benzină. Pisica mi-a mâncat tema. Am de gând să pun mâna pe tine.

Urcase deja două trepte, când sună telefonul.

- La naiba! Cu mintea în altă parte, îi sărută o sprânceană. Trebuie să răspund.

– Nu e nici o problemă. O să-mi aduc aminte unde ai rămas.

Deşi o aşeză jos, ei nu-i veni să creadă că picioarele ei atinseră podeaua. *Dragostea* era un amortizor plăcut. Dar zâmbetul ei păli când văzu cum lui i se schimbă expresia. Dintr-odată chipul îi era din nou imperturbabil, de nepătruns. Înţelese în timp ce se îndreptă spre partea cealaltă a camerei, înspre el, că trecuse imperceptibil de la bărbat la poliţist.

– Unde? Vocea lui fu din nou rece, controlată. E securizat locul faptei? Înjură încet, abia şoptit. Securizaţi zona. Vin imediat.

Când închise, se uită în treacăt înspre ea, cu o expresie de concentrare.

– Îmi pare atât de rău, Grace, trebuie să plec.

Ea îşi umezi buzele.

– E grav?

– Trebuie să plec, repetă el. Voi suna după o maşină de poliţie, să te ducă înapoi acasă la Cade.

– Nu te pot aştepta aici?

– Nu ştiu cât durează.

– Nu contează. Îi întinse mâna, dar nu era sigură că putea ajunge la el. Aş vrea să aştept. Vreau să te aştept.

Nici o femeie nu făcuse acest lucru vreodată. Gândul acela îi trecu repede prin minte, distrăgându-i atenţia.

– Dacă te plictiseşti de aşteptat, sună la secţie. Voi lăsa vorbă ca un echipaj să te conducă acasă dacă suni.

– În regulă.

Dar ea nu avea de gând să sune. Voia să aştepte.

– Seth. Se apropie de el şi îi atinse buzele cu ale ei. Ne vedem când te întorci.

capitolul 9

Rămasă singură, Grace porni telefonul şi se aşeză confortabil pe canapea. Cinci minute mai târziu, era în picioare şi hoinărea prin casă.

Lui Seth nu-i plăceau mărunţişurile, îşi dădu ea seama. Probabil se gândea că nu fac altceva decât să adune

praf. Nu avea plante, nici animale de companie. Mobilierul din living era simplu, masculin şi de bună calitate. Canapeaua era confortabilă, de dimensiuni generoase, într-o nuanţă intensă de verde-închis. Ea ar fi înfrumuseţat-o cu perne. În nuanţe de vişiniu, bleumarin şi arămiu. Măsuţa de cafea avea formă pătrată, din stejar masiv, foarte bine lustruită şi fără fir de praf pe ea. Grace se gândi că avea o menajeră care venea săptămânal. Pur şi simplu nu şi-l putea imagina pe Seth cu o cârpă de praf în mână.

Era o bibliotecă sub geamul lateral, şi, ghemuindu-se, ea analiză în detaliu titlurile. Fu încântată să descopere că amândoi citiseră cam aceleaşi cărţi. Era chiar şi o carte de grădinărit pe care ea însăşi o studiase. În ipostaza asta şi-l putea imagina, conchise ea. Da, şi-l putea imagina pe Seth lucrând afară, în curte, săpând, plantând ceva care să dureze.

Erau şi obiecte de artă în această încăpere. Ea se apropie mai mult, sigură că portretele în acuarelă grupate pe perete erau opera aceluiaşi artist care realizase peisajul urban şi scena rurală din dormitorul lui. Ea căută mai întâi semnătura, şi găsi numele de Marilyn Buchanan scris cu bucle în colţul de jos.

„Soră, mamă, verişoară?" se întrebă ea. Cineva iubit şi care îl iubise. Îşi mută privirea şi studie prima pictură. Tatăl lui Seth, îşi dădu seama Grace, cu un şoc. Trebuia să fie. Asemănarea era acolo, în ochi – clari, intenşi, cafenii. Maxilarul pătrăţos, ca sculptat cu dalta. Artistul văzuse putere, o undă de tristeţe şi onoare. O notă de umor în jurul gurii şi o mândrie înnăscută în felul în care îşi ţinea capul. Toate erau evidente la profilul acela văzut doar trei sferturi, în care subiectul privea în gol la ceva ce numai el putea vedea.

Următorul portret înfăţişa o femeie, probabil pe la vreo patruzeci de ani. Avea un chip frumos, dar artistul nu ascunsese ridurile uşoare şi revelatoare care-i indicau vârsta, nuanţele de gri din întuneric, părul ondulat. Ochii căprui-verzui priveau drept în faţă, cu umor şi răbdare. Iar aceea era gura lui Seth, se gândi Grace, zâmbind uşor.

Mama lui, trase ea concluzia. Cât de multă putere se găsea în ochii aceia liniştiţi? De cât de multă era nevoie ca să reziste şi să accepte când toţi cei pe care îi iubeai se confruntau zilnic cu pericolul? De oricâtă putere ar fi fost nevoie, această femeie o avea.

Mai era un bărbat, tânăr, la vreo douăzeci de ani, cu un râs forţat, încrezut şi cu o privire de aventurier în ochii cu nuanţe mai întunecate decât ale ochilor lui Seth. Atrăgător, sexy, cu o claie întunecată de păr căzându-i neglijent pe frunte. Fratele lui, cu siguranţă.

Ultimul portret era al unei femei cu păr brunet, până la umeri, ochii căprui vioi, gura curbată într-un început de zâmbet. Drăgălaşă, cu mai mult din seriozitatea lui Seth decât avea tânărul. Era sora lui.

Grace se întrebă dacă urma să îi întâlnească vreodată sau dacă avea să îi ştie doar prin intermediul acestor portrete. Seth urma să o ducă pe femeia pe care o iubea să le-o prezinte, se gândi ea, şi lăsă fiorul de durere scurtă să o străbată. El avea să-şi dorească – să simtă nevoia – să o ducă acasă la mama lui, să vadă cum reacţiona şi cum se integra în familie.

Era o uşă pe care el urma să fie nevoit să o deschidă de ambele părţi în semn de bun venit. Nu doar pentru că aşa cerea tradiţia, îşi dădu ea seama, ci pentru că era important pentru el. Dar o iubită? Nu, se împăcă ea cu gândul. Nu era necesar să-şi prezinte iubita familiei. El nu dusese niciodată vreo femeie cu care pur şi simplu făcea sex să o cunoască pe mama lui, acasă.

Grace închise ochii o clipă. „Nu îţi mai plânge de milă", îşi ordonă ea brusc. „Nu poţi avea tot ce vrei sau tot ce ai nevoie, aşa că profită din plin de ceea ce ai."

Deschise din nou ochii şi mai analiză o dată portretele. „Feţe frumoase", se gândi ea. O familie bună. Dar unde era portretul lui Seth? Trebuia să fie unul. Ce văzuse artista? Îl pictase cu privirea aceea glacială de poliţist, cu zâmbetul acela surprinzător de frumos, cu strălucirea aceea mult prea rară a acelui zâmbet ştrengăresc?

Hotărâtă să afle, lăsă televizorul să meargă şi începu căutarea. În următoarele douăzeci de minute, descoperi că Seth era ordonat, avea un telefon şi un carneţel

de notiţe în fiecare cameră, folosea al doilea dormitor ca o combinaţie între cameră de oaspeţi şi birou, transformase al treilea dormitor, micuţ, într-o mică sală de sport şi îi plăceau culorile puternice şi scaunele confortabile.

Mai găsi şi alte tablouri, dar nici un portret de bărbat. Se învârti prin camera de oaspeţi, curioasă că aici, şi numai aici, Seth îşi permisese puţină fantezie. Nişte rafturi încastrate găzduiau o colecţie de figurine – unele sculptate în lemn, altele în piatră. Dragoni, grifoni, vrăjitori, unicorni, centauri. Şi un singur cal înaripat de alabastru, surprins în zbor la miezul nopţii.

Aici picturile reflectau magia – un peisaj ceţos în care un castel cu turnuri se înălţa argintiu pe un cer palid, trandafiriu, un lac presărat cu umbre din care se adăpa o singură căprioară albă. Erau cărţi despre regele Arthur, cu legende irlandeze, cu zeii din Olimp şi cu cei care domniseră peste Roma. Şi acolo, pe micul birou din lemn de cireş, era un glob de cristal albastru şi o carte despre Mithra, zeul luminii.

Vederea acestora o făcu să tremure şi să se strângă singură în braţe. Alesese oare cartea din cauza crimei? Sau o avusese deja aici? Atinse cu o mână volumul subţire şi fu convinsă că a doua variantă era cea corectă.

Încă o legătură între ei, îşi dădu ea seama, o legătură creată înainte chiar ca ei să se fi cunoscut. Nu îi fu greu să accepte lucrul acesta, ba chiar se simţi recunoscătoare. Dar se întrebă dacă şi el simţea la fel.

Coborî la parter, simţindu-se straniu de acasă după turul pe care şi-l oferise. Zâmbi când văzu în chiuvetă ceştile lor de cafea din dimineaţa aceea – un strop de intimitate. Găsi o sticlă de vin în frigider, îşi turnă un pahar şi îl luă cu ea în living.

Se întoarse în bibliotecă, gândindu-se să se aşeze comod pe canapea cu televizorul şi o carte drept companie pentru a face timpul să treacă. Şi dintr-odată fu străbătută de un fior – atât de rapid, atât de intens, vinul i se urcă la cap. Se trezi că priveşte lung pe fereastră, cu răsuflarea întretăiată, ţinându-se strâns cu o mână de marginea bibliotecii.

„Cineva mă urmăreşte." Îi răsuna în minte o voce înspăimântată, în şoaptă, o voce care ar fi putut fi a ei. „Cineva mă urmăreşte." Dar nu văzu nimic altceva decât întunericul, strălucirea dată de lumina lunii, casa liniştită de peste drum.

„Încetează", îşi ordonă ea sieşi. „Nu e nimeni acolo. Nu e nimic acolo." Dar îşi îndreptă spatele şi trase perdelele. Mâinile îi tremurau. Sorbi din vin şi încercă să râdă de ea. Buletinul de ştiri de la televizor o făcu să se întoarcă încet. O familie cu patru membri din apropiere, din Bethesda, fusese ucisă. Acum ştia unde plecase Seth. Şi îşi putea imagina cu ce avea de-a face.

Era singură. DeVane stătea în camera lui cu comori, mângâind o statuie de fildeş a zeiţei Venus. Ajunsese să se gândească la ea ca la Grace. Pe măsură ce obsesia lui îl măcina şi căpăta proporţii, îşi imagina că el şi Grace erau împreună, nemuritori de-a lungul timpului. Ea avea să fie posesia lui cea mai de preţ. Zeiţa lui. Şi cele Trei Stele aveau să-i completeze colecţia de obiecte nepreţuite.

Desigur, urma să o pedepsească mai întâi. El ştia ce trebuia făcut, ce avea să conteze cel mai mult pentru ea. Şi celelalte două femei nu erau fără nici o vină – ele îi complicaseră planurile, îl făcuseră să dea greş. Ele aveau să moară, desigur. După ce el punea mâna pe Stele şi pe Grace, ele aveau să moară. Şi moartea lor urma să fie pedeapsa ei.

Acum ea era singură. Ar fi atât de uşor să o ia acum. Să o aducă aici. Ei i-ar fi frică, la început. Îşi dorea ca ei să-i fie frică. Era parte din pedeapsa ei. În cele din urmă, avea să o curteze, să o cucerească. Să o posede. Urmau să aibă, la urma urmei, mai multe vieţi pentru a fi împreună. Într-una dintre ele avea s-o ducă înapoi la Terresa. Avea să o facă regină. Un zeu nu s-ar putea mulţumi decât cu o regină.

„Ia-o în seara asta." Vocea care vorbea în fiecare zi mai tare şi mai tare în capul lui îl tachina. Nu putea avea încredere în ea. DeVane îşi calmă respiraţia şi închise ochii. Nu avea de gând să se lase zorit. Fiecare detaliu trebuia

să fie pus la punct. Grace urma să vină la el când avea să se simtă el pregătit. Şi avea să îi aducă Stelele.

Seth dădu pe gât o ultimă ceaşcă de cafea mâloasă şi îşi masă ceafa, încercând să facă durerea să-i dispară. Stomacul lui era încă sensibil de la ceea ce văzuse în casa aceea îngrijită din suburbie. Ştia că civilii şi poliţiştii tineri credeau că veteranii deveneau imuni la efectele unei morţi violente – imaginile, mirosurile, risipa inutilă. Era o minciună. Nimeni nu se putea obişnui cu ceea ce văzuse el. Dacă ar putea, nu ar trebui să poarte o insignă. Legea trebuia să-şi păstreze sentimentul de dezgust, de oroare faţă de crimă.

Ce determina un bărbat să ia viaţa propriilor copii, a femeii cu care îi făcuse şi apoi propria viaţă? Nu rămăsese nimeni în acel cămin îngrijit din suburbie care să răspundă la acea întrebare. Seth ştia că avea să-l bântuie.

Îşi frecă faţa cu mâinile şi simţi nodurile de tensiune şi oboseală. Îşi roti umerii o dată, de două ori, apoi se îndreptă de spate înainte de a trece prin încăperea comună către vestiar. Mick Marshakk era acolo, frecându-şi picioarele dureroase. Părul lui roşcat, sârmos, stătea ridicat ca un tufiş care avea nevoie de îngrijire, pe lângă o faţă brăzdată de oboseală. Ochii îi erau înceţoşaţi, gura tristă.

– Domnule locotenent.

Îşi trase din nou ciorapii pe el.

– Nu trebuia să participi la aşa ceva, domnule detectiv.

– La naiba, am auzit focuri de armă din propriul living. Îşi ridică un pantof, dar nu făcu apoi decât să-şi sprijine coatele pe genunchi. Două străzi distanţă. Iisuse, copiii mei se jucau cu copiii ăia. Cum naiba le voi explica eu asta?

– Cât de bine îl cunoşteai pe tatăl lor?

– Nu l-am cunoscut, serios. E aşa cum se spune întotdeauna. Era un tip liniştit, politicos, retras. Scoase un râset scurt, lipsit de umor. Întotdeauna se spune aşa.

– Mulrooney preia cazul. Îl poţi ajuta dacă vrei. Acum, du-te acasă şi dormi. Du-te şi sărută-ţi copiii.

– Da. Mick își trecu degetele prin păr. Ascultă, locotenente, am niște informații despre tipul ăla, DeVane.

Seth simți fiori pe șira spinării.

– Ceva interesant?

– Depinde ce te interesează. Are cincizeci și doi de ani, nu a fost niciodată căsătorit, a moștenit o grămadă mare și grasă de bani de la tatăl lui, inclusiv o plantație mare de vie pe acea insulă, Terresa. Cultivă măsline, crește și vite.

– Gentlemanul fermier?

– Oh, are el multe alte activități. Multe interese de afaceri, răspândite până la capătul lumii și înapoi. Transport, comunicații, import-export. Multe degete în multe plăcinte care generează mult aluat. A fost făcut ambasador în SUA în urmă cu trei ani. Se pare că îi place aici. A cumpărat un loc elegant pe Foxhall Road, un conac mare, îi place să petreacă. Totuși, oamenilor nu le place să vorbească despre el. Devin chiar agitați.

– Banii și puterea fac ca unii oameni să devină agitați.

– Da. Nu am încă multe informații. Dar a existat o femeie cu aproximativ cinci ani în urmă. O cântăreață de operă. Destul de renumită, dacă ești genul care merge la operă. Italiancă. Se pare că erau într-o relație destul de strânsă. Apoi ea a dispărut.

– A dispărut. Interesul în scădere al lui Seth îi reveni brusc. Cum?

– Tocmai asta e. A dispărut fără urmă. Poliția italiană nu-și dă seama ce s-a întâmplat. Avea o locuință în Milano, și-a lăsat acolo toate lucrurile – haine, bijuterii și alte lucruri. Ea cânta la opera de acolo, în mijlocul unei stagiuni, știi? Nu a apărut la spectacol într-o seară. S-a dus la cumpărături în acea după-amiază și și-a trimis mai multe lucruri acasă. Dar ea nu s-a mai întors niciodată.

– S-au gândit la răpire?

– Da. Dar nu au primit nici un telefon de răscumpărare, nu a apărut nici un cadavru, nici o urmă de ea de aproape cinci ani. Avea... Mick făcu o grimasă, încercând să-și amintească. Avea treizeci de ani, se presupune că era în formă maximă și arăta bestial. A lăsat o mare avere în lire în conturile ei. E încă aici.

– DeVane a fost interogat?

– Da. Se pare că el era pe iahtul lui în Marea Ionică, desfătându-se sub razele soarelui şi bând ouzo, când s-a întâmplat totul. Erau şase invitaţi la bord cu el. Poliţistul italian cu care am vorbit – un mare fan al muzicii de operă, apropo – era de părere că DeVane nu părea atât de şocat sau de supărat cum ar fi fost de aşteptat. El a bănuit ceva, dar nu a putut face nimic să se lege. Totuşi, tipul a oferit o recompensă, cinci milioane de lire, pentru întoarcerea ei în siguranţă. Nimeni nu a pretins-o vreodată.

– Aş spune că ai aflat lucruri destul de interesante. Nu te opri din cercetări.

Şi, îşi propuse Seth, avea să înceapă el însuşi să facă cercetări.

– Încă ceva. Mick îşi flexă gâtul într-o parte şi în alta. Iar mie mi s-a părut şi chestia asta interesantă – tipul e colecţionar. Are câte puţin din toate – monede, timbre, bijuterii, obiecte de artă, antichităţi, statui. Îl interesează de toate. Dar este faimos şi pentru că are o colecţie unică şi vastă de pietre preţioase – rivalizează cu cea de la Smithsonian.

– Lui DeVane îi plac pietrele.

– Oh, da. Şi fii atent. În urmă cu doi ani, mai mult sau mai puţin, a plătit trei milioane pentru un smarald. O piatră mare, desigur, dar preţul ei a crescut vertiginos deoarece se presupunea că e o piatră magică. Însăşi ideea aceasta îl făcu pe Mick să strângă din buze. Se presupune că, ştii tu, Merlin a fabricat-o pentru Arthur. Mi se pare că o persoană care face o asemenea achiziţie este destul de interesat de trei pietre mari, albastre, de zeul ăla şi de chestiile alea cu nemurirea care se aud în legătură cu ele.

– Pariez că e.

Şi nu era ciudat, se gândi Seth, că numele lui DeVane nu fusese pe lista lui Bailey? Un colecţionar a cărui reşedinţă în SUA era la doar câţiva kilometri de Salvini, şi cu toate acestea el nu făcuse niciodată afaceri cu ei? Nu, treaba asta era prea ciudată pentru a fi credibilă.

– Adu-mi ce-ai când intri în tură, Mick. Aș vrea să vorbesc și eu personal cu polițistul acela italian. Sunt recunoscător pentru timpul pe care l-ai petrecut făcând treaba asta.

Mick clipi surprins. Seth nu uita niciodată să le mulțumească oamenilor lui pentru eforturile depuse, dar în general făcea asta mecanic. De data asta, îi mulțumise din tot sufletul, la un nivel personal.

– Sigur, n-a fost mare lucru. Dar știi, locotenente, chiar dacă îl poți lega cumva pe tipul acesta de caz, el va scăpa. Imunitate diplomatică. Nu-l putem atinge.

– Hai să-l prindem mai întâi, apoi vom vedea.

Seth aruncă o privire, distras, în momentul în care un dulap fu deschis brusc lângă ei de un polițist venit să își înceapă tura.

– Du-te să te culci..., începu el și se opri brusc.

Acolo, lipită pe interiorul dulapului, era Grace – tânără, veselă și dezbrăcată. Avea capul dat pe spate și zâmbetul acela incitant, iar încrederea ei feminină și puterea insinuantă îi străluceau în ochi. Pielea ei era precum marmura lustruită, avea formele generoase și era acoperită doar de acea revărsare de păr, aranjat cu pricepere cât să înnebunească un bărbat.

Mick își întoarse capul, văzu posterul și tresări. Cade îl anunțase de relația locotenentului cu Grace, și Mick nu se putea gândi decât că acel cineva – foarte posibil polițistul care stătea acum în dreptul dulapului fluierând ca un idiot – avea să moară.

– Ah, locotenente..., începu Mick cu un gând curajos de a-și salva tovarășul.

Seth ridică doar mâna, îl întrerupse pe Mick și se îndreptă spre dulap. Polițistul care își schimba cămașa se uită în treacăt.

– Locotenente.

– Bradley, spuse Seth și continuă să analizeze fotografia lucioasă.

– E altceva, nu-i așa? Unul dintre băieții din schimbul de zi a spus că a fost pe aici și arăta la fel de bine în carne și oase.

– Așa a spus?

– Normal. Am scos astea dintr-o grămadă de reviste din garajul meu. Nu a fost în zadar.

– Bradley.

Mick şopti numele bărbatului şi îşi îngropă capul în palme. Tipul era deja distrus. Seth inspiră adânc şi rezistă impulsului de a rupe posterul în două.

– Femeile poliţist folosesc vestiarul acesta cu voi, Bradley. Nu se cuvine. „Unde era tatuajul?" se gândi Seth ca prin ceaţă. „Câţi ani avea când a pozat pentru posterul acesta? Nouăsprezece, douăzeci?" Găsiţi-vă un alt loc unde să vă atârnaţi arta.

– Da, domnule.

Seth se întoarse, apoi mai aruncă o ultimă privire peste umăr.

– Şi e mai bună în realitate. Mult mai bună.

– Bradley, spuse Mick în timp ce Seth ieşi cu paşi mari, tocmai ai evitat un glonţ pe cinste.

Se iveau zorii când Seth intră în casă. Procedase regulamentar în cazul din Bethesda, care urma să se închidă când rapoartele criminalistice şi autopsiile confirmau ceea ce el deja ştia. Un bărbat de treizeci şi şase de ani, care îşi ducea viaţa liniştită ca programator, se ridicase de pe canapeaua pe care stătea şi se uita la televizor, îşi încărcase revolverul şi pusese capăt la patru vieţi într-un interval de aproximativ zece minute.

Pentru această infracţiune, Seth nu putea face dreptate.

Ar fi putut să plece acasă cu două ore mai devreme. Dar folosise diferenţa de fus orar pentru a da telefoane, a strânge date. Încet, îşi forma o imagine despre Gregor DeVane.

Un bărbat cu o avere pentru care nu muncise niciodată. O persoană care se bucura de prestigiu şi de putere, care se învârtea în cercuri înalte şi nu avea familie.

„Nu-i nici o crimă în aşa ceva", se gândi Seth în timp ce închise uşa de la intrare în urma lui. Nu era nici o fărădelege să trimiţi trandafiri albi unei femei frumoase. Sau să fii cândva implicat într-o relaţie cu o femeie care

dispăruse. Dar nu era interesant şi faptul că DeVane avusese o relaţie cu o altă femeie – o franţuzoaică, o prim-balerină de o mare frumuseţe care fusese considerată cea mai rafinată dansatoare a ultimului deceniu? Şi care fusese găsită moartă din cauza unei supradoze de droguri, acasă la ea, în Paris.

Verdictul fusese sinucidere, deşi apropiaţii ei insistaseră că nu consumase niciodată droguri. Fusese extraordinar de disciplinată în ceea ce privea corpul ei. DeVane fusese interogat şi în această chestiune, dar numai formal. Cinase la Casa Albă chiar la ora la care tânăra balerină intrase în comă şi apoi murise. Totuşi, Seth şi detectivul italian conveniră că era, într-adevăr, o coincidenţă fascinantă.

„Un colecţionar", se gândi Seth, stingând lumina. Un achizitor de lucruri frumoase şi de femei frumoase. De asemenea, un bărbat care ar plăti dublul valorii unui smarald pentru a avea în posesie o legendă. Avea să vadă câte alte fire mai putea să lege, şi hotărî că urma să poarte o discuţie oficială cu ambasadorul.

Intră în living şi dădu să apese întrerupătorul din apropiere, dar o văzu pe Grace ghemuită pe canapea. Presupusese că plecase acasă. Dar iat-o, strânsă ghem, protejată, pe canapeaua lui, dormind. „Ce naiba caută aici?" se întrebă Seth. „Te aşteaptă pe tine. Exact cum a spus că va face." Aşa cum nici o femeie nu îl aşteptase înainte. Aşa cum îşi dorise să nu-l aştepte nici o femeie.

Emoţia îi răsună puternic în piept, îi inundă inima. Dragostea asta iraţională îl distrugea, îşi dădu seama. Inima lui nu era în siguranţă aici, nici măcar nu mai era a lui. O voia înapoi, îşi dorea cu disperare să fie capabil să se răsucească pe călcâie, să o părăsească şi să se întoarcă înapoi la viaţa lui.

Îl îngrozea faptul că nu făcea acest lucru. Nu putea.

Era sigur că ea avea să se plictisească în curând, să-şi piardă interesul faţă de o relaţie pe care el o considera alimentată de-un impuls de moment şi de sex din partea ei. Oare ea avea să plece pur şi simplu sau avea să pună capăt relaţiei cu eleganţă? A doua variantă, hotărî el.

Aşa îi stătea ei în fire. Ea nu era, după cum îşi dorise el odată să creadă, dură, rece sau prevăzătoare. Avea o inimă foarte generoasă, dar el credea că avea şi o inimă nestatornică.

Înaintând, se aplecă asupra ei, îi studie chipul. Avea o cută mică între sprâncene. Îşi dădu seama că nu dormea liniştită. Ce vise o urmăreau? Ce griji o necăjeau? „Biata mică fată bogată", se gândi el. „Să tot alergi până când rămâi fără suflare şi să nu ai altă opţiune decât să o iei de la capăt."

Îşi trecu un deget peste una din sprâncenele ei, mângâind-o, apoi îşi strecură braţele sub ea.

– Hai, iubito, şopti el, e timpul de culcare.

– Nu. Ea îl împinse, opunându-i-se. Lasă-mă!

Alte coşmaruri? Îngrijorat, o strânse la piept.

– Sunt eu, Seth. E în regulă. Te ţin în braţe.

– Mă urmăreşte. Îşi întoarse faţa spre umărul lui. Afară. Peste tot. Mă urmăreşte.

– Şşşştt... Nu e nimeni.

O purtă spre scări, înţelegând acum de ce erau aprinse toate luminile din casă. Îi fusese teamă să stea singură în întuneric. Şi, cu toate acestea, rămăsese.

– Nimeni nu-ţi va face rău, Grace. Îţi promit.

– Seth, spuse ea din nou. Îl atinse cu mâna pe obraz, apoi îşi atinse buzele. Pari atât de obosit.

– Putem inversa rolurile. Mă poţi căra tu pe mine.

Îl cuprinse cu braţele şi îşi apăsă obrazul cald de el.

– Am auzit, la ştiri. Familia din Bethesda.

– Nu era necesar să mă aştepţi.

– Seth.

Se linişti şi îi întâlni privirea.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, zise el categoric. Nu întreba.

– Nu vrei să vorbeşti despre asta pentru că te tulbură sau pentru că nu vrei să-ţi împărtăşeşti acele griji cu mine?

El o aşeză lângă pat, se întoarse şi îşi scoase cămaşa.

– Sunt obosit, Grace. Trebuie să fiu înapoi peste câteva ore. Simt nevoia să dorm.

– E în regulă. Ea își frecă dosul palmei în dreptul inimii, unde o durea mai tare. Eu deja am dormit puțin. Merg la parter și-mi chem un taxi.

El își agăță cămașa de spătarul unui scaun și se așeză să-și scoată pantofii.

– Dacă asta vrei.

– Nu e ceea ce vreau eu, dar pare ceea ce vrei tu.

Ea abia de ridică dintr-o sprânceană când el își azvârli pantoful în cealaltă parte a camerei. Apoi se uită fix la acesta ca și cum ar fi sărit acolo de unul singur.

– Eu nu fac lucrurile așa, spuse el printre dinți. Eu nu fac niciodată lucrurile așa.

– De ce nu? Pe mine mă ajută să mă simt mai bine.

Și, pentru că arăta atât de obosit și atât de derutat de propriul comportament, ea se calmă. Apropiindu-se de el, începu să-i frământe mușchii încordați ai umerilor.

– Știi de ce ai nevoie aici, locotenente? Se aplecă să-i sărute creștetul capului. În afară de mine, bineînțeles. Îți trebuie o cadă cu jacuzzi, ceva în care să te poți cufunda și care va scoate toată tensiunea din corpul tău. Dar acum voi vedea ce pot face eu în privința asta.

Mâinile ei aveau un efect fantastic, calmându-i mușchii încordați ai umerilor.

– De ce?

– Asta este una dintre întrebările tale preferate, nu-i așa? Hai, întinde-te, lasă-mă să lucrez cu stânca asta pe care tu o numești spatele tău.

– Pur și simplu am nevoie de somn.

– Mda.

Preluând controlul, ea îl înghionti să se întindă pe spate și se urcă în pat să stea în genunchi lângă el.

– Întoarce-te, frumosule.

– Îmi place mai mult priveliștea asta. Reuși să zâmbească slab și se jucă puțin cu vârfurile șuvițelor ei. De ce nu vii aici? Sunt prea obosit să mă împotrivesc.

– Voi ține cont de asta. Ea îl împinse. Întoarce-te, băiete.

Cu un geamăt, el se întoarse pe burtă, apoi scoase un al doilea geamăt când ea se puse călare deasupra lui,

și mâinile acelea minunate începură să apese, să mângâie și să frământe.

– Tu, cu firea ta, ai considera o ședință regulată de masaj un răsfăț. Dar tocmai aici greșești. Grace apăsă cu podul palmelor și frământă cu vârfurile degetelor. Dacă îi oferi corpului tău destindere, el va funcționa mai bine pentru tine. Mie mi se face săptămânal un masaj la club. Stefan ar putea face minuni pentru tine.

– Stefan.

Închise ochii și încercă să nu se gândească la un alt bărbat punând mâinile pe ea.

– Îmi imaginez.

– Este un profesionist, spuse ea sec. Iar soția lui este un terapeut pediatru. E minunată cu copiii la spital.

Se gândi la copii, și asta îl făcu să se îmbuneze. Asta și mâinile ei cu efect liniștitor, vocea ei domoală. Lumina soarelui, de un roșu cald, se odihnea pe pleoapele lui închise, dar el încă vedea.

– Copiii erau în pat.

Mâinile ei rămaseră nemișcate o clipă. Apoi, respirând lung, liniștit, ea le mișcă din nou, în susul și în josul coloanei lui vertebrale, peste omoplați, până înspre gât. Și așteptă.

– Fata cea mai mică avea o păpușă – una din aceea Raggedy Ann. Una veche. Încă o ținea în brațe. Erau postere cu personaje Disney peste tot pe pereți. Toate acele basme și finaluri fericite. Așa cum trebuie să stea lucrurile când ești copil. Fata cea mare avea una dintre revistele acelea pentru adolescenți lângă pat – din cele pe care le citesc fetele de zece ani pentru că abia așteaptă să împlinească șaisprezece. Nu s-au mai trezit niciodată. Nu au știut că nici una dintre ele nu va împlini șaisprezece ani.

Ea nu spuse nimic. Nu era nimic de spus. Dar, aplecându-se, îi atinse cu buzele partea din spate a umărului și îl simți cum răsuflă lung, epuizat.

– Te răscolește când e vorba despre copii. Nu cunosc un polițist care poate face față la așa ceva fără să i se întoarcă stomacul pe dos. Mama copiilor era pe scări. Părea să fi auzit împușcăturile și o pornise în fugă, sus,

la copii. După aceea, el s-a întors în living, s-a așezat pe canapea și și-a luat adio de la viață.

Ea se ghemui lângă el, îl cuprinse cu amândouă brațele de spate și pur și simplu îl ținu strâns.

– Încearcă să dormi, murmură ea.

– Rămâi. Te rog.

– Bine. Grace închise ochii și ascultă cum respirația îi devenea tot mai profundă. Voi rămâne.

Dar el se trezi singur. Pe măsură ce i se risipea somnul, se întreba dacă visase întâlnirea din zori. Și, cu toate acestea, simțea mirosul ei – în aer, pe propria lui piele unde se ghemuise ea, aproape de el. Era încă întins pe diagonală pe pat și își înclină încheietura mâinii să se uite la ceasul pe care uitase să și-l scoată.

Indiferent de ceea ce se petrecea în interiorul lui, ceasul lui intern era încă în bună stare de funcționare. Își acordă două minute în plus la duș să înlăture oboseala și, în timp ce se bărbierea, își promise să nu facă nimic altceva decât să trândăvească în următoarea lui zi liberă. În timp ce își lega cravata, își imagină că nu avea să fie o altă zi fierbinte, umedă, cețoasă.

Apoi înjură, își trecu degetele prin părul abia pieptănat, amintindu-și că neglijase să-și fixeze alarma de la cafetieră. Minutele de care era nevoie ca să fiarbă cafeaua nu doar că aveau să-l scoată din minți, ci să-i mănânce și din program.

Dar singurul lucru pe care refuza categoric să îl facă era să înceapă ziua cu otrava aia de se vindea la magazinul polițiștilor. Mintea lui era atât de concentrată la cafea, încât, atunci când parfumul ei adie asemenea chemării unei sirene în timp ce cobora scările, crezu că era doar o iluzie.

Nu doar că vasul era plin de lichidul negru, nemaipomenit de bogat în arome, dar Grace stătea la masa lui din bucătărie, citind ziarul de dimineață și ronțăind un covrig. Părul îi era dat pe spate, și părea că nu poartă nimic altceva în afară de o cămașă de-a lui.

– Bună dimineaţa. Îi zâmbi, apoi clătină din cap. Eşti uman? Cum poţi să arăţi atât de oficial şi de intimidant după mai puţin de trei ore de somn?

– Practica. Am crezut că ai plecat.

– Ţi-am spus că voi rămâne. Cafeaua este fierbinte. Sper că nu te superi că m-am servit.

– Nu. Seth rămase exact unde era. Nu mă supăr.

– Dacă nu te superi, mai zăbovesc la cafea puţin înainte de a mă îmbrăca. O să mă duc acasă la Cade să mă schimb. Vreau să trec pe la spital mai târziu, în această dimineaţă, apoi merg acasă. Este timpul să fac asta. Echipa de la curăţenie ar trebui să termine până spre după-amiază, aşa că m-am gândit... Îşi coborî vocea în timp ce el se uita în continuare ţintă la ea. Ce e?

Ea îi zâmbi nesigură şi-şi frecă nasul. Ţinându-şi privirea aţintită asupra ei, el luă telefonul de pe perete şi tastă un număr din memorie.

– Buchanan la telefon, spuse el. Lipsesc vreo două ore. Îmi iau puţin timp liber. Închise şi întinse mâna. Vino înapoi în pat. Te rog.

Ea se ridică şi îşi puse mâna într-a lui.

Când hainele fură împrăştiate neglijent pe podea, cearşafurile răscolite, jaluzelele trase ca să atenueze lumina soarelui, el o acoperi. Avea nevoie să o ţină în braţe, să o atingă, să se răsfeţe timp de o oră cu fluxul de emoţie pe care ea îl stârnise în el. Doar o oră – şi, cu toate acestea, nu se grăbi. În schimb, se pierdu în săruturi lente, profunde, îmbătătoare, care durară eoni, rătăci în mângâieri lungi, fine, care se prelungeau în eternitate. Ea era acolo pentru el. Pur şi simplu acolo. Deschisă, generoasă, oferind o abundenţă aparent nesfârşită de căldură.

Grace oftă, tremurând, în timp ce el o mângâie conducând-o spre un răspuns imposibil de oprit, mişcându-se cu tandreţe deasupra ei, dând dovadă de o răbdare infinită. De fiecare dată când gurile lor se întâlneau, cu acea alunecare lentă a limbii, inima i se cutremura în piept.

Se auziră sunetele delicate, alunecoase ale intimităţii, şoaptele liniştite ale îndrăgostiţilor transformându-se

încet în oftaturi şi gemete. Amândoi erau pierduţi, împotmoliţi în straturi groase de senzaţii, aerul din jurul lor precum un sirop, făcând mişcarea să încetinească şi plăcerea să dureze.

Ea rămase fără suflu în timp ce el aluneca leneş de-a lungul corpului ei cu mâinile şi cu gura, iar mâinile ei îl mângâiau pe spate, apoi pe umeri. Se deschise pentru el, arcuindu-se în semn de bun venit, apoi cutremurându-se când limba lui îi aduse o explozie lungă, vălurită. Şi, pentru că şi el avea nevoie de explozia de plăcere la fel de mult ca ea, îşi lăsă mâinile să-i cadă fără vlagă, îl lăsă să o ducă unde alegea el. Sângele îi clocotea în trup şi căldura aduse picături de pasiune trezită pe pielea ei. Mâinile lui alunecară abil peste pielea ca mătasea.

- Spune-mi că mă vrei.

El depuse fără grabă săruturi pe pieptul ei.

- Da. Ea îl prinse de şolduri, chemându-l. Te vreau.

- Spune-mi că ai nevoie de mine, zise el şi-şi trecu limba peste unul din sfârcuri.

- Da, răspunse ea şi icni când el supse din nou cu blândeţe. Am nevoie de tine.

„Spune-mi că mă iubeşti." Dar lucrul acesta i-l ceru doar în gând, în timp ce îşi apropie gura din nou de a ei şi se cufundă în acea promisiune umedă, dornică.

- Acum.

El îşi ţinu ochii deschişi şi aţintiţi asupra ei.

- Da. Ea se ridică să-i întâlnească privirea. Acum.

Seth alunecă în interiorul ei, umplând-o atât de încet, atât de dureros, încât amândoi se cutremurară. El îi observă ochii înotând în lacrimi şi găsi nevoia de blândeţe mai puternică decât orice altceva. O sărută din nou, încet, şi se mişcă în interiorul ei câte o mişcare lentă o dată.

Gingăşia actului făcu să-i scape o lacrimă, care se prelinse pe obrazul ei strălucitor. Buzele îi tremurau, şi-şi simţi muşchii contractându-se şi ţinându-l strâns.

- Nu închide ochii, şopti el şi-i sorbi lacrima de pe obraz. Vreau să-ţi văd expresia când te împlinesc.

Ea nu se putu opune. Blândeţea o dezgoli. Vederea i se înceţoşă de lacrimi şi albastrul ochilor ei se intensifică

până la culoarea miezului de noapte. Ea îi rosti numele, apoi îl murmură din nou cu gura lipită de a lui. Și corpul ei vibră în timp ce următorul val lung, unduios o copleși.

– Nu pot...

– Lasă-mă să te am. El căzu, căzu, căzu și își îngropă fața în părul ei. Lasă-mă să te am toată.

capitolul 10

La incubator, Grace legăna un copil. Fetița abia dacă era suficient de mare pentru a-i umple scobitura brațului de la cot la încheietura mâinii, dar micuța o privea neobosită cu ochii de un albastru intens ai unui nou-născut. Gaura din inima ei fusese reparată, iar prognosticul era optimist.

– Vei fi bine, Carrie. Mama și tatăl tău sunt atât de îngrijorați pentru tine, dar vei fi foarte bine.

Mângâie obrazul copilei și se gândi – speră – că fetița avea să zâmbească puțin.

Grace fu tentată să-i cânte ca să o adoarmă, dar știa că asistentele își dădeau ochii peste cap și chicoteau ori de câte ori ea încerca să cânte un cântec de leagăn. Totuși, copiii rareori îi criticau vocea afonă, desigur, așa că ea pe jumătate cântă, pe jumătate murmură, până când ochii ca de bufniță ai lui Carrie se închiseră ușor.

Chiar și după ce fetița adormi, Grace continuă să o legene. Știa că acum făcea asta pentru propria alinare. Oricine care legănase vreodată un copil înțelegea că lucrul acesta liniștea deopotrivă adultul și copilul. Și aici, cu un copil moțăindu-i în brațe și cu pleoapele tot mai grele, ea își putea recunoaște cel mai adânc secret.

Tânjea să aibă copiii ei. Își dorea să îi poarte în pântece, să simtă greutatea lor, mișcarea dinăuntru, să-i împingă la viață cu acel ultim efort, să îi țină la piept și să-i simtă cum se hrănesc din trupul ei. Voia să îi plimbe când erau agitați, să le vegheze somnul. Să se ocupe de ei și să îi vadă crescând, se gândi ea, închizând ochii în timp ce o legăna. Să aibă grijă de ei, să-i mângâie noaptea,

chiar să îi vadă şi cum fac primul pas dureros de lângă ea. Să fie mamă era ceea ce îşi dorea cel mai mult, asta era cea mai secretă dorinţă a ei.

Când începuse să lucreze prima dată cu secţia de pediatrie, se îngrijorase că făcea lucrul acesta pentru a-şi calma durerea chinuitoare din interiorul ei. Dar ştia că nu era adevărat. Prima dată când ţinuse în braţe un copil bolnav şi îl liniştise, înţelesese că angajamentul său presupunea mult mai mult.

Avea atât de multe de oferit, o abundenţă de dragoste care trebuia să fie oferită. Iar aici putea fi acceptată fără întrebări, fără a fi judecată. Aici, cel puţin, putea face ceva care merita osteneala, ceva care conta.

– Carrie contează, şopti ea, sărutând fruntea bebeluşului care dormea, înainte de a se ridica să o aşeze în pătuţ. Şi, într-o zi, curând, vei merge acasă, puternică şi sănătoasă. Nu-ţi vei aduce aminte că odată te-am legănat în somn când mama ta nu a putut fi aici. Dar eu îmi voi aminti.

Îi zâmbi asistentei care intră şi se dădu un pas în spate.

– Pare mult mai bine.

– E o micuţă luptătoare rezistentă. Vă pricepeţi de minune la bebeluşi, domnişoară Fontaine.

Asistenta ridică fişa medicală şi începu să noteze.

– Voi încerca să vă ofer o oră sau cam atât peste vreo două zile. Şi mă veţi putea găsi acasă, din nou, dacă va fi nevoie.

– Oh?

Asistenta îşi ridică ochii şi privi curioasă peste rama ochelarilor. Crima din casa lui Grace şi investigaţia ulterioară fuseseră principalele subiecte de discuţie în spital.

– Sunteţi sigură că vă veţi simţi... confortabil acasă?

– Voi lua toate măsurile să mă simt confortabil.

Grace o mai privi încă o dată pe Carrie, apoi ieşi pe hol. Îşi dădu seama că avea timp să se oprească pe la secţia de pediatrie şi să-i *viziteze* pe copiii mai mari. Apoi, putea să sune la birou la Seth şi să vadă dacă era interesat de o cină în doi acasă la ea. Când se întoarse, aproape că se lovi de DeVane.

– Gregor? Își întipări un zâmbet pe față pentru a-și masca bătaia bruscă, ciudată, a inimii. Ce surpriză! E cineva bolnav?

El o privi fix, fără să clipească.

– Bolnav?

„Ce nu e în regulă cu ochii lui?" se întrebă ea, deoarece păreau atât de decolorați și de lipsiți de concentrare.

– Suntem într-un spital, spuse ea, păstrându-și zâmbetul pe față și, vag preocupată, îl atinse cu mâna pe braț. Ești bine?

El se dădu înapoi, șocat. Pentru o clipă, mintea lui părea să rătăcească aiurea. Nu era în stare decât să se uite la ea, să o adulmece.

– Foarte bine, o asigură el, cu atenția încă distrasă. Nici eu nu mă așteptam să te văd. Bineînțeles, era o minciună, căci planificase întâlnirea cu meticulozitate. O luă de mână, se aplecă asupra ei și îi sărută degetele. Este, bineînțeles, o plăcere să te văd, oriunde. Am trecut pe aici fiindcă prietenii noștri comuni mi-au stârnit interesul față de îngrijirea pe care o primesc copiii aici. Copiii și bunăstarea lor reprezintă un interes deosebit al meu.

– Serios? Zâmbetul ei se încălzi pe dată. Și al meu. Ai vrea să faci un tur rapid?

– Cu tine ca ghid, cum să nu vreau?! Se întoarse și le făcu semn celor doi bărbați care stăteau nemișcați la câțiva pași în spate. Gărzi de corp, îi spuse el lui Grace, vârându-i mâna în îndoitura brațului său și mângâind-o. Tulburător de necesare în lumea de azi. Spune-mi, cum de sunt atât de norocos să te găsesc azi aici?

Așa cum făcea de obicei Grace, ascunse adevărul și își păstră intimitatea.

– Familia Fontaine a donat sume semnificative de bani îndeosebi pentru această secție. Îmi place să mă opresc din când în când să văd ce face spitalul cu banii. Îi aruncă o privire strălucitoare. Și pur și simplu nu știi niciodată când poți să dai peste un doctor frumos sau peste un ambasador.

Grace străbătu holurile spitalului, prezentându-i diferite secții și întrebându-se câți bani ar putea scoate de la el, cu puțin timp și cu farmec, pentru copii.

- Pediatria generală este la etajul de deasupra. Având în vedere că această secţie găzduieşte maternitatea, nu este de dorit să alerge copii pe coridoare în timp ce mamele sunt în travaliu sau se odihnesc.

- Da, copiii pot fi foarte gălăgioşi. El îi detesta. Faptul că nu am şi eu copii e unul dintre cele mai mari regrete ale mele. Dar cum nu am găsit femeia potrivită... Făcu un semn cu mâna liberă. Pe măsură ce îmbătrânesc, mă resemnez că nu am pe nimeni care să-mi poarte numele mai departe.

- Gregor, eşti în floarea vârstei. Un bărbat puternic, plin de vitalitate, care poate avea câţi copii îşi doreşte mulţi ani de acum înainte.

- Ah. O privi din nou în ochi. Dar încă trebuie să găsesc femeia potrivită.

Ea simţi o tresărire de stinghereală ca reacţie la afirmaţiile lui insinuante şi la privirea intensă.

- Sunt sigură că o vei găsi. Avem nişte bebeluşi prematuri aici. Grace se apropie de panoul de sticlă. Sunt atât de mici, spuse ea încet. Atât de lipsiţi de apărare.

- E păcat că au defecte.

Grace se încruntă auzind asemenea cuvinte.

- Unii au nevoie de mai mult timp petrecut într-un mediu atent controlat şi de grijă medicală sporită pentru a se dezvolta pe deplin. Dar nu aş spune că au defecte.

„Încă o greşeală", se gândi el profund iritat. Părea incapabil să îşi ţină mintea ageră când parfumul ei îi invada simţurile.

- Ah, engleza mea este neinspirată uneori. Trebuie să mă ierţi.

Ea zâmbi din nou, vrând să îi atenueze disconfortul evident.

- Engleza ta este minunată.

- Este destul de înţelept să te conving să luăm un prânz liniştit împreună? Ca prieteni, spuse el, adăugând o notă de regret zâmbetului său. Prieteni cu interese asemănătoare.

Ea aruncă o privire, la fel ca el, spre bebeluşi. Era tentant, îşi dădu ea seama. Era un bărbat fermecător - bogat şi cu influenţă. Ar putea, cu o campanie grijulie,

să îl convingă să o ajute la înființarea unei organizații internaționale a Stelei Căzătoare, o ambiție care devenea tot mai puternică în ultima vreme.

- Mi-ar plăcea foarte mult, Gregor, dar chiar acum sunt pur și simplu copleșită de treburi. Tocmai plecam spre casă când ne-am întâlnit. Trebuie să verific niște... reparații – nu găsi un cuvânt mai bun. Dar mi-ar plăcea să o lăsăm pe altă dată. Sper să pot onora invitația cât de curând. Este ceva legat de interesele noastre asemănătoare în legătură cu care mi-ar plăcea să am sfatul tău – și contribuția.

- Mi-ar plăcea foarte mult să-ți fiu de ajutor în orice fel.

Îi sărută din nou mâna. „Diseară", se gândi el. Urma să fie a lui în acea seară – și gata cu toată șarada asta.

- E foarte frumos din partea ta.

Fiindcă se simțea vinovată pentru dezinteresul și răceala cu care reacționa la atențiile lui, îl sărută pe obraz.

- Chiar trebuie să fug. Insist să mă suni în legătură cu promisiunea asta amânată. Săptămâna viitoare, probabil, la prânz.

Cu un ultim zâmbet strălucitor, Grace plecă în mare grabă.

În timp ce o privea, degetele lui încleștate i se înfipseră adânc în palme. Străduindu-se să-și păstreze stăpânirea de sine, făcu un semn din cap către unul din bărbații tăcuți care îl așteptau.

- Urmăriți-o doar pe ea, le ordonă el. Și așteptați instrucțiunile mele.

Cade nu se considera un plângăcios – și, având în vedere cât de bine își tolera propria familie, el credea că era unul dintre cei mai răbdători și cei mai amabili dintre oameni. Dar era sigur că, dacă Grace îl punea să schimbe încă o piesă de mobilier de la un capăt al zonei ei imense de living la altul, avea să cedeze nervos și să izbucnească în plâns.

- Arată grozav.

- Hmm...

Ea stătea în picioare, cu o mână în şold şi cu degetele celeilalte atingându-şi repetat buza. Sclipirea din ochii ei reuşi să stârnească teroarea în inima lui Cade şi îi făcu muşchii, deja dureroşi, să strige în semn de protest.

– Serios, nemaipomenit. Sută la sută. Adu-ţi aparatul foto. Văd aici o copertă de la *Casa şi gradina*.

– Te linguşeşti, Cade, spuse ea absentă. Poate că zona pentru discuţii şi relaxare arăta într-adevăr mai bine în partea cealaltă.

Geamătul lui fu jalnic, dar ea nu făcu decât să strângă din buze.

– Desigur, asta ar însemna ca măsuţa de cafea şi cele două piese care o pun în evidenţă să fie mutate. Şi palmierul – nu-i aşa că e o frumuseţe? – ar trebui să treacă acolo.

Frumuseţea cântărea peste treizeci de kilograme. Cade renunţă la mândrie şi se văită.

– Eu încă mai am junghiuri, îi reaminti el.

– Ah, ce sunt câteva junghiuri la un bărbat mare, puternic, ca tine? Ea flutură din gene, îl bătu pe obraz şi privi cum egoul lui se războieşte cu durerile de spate. Cedând, ea râse lung, în hohote. Te-am prins. E în regulă, dragule, absolut în regulă. Nu mai trebuie să ridici nici o pernă.

– Vorbeşti serios? întrebă el, cu ochii plini de speranţă. Am terminat?

– Nu doar că ai terminat, dar te vei aşeza, îţi vei pune picioarele sus, în timp ce eu îţi aduc o bere rece pe care am pus-o deoparte în frigider, special pentru detectivi particulari înalţi şi frumoşi.

– Eşti o zeiţă.

– Mi s-a mai spus. Simte-te ca acasă. Mă întorc imediat.

Când Grace reveni cu tava de bere, văzu că invitaţia ei fusese primită cu încântare. Cade stătea tolănit pe pernele groase, de un albastru cobalt pe ansamblul de canapele în formă de U, cu picioarele proptite de suprafaţa strălucitoare ca oglinda a măsuţei de cafea din abanos, cu ochii închişi.

– Chiar te-am epuizat, nu-i aşa?

El mormăi şi deschise un ochi. Apoi îi deschise pe amândoi, plini de apreciere, când ea aşeză tava încărcată pe masă.

- Mâncare, zise el şi sări spre tavă.

Ea nu-şi putu reţine amuzamentul când el se avântă asupra tăvii cu struguri verzi, lucioşi, brânză brie şi biscuiţi crocanţi, plus caviarul cu triunghiuri de pâine prăjită.

- Măcar atât pot face şi eu pentru un bărbat atrăgător care m-a ajutat să mut mobila. Aşezându-se lângă el, ridică paharul cu vin pe care şi-l turnase. Îţi rămân datoare, Cade.

Cu gura pe jumătate plină, el cercetă livingul şi încuviinţă din cap.

- Fără doar şi poate.

- Nu mă refer acum doar la munca fizică. Mi-ai oferit un refugiu când am avut nevoie. Şi, cel mai important lucru, îţi rămân datoare pentru Bailey.

- Nu-mi eşti datoare pentru Bailey. O iubesc.

- Ştiu. Şi eu. Nu am văzut-o niciodată mai fericită. Ea pur şi simplu te aştepta. Aplecându-se, Grace îl sărută pe obraz. Întotdeauna mi-am dorit un frate. Acum, cu tine şi Jack, am doi. Într-o clipă mi-am găsit o familie. Se potrivesc şi ei, nu? comentă ea.

- M.J. şi Jack. De parcă au fost întotdeauna o echipă.

- Se ţin mereu unul pe celălalt în priză. E distractiv să-i urmăreşti.

- Este. Şi, apropo de Jack, m-am gândit că îţi va da şi el o mână de ajutor cu micul nostru proiect de redecorare.

Cade îşi puse caviar pe o felie de pâine prăjită.

- Avea un fugar de urmărit.

- Un ce?

- Un tip care s-a sustras de la plata cauţiunii. Nu credea că avea să-i ia mult timp. Cade înghiţi şi oftă. Nu ştie ce ratează.

- Îi voi da ocazia să afle. Grace zâmbi. Mai am planuri şi pentru vreo două camere de la etaj.

Remarca aceasta îi dădu şansa lui Cade să intervină:

– Știi, Grace, mă întreb dacă nu cumva te grăbești puțin. Va dura ceva timp pentru a repune o casă de mărimea asta în ordine. Eu și Bailey ne-am dori să stai acasă la noi o perioadă.

„Acasă la ei", se gândi Grace. Deja aveau locul lor.

– Se poate locui foarte bine aici, Cade. Eu și M.J. am vorbit despre asta, continuă ea. Ea și Jack merg la apartamentul ei. E timpul să revină fiecare la viața lui.

„Dar M.J. nu are să fie singură", se gândi Cade și sorbi gânditor din bere.

– Cineva încă face manevre. Cineva care vrea cele Trei Stele.

– Eu nu le am, îi reaminti Grace. Nu le pot obține. Nu are nici un motiv să își bată capul cu mine în acest moment.

– Nu știu dacă chiar e cazul să căutăm motive în situația dată, Grace. Nu-mi place să fii aici singură. Îți spun ca un frate.

Încântată, ea îl strânse de braț.

– Ascultă, Cade, am un nou sistem de alarmă și mă gândesc să-mi cumpăr un câine mare, rău, urât. Vru să pomenească și despre pistolul pe care îl avea în noptieră și despre faptul că știa cum să-l folosească, dar se gândi că lucrul acesta nu ar face decât să-l îngrijoreze și mai mult. Voi fi în regulă.

– Buchanan ce crede?

– Nu l-am întrebat. Va trece pe aici mai târziu – deci nu voi fi cu adevărat singură.

Mulțumit de acel răspuns, Cade îi dădu un strugure.

– L-ai făcut să se îngrijoreze.

Ea își arcui buzele în timp ce mușcă din strugure.

– Serios?

– Eu nu-l cunosc bine – nu cred că îl cunoaște cineva. El e... bănuiesc că *retras* ar fi cuvântul. Nu lasă prea multe să se vadă. Dar, când am intrat ieri, după ce tu ai urcat la etaj, el stătea acolo, uitându-se în sus după tine. Acum Cade râse șmecherește. Atunci s-a putut vedea limpede. A fost destul de revelator. Seth Buchanan, o ființă umană. Apoi el se simți rușinat și luă o gură de bere. Scuze, nu am vrut să...

– E în regulă. Ştiu exact la ce te referi. Are o capacitate de autocontrol aproape înspăimântătoare, plus aura aceea impenetrabilă de autoritate.

– Mi se pare că ai reuşit să îi străpungi armura. După părerea mea, este exact ceea ce îi trebuia. Avea nevoie de tine.

– Sper că şi el crede acest lucru. Se pare că şi el este ceea ce aveam eu nevoie. Sunt îndrăgostită de el. Râzând uşor, ea încuviinţă din cap şi îşi sorbi vinul. Nu-mi vine să cred că ţi-am spus asta. Rar le dezvălui bărbaţilor secretele mele.

– Fraţii sunt diferiţi.

Ea îi zâmbi.

– Da, sunt.

– Sper că Seth înţelege cât este de norocos.

– Părerea mea e că Seth nu crede în noroc.

Grace bănuia că Seth nu credea nici în cele Trei Stele ale lui Mithra. Şi îşi dăduse seama că ea credea. Într-un timp foarte scurt, pur şi simplu îşi deschisese mintea, îşi pusese la lucru imaginaţia şi acceptase. Aveau magie şi putere. Fusese atinsă de amândouă – la fel cum fuseseră Bailey şi M.J., şi bărbaţii care aveau o legătură cu ele.

Grace nu se îndoia că, oricine era cel care îşi dorea acea magie, acea putere, nu avea să se lase oprit de nimic în încercarea de a le obţine. Nu ar avea importanţă că ar fi la muzeu. Acea persoană ar tânji totuşi după ele şi ar complota să le aibă.

Dar el nu mai putea să ajungă la pietre prin intermediul ei. Partea aceea a legăturii ei, se gândi ea cu uşurare, se sfârşise. Ea era în siguranţă în propria ei casă şi avea să înveţe să locuiască din nou acolo. Începând de acum.

Se îmbrăcă într-o rochie lungă, albă, din mătase subţire, care-i lăsa umerii goi şi îi dezgolea gleznele. Sub mătasea vaporoasă avea doar pielea, dată cu cremă şi parfumată. Îşi lăsă părul liber, prins de o parte şi de alta cu piepteni de argint, şi-şi puse cerceii mici din safire ai mamei sale în urechi, strălucind precum nişte stele

gemene. Într-un impuls de moment, își pusese o brățară groasă din argint - o notă de păgânism. Când se privi în oglindă, simți un șoc ciudat - ca și cum se putea vedea pe ea însăși, împreună cu imaginea estompată a altcuiva unindu-se cu a ei.

Dar ea îndepărtă această imagine râzând, o puse pe seama nervilor și a anticipării și își ocupă timpul cu finalizarea pregătirilor. Umplu camerele pe care le refăcuse cu lumânări și flori, mulțumită de primirea pe care o ofereau. Pe masa de lângă fereastra care dădea spre grădina ei laterală aranjă porțelanurile și cristalele pentru cina meticulos pregătită pentru două persoane. Șampania era răcită, muzica se auzea în surdină și luminile erau estompate cât să creeze un aer romantic. Nu avea nevoie decât de el.

Seth văzu lumânările la ferestre când opri pe alee. Oboseala se adăugă frustrării și îl făcu să se frece la ochi, în lumina slabă din mașină.

Dar chiar erau lumânări la ferestre.

Fu nevoit să recunoască faptul că, pentru prima dată în viața lui de adult, nu avea controlul asupra lui însuși – sau asupra lumii din jurul lui. Cu siguranță nu avea control asupra femeii care aprinsese acele lumânări și care aștepta în acea lumină catifelată, scânteietoare.

Începuse să se intereseze de DeVane din instinct - și tot din pricina acelui instinct, știa, era teritorial. Nimic nu ar fi putut fi mai contra firii sale. Poate de aceea se simțea ușor... nelalocul lui. Lipsit de control. Grace devenise un punct central. Sau era o obsesie?

Nu venise oare el aici pentru că nu putea sta departe de ea? La fel cum investigase trecutul lui DeVane pentru că bărbatul acela îi stârnea un oarecare mecanism primar de apărare.

Poate că așa începuse, recunoscu Seth, dar instinctele lui de polițist erau încă ascuțite. DeVane era vinovat. Și, cu un pic mai mult timp și mai multe investigații, el avea să găsească legătura între omul acela și moartea celor care avuseseră cumva de-a face cu diamantele.

Fără opreliștea diplomatică, avea deja suficiente dovezi ca să-l aducă pe bărbatul acela la poliție pentru

interogatoriu. Lui DeVane îi plăcea să colecționeze – și colecționa obiecte rare, prețioase, dar și din cele care aveau un strop de magie.

Cu un an în urmă, Gregor DeVane finanțase o expediție pentru a căuta legendarele Stele. Un arheolog rival le găsise primul, și muzeul de la Washington le achiziționase. DeVane pierduse mai mult de două milioane de dolari cu ocazia acelei căutări, și Stelele îi alunecaseră printre degete. Iar arheologul rival suferise un accident tragic și fatal la trei luni după descoperirea pietrelor, în junglele din Costa Rica.

Seth nu credea în coincidențe. Omul care îl împiedicase pe DeVane să dețină diamantele era mort. Și, la fel, descoperise Seth, era și șeful expediției pe care o organizase DeVane.

Nu, el nu credea în coincidențe.

DeVane locuise în Washington timp de aproape doi ani, fără să se întâlnească vreodată cu Grace. Acum, imediat după ce se făcuse legătura dintre Grace și Stele, bărbatul acesta nu numai că apărea la același eveniment social ca ea, dar se întâmpla să o și curteze? Viața pur și simplu nu era atât de ordonată.

„Puțin mai mult timp", își promise Seth, frecându-și tâmplele ca să-și înlăture durerea de cap. El găsise legătura solidă – să-l lege pe DeVane de Salvini, de proprietarul firmei de împrumuturi pentru cauțiuni, de bărbații care muriseră într-o dubă făcută praf, de Carlo Monturri. Mai avea nevoie de o singură legătură, iar apoi restul lanțului urma să prindă contur.

Dar, în acest moment, trebuia să iasă din mașina înăbușitoare, să meargă înăuntru și să vadă ce se întâmpla cu viața lui personală. Cu un râs scurt, Seth coborî din mașină. O viață personală. Nu era asta parte a problemei? Nu avusese niciodată viață personală, nu își permisese să aibă așa ceva. Acum, la câteva zile după ce o întâlnise pe Grace, situația amenința să-l copleșească.

Avea nevoie de timp și în acea privință, își dădu el seama. Timp pentru a face un pas înapoi, să obțină o oarecare distanță care să-i permită o perspectivă mai obiectivă. El lăsase lucrurile să se miște prea repede,

să scape de sub control. Chestiunea asta trebuia îndreptată. Un bărbat care se îndrăgostea peste noapte nu putea avea încredere în el însuşi. Era timpul să recurgă la un strop de logică.

Ei erau dinamic diferiţi – în privinţa mediului din care proveneau, a stilului de viaţă şi a ţelurilor urmărite. Atracţia fizică sigur urma să se estompeze sau, cu siguranţă, să se stabilizeze. El putea prevedea faptul că ea avea să dea uşor înapoi odată ce entuziasmul de la început atingea punctul culminant. Urma să devină tot mai neliniştită, mai iritată de cerinţele meseriei lui. El nu avea să fie nici dispus şi nici capabil să se lase purtat în vâltoarea socială care constituia o parte atât de complicată din viaţa ei.

Era sigur că ea avea să caute pe cineva care să fie dispus să facă aşa ceva. O femeie frumoasă, plină de viaţă, curtată, flatată la fiecare pas, nu putea să fie mulţumită să stea prea multe nopţi la rând singură la lumina lumânării aprinse la fereastră. El le-ar face amândurora o favoare lăsând-o mai moale, retrăgându-se. În timp ce ridică o mână spre ciocănelul de alamă strălucitoare de la uşă, refuză să asculte vocea batjocoritoare din capul lui, care spunea că era un mincinos şi un laş.

Ea răspunse repede, ca şi cum nu făcuse altceva decât să aştepte să-l audă. Rămase în prag, lumina blândă strecurându-se prin revărsarea lungă de mătase albă. Puterea ei, pură şi păgână, îl lăsă fără suflare.

Deşi îşi ţinea mâinile pe lângă corp, se apropie de el şi se lipi de pieptul lui, cu un sărut de bun venit.

– Mă bucur să te văd. Grace îşi trecu uşor degetele peste maxilarul lui, până sub ochii lui încercănaţi. Ai avut o zi lungă, locotenente. Intră şi relaxează-te.

– Nu am mult timp. Am de lucru.

Făcu o pauză – şi văzu licărirea de dezamăgire din ochii ei. Ar putea fi util să justifice ceea ce era hotărât să facă. Dar apoi ea zâmbi, îi luă mâna.

– Ei bine, să nu irosim timpul pe care îl ai la dispoziţie stând în hol. Nu ai mâncat, nu-i aşa?

„De ce nu a vrut să ştie de ce nu pot sta?" se întrebă el, iritat în mod iraţional. „De ce nu se plânge?"

– Nu.

– Bine. Așază-te și bea ceva. Poți să bei ceva sau ești tot în timpul serviciului? Ea intră în living în timp ce vorbea, apoi scoase șampania rece din frapiera de argint. Presupun că un pahar nu ar conta, oricum. Iar eu nu voi spune nimănui. Grace scoase dopul de plută cu o mișcare de expert și cu un pocnet înăbușit, festiv. Tocmai am scos aperitivele, deci servește-te! Făcu un gest spre tava de argint de pe măsuța de cafea înainte de a începe să toarne două cupe, cu un foșnet liniștit, alunecos, de mătase. Spune-mi ce crezi. L-am pus pe bietul Cade la lucru până și-a dat duhul împingând mobila pe aici, dar am vrut să pun în ordine măcar partea asta a casei.

Încăperea părea decupată dintr-o revistă cu poze despre viața perfectă. Nimic nu era nelalocul lui, totul era strălucitor și minunat. Culorile îndrăznețe se amestecau cu alb și negru, mărunțișuri de bun-gust și lucrări de artă care păreau să fi fost selectate cu mare atenție de-a lungul anilor.

Și totuși, ea făcuse asta în câteva zile sau chiar ore. Aceea, presupunea Seth, era puterea bogăției și a educației. Cu toate acestea, încăperea nu părea scorțoasă sau rece. Părea generoasă și primitoare. Peste tot puteai vedea suprafețe fine, muchii delicate, în nuanțe care îi erau specifice lui Grace. Sticle antice în tonuri ca de bijuterii, o pisică din porțelan ghemuită pentru a trage un pui de somn, o ferigă luxuriantă într-un vas de cupru. Și flori, lumina lumânărilor. El privi în sus, observă lustrul lemnului balustradei care încercuia balconul.

– Văd că ai reparat-o.

„Ceva e în neregulă", asta îi veni ei în minte când înaintă și îi dădu paharul.

– Da, am vrut să fac asta cât de curând posibil. Balustrada și sistemul cel nou de securitate. Cred că îți va plăcea.

– O să arunc o privire, dacă vrei.

– Mi-ar plăcea mai mult dacă te-ai relaxa. Ce-ar fi să aduc cina?

– Ai gătit?

Acum ea râse.

– Nu ți-aș face așa ceva, dar mă pricep de minune să comand mâncare acasă – și mă pricep și la prezentare. Încearcă să te relaxezi. Mă întorc imediat.

În timp ce se strecură afară, el se uită în jos la tavă. Un bol de argint cu caviar negru, mici bucăți fanteziste de mâncare, aranjate elegant. Se întoarse cu spatele și, luându-și paharul, merse să-i studieze portretul.

Când ea reveni, manevrând un cărucior străvechi, el continuă să se uite la chipul ei din pictură.

– Era îndrăgostit de tine, nu-i așa? Artistul?

Grace inspiră cu grijă ca reacție la tonul lui rece.

– Da, era. El știa că nu-l iubeam. Deseori îmi doream să-l fi putut iubi. Charles este unul dintre cei mai binevoitori, cei mai blajini bărbați pe care i-am cunoscut.

– Te-ai culcat cu el?

Un fior i se strecură pe șira spinării, dar ea își stăpâni tremurul în timp ce punea farfuriile pe masa încărcată cu lumânări și flori.

– Nu. Nu ar fi fost corect, și îmi pasă prea mult de el.

– Te-ai culca mai degrabă cu bărbați de care nu-ți pasă deloc.

Nu anticipase o asemenea întrebare, își dădu Grace seama. Cât de prostesc din partea ei să nu își dea seama că avea să se ajungă la asta.

– Nu, dar eu nu mă culc cu bărbați pe care i-aș putea răni făcând asta. L-aș fi rănit pe Charles dacă aș fi fost iubita lui, așa că am rămas prietenă cu el.

– Și soțiile? Acum chiar se întoarse, studiind cu ochii mijiți femeia în locul portretului. Ca, de exemplu, femeia care era căsătorită cu acel conte cu care te-ai încurcat? Nu ai fost îngrijorată că o vei răni?

Grace ridică din nou paharul cu șampanie și, cât se poate de deliberat, își înclină capul. Ea nu se culcase niciodată cu contele despre care pomenise el sau cu orice alt bărbat căsătorit. Dar nu se deranjase niciodată să se apere în ochii lumii. Și nu avea să o facă nici acum.

– De ce aș face-o? Nu eu am fost căsătorită cu ea.

– Și tipul care a încercat să se sinucidă după ce ai rupt logodna?

Ea își duse paharul la buze, înghiți vinul spumos care îi arse gâtul.

– Excesiv de dramatic din partea lui, nu-i așa? Nu cred că ai chef de salată Caesar și de friptură Diane, nu, locotenente? Mâncarea scumpă nu prea se potrivește cu interogatoriile.

– Nimeni nu te interoghează, Grace.

– Oh, ba da, tu faci asta. Dar ai omis să-mi citești drepturile.

Furia ei rece îl ajută să și-o justifice pe a lui. Nu bărbații – știa că nu bărbații pe care îi adusese acum în discuție – îl râcâiau pe el. Nu, ci faptul că nu contau pentru el, că nimic nu părea să conteze în afara ei.

– E ciudat că ești atât de sensibilă când vine vorba despre bărbați, Grace. Nu te-ai obosit să-ți ascunzi... palmaresul.

– Mă așteptam la mai mult din partea ta, zise ea încet, încât el abia auzi, apoi clătină din cap și zâmbi cu răceală. Ce prostie din partea mea! Nu, nu m-am obosit niciodată să ascund ceva – dacă nu conta. Bărbații nu au contat, în cea mai mare parte. Vrei să-ți spun că tu ești diferit? M-ai crede dacă ți-aș spune-o?

Lui îi era teamă că ar crede-o, da. Era foarte îngrozit de asta.

– Nu este necesar. Lucrurile au evoluat prea repede, Grace. Nu mă simt confortabil cu asta.

– Înțeleg. Grace se gândi că pentru ea era chiar confortabil acum. Ai vrea să o luăm mai încet. Își puse paharul deoparte, știind că mâna ei avea să înceapă să tremure. Se pare că ai făcut câțiva dintre pașii aceia uriași în timp ce eu stăteam cu spatele. Ar fi trebuit într-adevăr să joc jocul acela ca un copil, ca să fiu mai prevăzătoare la mișcările bruște.

– Acesta nu e un joc.

– Nu, presupun că nu este. Ea avea mândria ei, dar avea și inimă. Și trebuia să știe.. Cum ai putut face dragoste cu mine așa cum ai făcut azi-dimineață, Seth, ca apoi să faci asta în seara asta? Cum ai putut să mă atingi așa cum ai făcut-o – așa cum nu a mai făcut-o nimeni niciodată – și apoi să mă rănești în halul ăsta?

Era din cauză că în acea dimineaţă se simţise copleşit de neputinţa nevoii lui, îşi dădu el seamă.

- Nu încerc să te răpesc.

- Nu, asta doar înrăutăţeşte lucrurile. Ne faci amândurora o favoare, nu-i aşa? Nu aşa rezolvi problema? Pui punct înainte ca lucrurile să devină prea complicate? Prea târziu. Vocea ei se frânse, dar ea reuşi să îşi dreagă glasul. Deja este complicată.

- La naiba!

Făcu un pas spre ea, apoi încremeni când ea îşi roti capul, şi ochii aceia albaştri înflăcăraţi îl pârjoliră.

- Nici să nu te gândeşti să mă atingi acum, când acele gânduri sunt încă în mintea ta. Du-te tu pe drumul tău îngrijit, locotenente, şi eu voi merge pe al meu. Nu cred în chestii precum „a o lua mai încet". Fie mergi înainte, fie te opreşti. Furioasă pe ea însăşi, ea ridică o mână şi îşi şterse o lacrimă de pe obraji. Se pare că noi ne-am oprit.

capitolul 11

El rămase pur şi simplu locului întrebându-se ce naiba făcea. Aici era femeia pe care o iubea, care - printr-o întorsătură nebunească a sorţii - s-ar putea chiar să îl iubească. Aici era o şansă la viaţa aceea pe care nu şi-o permisese niciodată – familia, casa, femeia. Le respingea pe toate, cu vehemenţă, şi nu părea capabil să se oprească.

- Grace... Vreau să ne oferim amândurora timp să analizăm ce facem, încotro merge relaţia asta.

- Nu, nu vrei. Îşi dădu părul pe spate cu o mişcare smucită, furioasă. Crezi că, doar pentru că te cunosc de numai câteva zile, nu înţeleg cum funcţionează mintea ta? Eu am fost mai intimă cu tine decât am fost cu oricine altcineva în viaţa mea. Te *cunosc*. Reuşi să respire adânc, sacadat. Tu vrei de fapt să-ţi recapeţi controlul, să ai butonul acela de comandă chiar sub degetul tău. Toate chestia asta ţi-a scăpat din mână, iar tu pur şi simplu nu poţi lăsa ca lucrurile să fie aşa.

– Aici ai probabil dreptate. Își dădu seama că era adevărat. Era absolut, jignitor de adevărat. Dar asta nu schimbă esența lucrurilor. Mă aflu în mijlocul unei investigații, iar eu nu pot fi pe cât de obiectiv ar trebui deoarece sunt într-o relație cu tine. După ce se termină...

– După ce se termină... ce facem? întrebă ea. Reluăm de unde ai întrerupt-o? Nu cred, locotenente. Ce se întâmplă când ești în mijlocul următoarei investigații? Dar a următoarei? Ai impresia că am de gând să stau prin preajma ta până când o să ai tu timpul și dispoziția de a continua o relație pe care ai tot întrerupt-o?

– Nu. Luă o poziție mai rigidă. Eu sunt polițist, iar munca mea are prioritate.

– Nu cred că ți-am cerut vreodată să schimbi acest lucru. De fapt, dăruirea față de munca ta mi se pare admirabilă, atractivă. Chiar eroică, adăugă ea, cu un zâmbet slab, scurt. Dar lucrul acesta este irelevant – și la fel este și această conversație. Grace se întoarse și își ridică din nou paharul cu șampanie. Știi drumul spre ieșire.

Nu, ea nu-i ceruse niciodată să schimbe nimic. Niciodată nu îi pusese la îndoială munca. Ce naiba făcuse el?

– Trebuie să discutăm despre asta.

– Asta e stilul tău, nu al meu. *Chiar* crezi că poți sta aici, la mine în casă... Vocea ei începu să devină mai sacadată, mai tăioasă. În casa mea, și să-mi frângi inima, să scapi de mine și să te aștepți la o conversație civilizată? Vreau *să ieși*. Grace trânti paharul pe masă, rupând piciorul fragil al paharului și vărsând lichidul. Chiar acum.

„De unde a venit panica?" se întrebă el.

I se auzi pagerul, dar îl ignoră.

– Nu lăsăm lucrurile așa.

– Ba da, le lăsăm exact așa, îl corectă ea. Crezi că sunt proastă? Crezi că nu-mi dau seama că ai venit aici în seara asta căutând să provoci o ceartă, astfel încât să se termine exact în felul acesta? Crezi că nu știu că, oricât de mult ți-aș oferi, tu ai fi tot reținut, ai interoga, ai analiza și ai diseca totul? Ei bine, fii atent ce-ți spun. Am fost dispusă să ofer mai mult în această relație, orice ai fi dorit să primești. Acum îți poți petrece restul vieții întrebându-te ce ai pierdut aici, în seara asta. Când pagerul

lui sună din nou, ea trecu repede pe lângă el şi deschise uşa de la intrare cu o smucitură. Va trebui să răspunzi la apelul acela de serviciu în altă parte, locotenente.

El păşi înspre ea, dar rezistă nevoii de a întinde mâna spre ea.

- Când termin cu asta, mă întorc.

- Nu vei fi bine-venit.

Seth simţi că păşeşte spre o linie pe care nu o trecuse niciodată.

- Asta nu va conta. Eu voi veni înapoi.

Ea nu spuse absolut nimic, ci pur şi simplu îi închise uşa în faţă şi încuie cu un pocnet dur, ce nu putea fi ignorat.

Se rezemă cu spatele de uşă, acum cu răsuflarea superficială şi înfierbântată, lăsându-se cuprinsă de durere. Era mai rău acum, după ce îl dăduse afară şi închisese uşa. Şi lumânările încă pâlpâiau, florile erau încă înflorite.

Văzu că fiecare pas pe care îl făcuse în ziua aceea, şi cu o zi înainte, şi înapoi până la momentul în care intrase în propria ei casă şi îl văzuse coborând scările spre ea, toate astea conduseseră la acest moment de durere şi de pierdere.

Fusese incapabilă să-l oprească, să schimbe ceea ce era ea, ce venise înainte sau ce avea să vină după. Doar nebunii credeau că îşi controlau propriul destin aşa cum ea crezuse odată că şi-l putea controla pe al ei.

Şi fusese o proastă să se complacă în acele fantezii patetice, visuri în care îşi aparţineau unul altuia, în care îşi făceau o viaţă împreună, o casă şi copii. În care ea crezuse că nu mai avea decât să aştepte ca el să transforme în realitate, în cele din urmă, toate acele doruri care fuseseră mereu, mereu la o aruncătură de băţ distanţă.

„Puterea mitică a pietrelor", se gândi ea, cu un zâmbet slab. Iubire, cunoaştere şi generozitate. Magia lor fusese crudă cu ea, oferindu-i o imagine scurtă, tentantă, asupra fiecărei dorinţe a ei, ca apoi să i-o smulgă din nou şi să o lase singură.

Bătaia din uşă o făcu să închidă ochii. Cum îndrăznea el să se întoarcă. Cum îndrăznea, după ce îi răvăşise toate visurile, toate speranţele, toate nevoile? Şi cum

îndrăznea ea încă să îl iubească în ciuda tuturor acestor lucruri?

Ei bine, nu voia ca el să o vadă plângând, aşa că îşi îndreptă spatele şi îşi şterse cu mâinile obrajii umezi. Nu voia ca el să vadă că suferea. Nu avea să o vadă deloc, pentru că nu avea să-l lase înăuntru.

Cu hotărâre, merse spre telefon. El nu avea să fie încântat că ea suna la 911 şi raporta un intrus, se gândi ea. Lucrul acesta avea să o ajute să-şi întărească punctul de vedere. Ridică receptorul exact când sunetul de sticlă spartă o făcu să se repeadă spre uşile de la terasă.

Avu timp să-l vadă pe bărbatul care năvălise prin ele, timp să audă alarma sunând în semn de avertisment. Avu chiar timp să se zbată când fu apucată de nişte braţe groase. Apoi, cârpa fu lipită de faţa ei, mirosind respingător a cloroform. Şi avu timp doar să se gândească la Seth, înainte ca lumea să înceapă a se învârti şi să devină întunecată.

Seth ajunsese la doar aproape patru kilometri depărtare când primi următorul apel. Îşi smuci telefonul şi mârâi în el.

– Buchanan.

– Locotenente, detectivul Marshall din nou. Tocmai am auzit că a fost primit un apel automat. O spargere suspectă, East Lark Lane 2918, Potomac.

– Ce? Pentru o clipă uimitoare, mintea i se goli de orice gând. Grace?

– Am recunoscut adresa de la crimă. Sistemul ei de alarmă a fost declanşat, iar ea nu a răspuns la apelul de verificare.

– Sunt la cinci minute depărtare. Deja întorcea maşina cu o mişcare rapidă, făcând cauciucurile să scârţâie. Cheamă cele mai apropiate două echipaje la faţa locului. Acum.

– Deja mă ocup de asta, locotenente...

Dar Seth aruncase telefonul din mână. „E un sistem nou de alarmă", îşi spuse Seth, luptând să-şi păstreze calmul şi logica. Sistemele noi dădeau deseori erori. Ea era supărată, nu răspundea la telefon, ignorând zăpăceala

iscată. Îi stătea în fire. Chiar acum ea își turna sfidător un alt pahar de șampanie, blestemându-l. Poate chiar ea declanșase alarma, doar ca el să vină ca fulgerul înapoi cu stomacul înghețat de groază și cu inima paralizată. Îi stătea în fire.

„Iar asta e încă o minciună", se gândi el în timp ce se înclină cu mașina, luând o curbă. Nu îi stătea deloc în fire.

Lumânările încă ardeau la ferestre. Încercă să se liniștească văzându-le, în timp ce trase frâna de mână pe aleea ei și ieși fugind din mașină. Cina va fi caldă încă, muzica va răsuna în surdină, iar Grace va fi acolo, stând sub portretul ei, furioasă pe el.

Bătu nebunește la ușă, cu disperare, înainte să se dea repede în spate. Ea nu răspundea. Era prea furioasă să răspundă. Când apăru prima mașină de patrulare, el se întoarse și arătă insigna.

– Verifică aripa de est, îi ordonă el. Eu mă uit în partea vestică.

Se răsuci pe călcâie și porni spre partea laterală a casei. Văzu apa albastră din piscina ei strălucind în lumina lunii și i se strecură în minte gândul că ei nu o folosiseră niciodată împreună, nu intraseră niciodată în apa aceea rece dezbrăcați.

Apoi văzu sticla spartă. Inima pur și simplu i se opri. Avea arma în mână, și intră prin ușa spartă fără să se mai gândească la procedura standard. Cineva îi striga numele lui Grace, fugind dintr-o cameră în alta cuprins de o panică oarbă. Nu avea cum să fie el, și, cu toate acestea, se trezi la etaj, gâfâind, rece ca gheața, amețit de teamă și uitându-se la un polițist în uniformă cum se apleacă și ridică o bucată de pânză.

– Miroase a cloroform, locotenente. Ofițerul ezită, făcu un pas spre bărbatul care se ținea de balustradă. Locotenente?

Nu putea vorbi. Îi pierise vocea. Privirea abătută i se mută, se concentră asupra chipului, asupra portretului. Încet, și cu mare efort, își deschise din nou ochii și-și trase pe chip masca de autocontrol.

– Scotociţi casa. Fiecare centimetru. Ochii lui se ţintuiră asupra unui al doilea poliţist în uniformă. Sunaţi după ajutoare. Acum. Apoi cercetaţi locul. Mişcaţi-vă!

Grace îşi reveni încet, dar simţea o senzaţie de greaţă şi avea o durere crâncenă de cap. Un coşmar, încă negru pe margini, dădea târcoale monoton ca un vultur care aşteaptă răbdător să se repeadă. Strânse şi mai tare ochii, îşi mişcă într-o parte şi alta capul pe pernă, apoi îi deschise cu precauţie.

„Unde?" Gândul acesta era difuz, prostesc. „Nu sunt în camera mea", îşi dădu ea seama şi luptă să înlăture începetoşarea persistentă care îi acoperea, ca un nor, creierul.

Avea satin sub obraz. Recunoscu senzaţia aceea rece, alunecoasă de satin pe piele. Satin alb, ca o rochie de mireasă. Nedumerită, îşi trecu mâna peste întinderea groasă şi somptuoasă a patului imens. Simţea miros de iasomie, trandafiri şi vanilie. Numai mirosuri albe, albe şi răcoroase. Pereţii camerei erau de culoarea fildeşului şi aveau un luciu ca de mătase. O clipă, crezu că era într-un sicriu, un sicriu uriaş, minuţios lucrat, iar inima îi bătu puternic şi repede.

Se ridică în capul oaselor, aproape temându-se că ar putea lovi capacul cu capul şi că s-ar putea trezi ţipând şi zbătându-se după libertate în timp ce se asfixia. Dar nu era aşa ceva, ci doar aerul acela parfumat, iar ea îl inspiră lung, ezitant.

Îşi aminti acum – sunetul de sticlă spartă, bărbatul masiv în negru, cu braţe groase. O apucă iar panica, şi se forţă să mai inspire, chiar dacă o făcea sacadat. Cu grijă, încetinită de ameţeala pe care o simţea, îşi coborî picioarele peste marginea patului până când acestea se afundară într-un covor gros de un alb imaculat. Ezită, aproape îi veni să vomite, apoi îşi forţă picioarele peste marea aceea albă, spre uşă.

Picioarele i se înmuiară de panică atunci când mânerul de la uşă i se opuse. Răsuflarea i se transformă în înghiţituri istovite în timp ce ea trăgea de mânerul din

cristal fațetat. Apoi se întoarse cu spatele, se sprijini de ușă și cercetă ceea ce părea să fie închisoarea ei.

Alb peste alb peste alt alb, orbitor pentru ochi. Un scaun grațios Queen Anne îmbrăcat în brocart alb, perdele de dantelă transparente atârnau ca niște fantome, mormane de perne albe pe un șezlong alb. Erau și margini aurite care nu făceau decât să accentueze avalanșa de mobilier alb, elegant, din lemn deschis la culoare, sufocat de acea cădere de zăpadă.

Se duse la ferestre mai întâi, se cutremură când văzu gratiile și fâșiile de noapte de dincolo de ele argintate de lună. Nu văzu nimic cunoscut – o întindere lungă de gazon, flori și arbuști plantați meticulos, copaci înalți ce formau un scut.

Întorcându-se, văzu o altă ușă, fugi iute spre ea și aproape plânse când mânerul se întoarse cu ușurință. Dar, dincolo de ea, era o baie lucioasă, cu faianță albă, ferestrele cu sticlă mată fiind blocate, iar lucarna la o copleșitoare distanță de trei metri deasupra podelei.

Pe blatul lung, strălucitor, erau recipiente, sticle, creme, pudre. Toate erau mărcile ei preferate, parfumurile ei, loțiunile ei. Își simțea stomacul îngrețoșat și dureros. „Răscumpărare", își spuse ea. Era o răpire, cineva care credea că familia ei ar putea fi forțată să plătească pentru a o recupera în siguranță. Dar știa că era o minciună.

Stelele.

Se rezemă neputincioasă de pervaz și își strânse buzele ca să-și înăbușe geamătul. Fusese răpită din cauza celor Trei Stele. Ele aveau să fie răscumpărarea ei. Genunchii îi tremurară când se întoarse, își porunci să se calmeze, să gândească limpede. Trebuia să fie o cale de scăpare. Întotdeauna era.

Își aminti că se declanșase alarma casei. Seth nu avea cum să fi fost prea departe. Oare primise el raportul, se întorsese? Nu avea importanță. Probabil aflase destul de repede. Indiferent de ceea ce se întâmplase între ei, el avea să facă tot ce îi stătea în putere pentru a o găsi. Mânat de datorie dacă nu de altceva. Între timp, ea era pe cont propriu. Dar asta nu însemna că era lipsită de apărare.

Făcu doi paşi poticniţi înapoi, când încuietoarea de la uşa ei scoase un zgomot, apoi se strădui să se oprească, să-şi îndrepte spatele. Uşa se deschise, şi intrară doi bărbaţi. Pe unul îl recunoscu destul de repede ca fiind răpitorul ei. Celălalt era mai mic, vânos, îmbrăcat sobru, în negru, cu o expresie dură pe chipul la fel de grăitor ca o piatră.

– Domnişoară Fontaine, spuse el cu voce cultivată şi accent englezesc. Dacă vreţi să veniţi cu mine, vă rog...

Un majordom, îşi dădu ea seama şi fu nevoită să-şi înăbuşe un acces de isterie. Cunoştea prea bine genul acela, şi îşi luă un aer distrat şi iritat.

– De ce?

– El este pregătit să vă vadă acum.

Când ea nu făcu nici o mişcare pentru a se supune, bărbatul mai masiv se apropie ameninţător şi făcu un gest smucit cu degetul mare înspre uşă.

– Minunat, spuse ea sec.

Făcu un pas înainte, calculând cât de repede ar trebui să se mişte. Majordomul îşi înclină capul impasibil.

– Sunteţi la etajul doi, îi spuse el. Chiar dacă aţi putea ajunge cumva la nivelul principal pe cont propriu, există paznici. Ei au ordin să nu vă facă rău dacă acest lucru se poate evita. Dacă îmi permiteţi, v-aş sfătui să nu riscaţi acest lucru.

Avea să rişte, se hotărî ea – şi avea să rişte mult mai mult. Dar nu înainte de a avea măcar o mică şansă de succes. Fără a privi nici măcar o clipă la bărbatul de lângă ea, îl urmă pe majordom afară din cameră, pe un coridor luminat discret.

Casa era veche, aprecie ea, dar frumos restaurată. Cel puţin două etaje, ceea ce însemna că era spaţioasă. Se uită ceasul de la mână şi constată că trecuseră mai puţin de două ore de când fusese drogată. Era timp suficient pentru a fi dusă cu maşina la o oarecare distanţă, îşi imagină ea. Dar priveliştea văzută printre zăbrele nu era una rurală. Văzuse lumini – luminile oraşului –, case printre copaci. Un cartier, hotărî ea. Select, bogat, dar totuşi un cartier. Oriunde erau case, existau şi oameni. Şi, unde erau oameni, se găsea ajutor.

Fu condusă jos pe o scară lată, spiralată, din lemn lucios de stejar. Şi văzu paznicul pe palier, cu arma în toc, dar vizibilă.

O luară pe un alt hol. Antichităţi, tablouri, obiecte de artă. Avea ochiul îndeajuns de format încât să recunoască tabloul de Monet de pe perete, vaza de porţelan din dinastia Han pe un piedestal, capul Nok de teracotă din Nigeria. Gazda ei părea să aibă gusturi excelente şi eclectice. Comorile pe care le văzu, mici şi mari, proveneau de pe continente şi din secole diferite. Un colecţionar, îşi dădu ea seama cu un fior. Acum o avea pe ea – şi spera să o dea la schimb pentru cele Trei Stele ale lui Mithra.

Cu ceea ce Grace considera a fi o formalitate absurdă, date fiind circumstanţele, majordomul se apropie de nişte uşi duble, înalte, le deschise şi, cu o pricepere remarcabilă, se înclină uşor din talie.

– Domnişoara Grace Fontaine.

Cum nu găsi nici o alternativă imediată, Grace intră pe uşile deschise într-o sufragerie enormă, cu un tavan cu frescе şi un ansamblu orbitor de trei candelabre. Cercetă masa lungă din mahon şi sfeşnicele în stil georgian aprinse şi aşezate la intervale pe toată lungimea ei şi se concentră asupra bărbatului care se ridică şi îi zâmbi fermecător.

Lumile ei se suprapuseră – realitate şi frică.

– Gregor.

– Grace. Elegant în smochingul lui, cu diamante strălucitoare, el veni spre ea şi îi luă mâna amorţită. Cât de minunat să te văd. Îi luă braţul într-al său şi i-l mângâie cu afecţiune. Nu cred că ai luat cina.

El ştia unde se afla Grace. Seth nu avea nici o îndoială în privinţa asta, dar fu nevoit să-şi stăpânească impulsul înflăcărat de a da buzna pe proprietatea elegantă din Washington, D.C. şi de a o distruge de unul singur. Putea să ordone să fie ucisă. Era sigur că ambasadorul Gregor DeVane mai ucisese.

Apelul care întrerupse cearta cu Grace îi adusese confirmarea în privinţa unei alte femei, care avusese odată

legătură cu ambasadorul, o frumoasă femeie de știință, de origine germană, care fusese găsită ucisă în casa ei din Berlin – aparent, victima unui jaf de mântuială. Femeia moartă fusese antropolog, interesată de cultul lui Mithra. Timp de șase luni, în decursul anului care trecuse, avusese o relație romantică cu Gregor DeVane. Apoi, fusese găsită moartă, și nu fusese recuperat nimic din însemnările ei privind cele Trei Stele ale lui Mithra.

Știa că DeVane era responsabil, așa cum știa și că DeVane o avea Grace. Dar nu putea dovedi acest lucru, și nu avea cu ce să convingă vreun judecător să emită un mandat de percheziție în casa unui ambasador străin.

Așa că stătea din nou în livingul lui Grace. Și privea, din nou, în sus la portretul ei, imaginându-și-o moartă. Dar, de data aceasta, nu gândea ca un polițist.

Se întoarse când Mick Marshall se apropie de el.

– Nu vom găsi nimic aici ca să facem legătura cu el. În douăsprezece ore, diamantele vor fi predate la muzeu. Se va folosi de ea ca să împiedice să se întâmplă așa ceva. Am de gând să-l opresc.

Mick privi în sus la portret.

– De ce ai nevoie?

– Nu, nu de polițiști.

– Locotenente... Seth, dacă ai dreptate, și el a răpit-o, nu o vei scoate de acolo singur. Trebuie să organizezi o echipă. Ai nevoie de un negociator de ostatici.

– Nu se pune problema vreunei înțelegeri. Amândoi știm asta. Privirea lui nu era impenetrabilă și rezervată acum, nu era privirea unui polițist. Ochii îi erau plini de furtuni și de patimă. O va omorî. Inima îi era acoperită cu un strat de gheață, dar bătea cu căldură incandescentă în interiorul acelei carcase. Grace e foarte deșteaptă. Va juca orice joc este nevoie ca să rămână în viață, dar, dacă face mișcarea greșită, el o va ucide. Nu am nevoie de profilul lui psihologic pentru a-mi da seama cum gândește. E un sociopat cu un complex de zeu și o obsesie. Vrea diamantele acelea și ceea ce crede el că reprezintă. Acum o vrea pe Grace, dar, dacă ea nu-i servește scopului său, va sfârși ca toate celelalte. Asta nu se va întâmpla, Mick.

Căută în buzunar, scoase insigna şi i-o întinse. De data asta el nu avea să procedeze ca la carte. Nu-şi putea permite să joace după reguli.

– Ţine tu asta pentru mine, ai grijă de ea. Poate o voi dori înapoi.

– Vei avea nevoie de ajutor, insistă Mick. Vei avea nevoie de oameni.

– Fără poliţişti, repetă Seth şi împinse insigna în mâna lui Mick. Nu de data asta.

– Nu poţi intra acolo singur. E sinucidere – şi la propriu, şi din punct de vedere profesional.

Seth aruncă o ultimă privire către portret.

– Nu voi fi singur.

Nu avea să tremure, îşi promise Grace. Nu avea să îi arate cât de înspăimântată era. În schimb, îşi dădu părul de pe umăr, cu o mişcare nepăsătoare.

– Întotdeauna ceri ca însoţitorii tăi la cină să fie răpiţi din casele lor şi sedaţi, domnule ambasador?

– Trebuie să-mi ierţi stângăcia. Dând dovadă de politeţe, trase un scaun pentru ea. Era necesar să acţionez repede. Nădăjduiesc că nu suferi nici un efect secundar.

– În afară de o mare enervare, nu. Grace se aşeză şi privi în treacăt la mâncarea de ciuperci marinate pe care un servitor tăcut o aşeză în faţa ei. Îi reaminti, în mod dureros, de grătarul de acasă de la Cade. Şi de pierderea poftei de mâncare, adăugă ea.

– Oh, trebuie măcar să guşti mâncarea. El se aşeză în capul mesei şi îşi luă furculiţa. Era din aur, grea, şi cândva se strecurase printre buzele unui împărat. Am făcut eforturi remarcabile ca să ţi se pregătească mâncărurile preferate. Zâmbetul lui rămase binevoitor, dar ochii îi erau reci. Mănâncă, Grace, urăsc risipa.

– Dacă tot te-ai străduit atât de mult...

Se forţă să ia o înghiţitură şi-i porunci mâinii sale să nu tremure, stomacului să nu se revolte.

– Sper că ai o cameră confortabilă. A trebuit să cer să îţi fie pregătită în grabă. Vei găsi haine potrivite în şifonier şi în comodă. Trebuie doar să ceri dacă îţi doreşti şi altceva.

– Prefer ferestre fără gratii şi uşi fără încuietori.

– Măsuri de precauţie temporare, îţi promit. Odată ce te vei simţi ca acasă aici... Mâna lui o acoperi pe a ei, strângând-o cu cruzime atunci când ea încercă să şi-o retragă. Eu chiar vreau foarte mult să te simţi ca acasă aici, iar atunci asemenea măsuri nu vor mai fi necesare.

Ea nu tresări când oasele de la mâini scrâşniră. Când încetă să se mai opună, degetele lui se relaxară, o mângâiară uşor, apoi alunecară într-o parte.

– Şi cât timp ai de gând să mă ţii aici?

El zâmbi, îi ridică paharul de vin şi i-l întinse.

– Pentru eternitate. Noi doi, Grace, suntem meniţi să ne trăim împreună eternitatea.

Sub masă, mâna care o durea tremură şi se umezi deodată.

– E destul de mult timp. Dădu să îşi aşeze pe masă paharul cu vin, neatins, apoi zări strălucirea din ochii lui şi sorbi. Sunt flatată, dar confuză.

– Este inutil să te prefaci că nu înţelegi. Ai ţinut Steaua în mână. Ai supravieţuit morţii şi ai venit la mine. Ţi-am văzut chipul în visele mele.

– Da.

Grace simţea sângele cum i se scurgea lent, ca şi cum nişte lipitori i l-ar fi tras din vene. Privind în ochii lui îşi aminti coşmarurile – umbra din pădure. O urmărea.

– Şi eu te-am văzut în visele mele.

– Tu îmi vei aduce Stelele, Grace, şi puterea. Acum înţeleg de ce-am dat greş. Fiecare pas a fost doar un simplu pas pe calea care ne-a adus pe noi doi aici. Împreună vom avea Stelele. Iar eu te voi avea pe tine. Nu-ţi face griji, spuse el când ea tresări. Vei veni la mine ca o mireasă dornică. Dar răbdarea mea are limite. Frumuseţea este slăbiciunea mea, continuă el, şi trecu încet cu vârful degetului, în jos, pe braţul ei dezgolit, jucându-se absent cu brăţara groasă, din argint, pe care o purta ea. Iar perfecţiunea este cea mai mare plăcere a mea. Tu, draga mea, le ai pe amândouă. Înţelege însă că nu vei avea de ales dacă îmi pierd răbdarea. Personalul meu din casă este... bine instruit.

Frica apăru pe chipul ei ca o strălucire luminoasă, înghețată, dar vocea ei rămase fermă, plină de dezgust.

– Și va fi surd și ignorant în caz de viol?

– Nu-mi place să aud acest cuvânt în timpul cinei. El ridică ușor din umeri, posac, și făcu semn să se aducă următorul fel de mâncare. O femeie cu poftele tale va deveni flămândă în curând. Și una cu o inteligență ca a ta va vedea, fără îndoială, înțelepciunea unui parteneriat amiabil.

– Tu nu vrei sex, Gregor. Nu putu suporta să se uite în jos, la somonul roz, fraged, de pe farfurie. Tu vrei subjugare. Eu nu sunt bună la așa ceva.

– M-ai înțeles greșit. Înfipse furculița în pește și mâncă încântat. Intenționez să te fac o zeiță, să nu fii supusă nimănui. Iar eu voi avea totul. Nici un muritor nu va interveni între noi. Zâmbi din nou. Cu siguranță nu locotenentul Buchanan. Omul acela devine o pacoste. Se vâră în treburile mele, își bagă nasul unde nu-i cazul. L-am văzut... Vocea lui DeVane se stinse treptat, devenind o șoaptă, și se simți o undă de teamă în ea. Noaptea. În visele mele. El se întoarce. Întotdeauna se întoarce. Ori de câte ori l-aș ucide. Apoi privirea i se limpezi, și sorbi vinul de culoarea aurului topit. Acum el răscolește lucruri vechi și provoacă altele noi.

Grace putea simți ritmul alarmant al pulsul la gât, la încheieturile mâinilor, în tâmple.

– Mă va căuta, cât de curând.

– E posibil. Mă ocup eu de el, când și dacă va veni timpul. Asta s-ar fi putut întâmpla în seara asta, dacă nu te-ar fi părăsit atât de brusc. Oh, m-am gândit cum să procedez în privința locotenentului. Dar prefer să aștept până când am Stelele. E posibil ca... Cu un aer gânditor, DeVane își ridică șervetul și își șterse ușor buzele. S-ar putea să-l cruț odată ce pun mâna pe ceea ce îmi aparține. Dacă dorești tu asta. Pot fi mărinimos... în circumstanțele potrivite.

Grace își simțea inima în gât acum, umplându-i-l, blocându-l.

– Dacă fac ce vrei, îl vei lăsa în pace?

– Este posibil. Vom discuta. Dar mă tem că am dezvoltat o mare antipatie pentru bărbatul acela. Şi încă sunt supărat pe tine, dragă Grace, pentru că mi-ai respins invitaţia în favoarea unui astfel de bărbat obişnuit.

Ea nu ezită, nu îşi putea permite, în timp ce mintea ei era chinuită de teama pentru Seth.

Îşi mişcă buzele graţios.

– Gregor, cu siguranţă mă vei ierta pentru episodul acela. Am fost atât de... devastată când nu ai insistat. O femeie, la urma urmei, se bucură de o cucerire mai hotărâtă.

– Eu nu cuceresc. Eu iau.

– Evident. Ea se bosumflă. A fost îngrozitor din partea ta să mă bruschezi aşa, şi mai că m-ai speriat de moarte. S-ar putea să nu te pot ierta pentru asta.

– Fii atentă la cât de serios joci jocul ăsta, zise el pe un ton de avertizare – dar ea simţi şi ceva ce aducea a interes. Eu nu sunt naiv.

– Nu. Grace trecu uşor cu mâna peste obrazul lui înainte de a se ridica. Dar maturitatea are atât de multe avantaje.

Picioarele ei erau instabile, dar ea străbătu încăperea vastă, privirea ei mergând repede spre ferestre, spre ieşiri. „Scăpare."

– Ai o casa frumoasă. Atât de multe comori. Grace îşi înclină capul, sperând că provocarea pe care o lansase merita riscul. Chiar îmi plac... obiectele. Dar, te avertizez, Gregor, eu nu voi fi jucăria drăgălaşă a nici unui bărbat. Merse încet spre el, trecând cu vârful degetului în jos pe gâtul ei, între sâni, în timp ce mătasea pe care o purta fremăta în jurul ei. Şi, când sunt izolată într-un colţ, zgârii. Seducător, ea puse mâna pe masă şi se aplecă spre el. Mă vrei? întrebă ea, oftând provocator, murmurând, uitându-se la ochii lui cum se întunecau, lăsându-şi degetele să alunece spre cuţitul de lângă farfuria lui. Vrei să mă atingi? Să mă ai? Degetele ei se strânseră în jurul mânerului, ţinându-l cu fermitate. Nici într-o sută de vieţi, spuse ea şi îl lovi.

Fu rapidă – și disperată. Dar el făcu o mișcare și mai rapidă și o trase spre el, și cuțitul îl lovi în umăr, nu în inimă. Când el strigă de șoc și de furie, ea se răsuci. Apucând unul dintre scaunele grele, sparse fereastra înaltă și făcu să cadă o ploaie de sticlă. Dar, când sări înainte, niște brațe puternice o prinseră din spate.

Grace se luptă cu îndârjire, cu respirația întretăiată. Mătasea fragilă pe care o purta se rupse. Apoi, îngheță când cuțitul pe care îl folosise îi fu apăsat la gât. Nu se luptă împotriva brațelor care o țineau în timp ce DeVane se aplecă aproape de chipul ei. Privirea lui era înnebunită de furie.

– Te-aș putea ucide pentru asta. Dar ar fi prea puțin și prea repede. Te-aș fi făcut egala mea. Aș fi împărtășit totul cu tine. Acum, voi lua doar ceea ce vreau eu de la tine. Până mă plictisesc de tine.

– Nu vei obține niciodată Stelele, spuse ea cu fermitate. Și nu vei pune niciodată mâna pe Seth.

– Voi avea exact ceea ce aleg să am. Și tu o să mă ajuți.

Ea începu să scuture din cap și tresări când lama îi crestă pielea.

– Nu te voi ajuta.

– Ba da. Dacă nu faci exact cum îți spun, voi pune mâna pe telefon. Cu un singur cuvânt de-al meu, Bailey James și M.J. O'Leary vor muri în seara asta. E nevoie doar de un cuvânt.

El văzu teama sălbatică apărându-i în privire, teroarea neajutorată care nu i se citise pe chip când fusese vorba despre viața ei.

– Am oameni care așteaptă acel cuvânt. Dacă îl pronunț, o explozie groaznică și tragică va avea loc noaptea, acasă la Cade Parris. O alta într-un mic bar de cartier, chiar înainte de închidere. Și, ca o ultimă surpriză, o a treia explozie va distruge locuința și pe ocupantul unic al reședinței unui anumit locotenent Buchanan. Soarta lor este în mâinile tale, Grace. Iar alegerea este a ta.

Ea vru să nu se lase intimidată, dar, uitându-se în ochii lui, înțelese că el nu avea să ezite să își ducă amenințarea la îndeplinire. Nu, el tânjea să facă asta. Viețile

lor nu însemnau nimic pentru el. Dar însemnau totul pentru ea.

– Ce vrei să fac?

Bailey se lupta cu un sentiment de panică atunci când sună telefonul. Se uită lung la el ca şi cum ar fi fost un şarpe care revenise la viaţă. Murmurând o rugăciune, ridică receptorul.

– Alo?

– Bailey.

– Grace. Încheieturile degetelor ei se albiră şi o luă ameţeala. Seth clătină din cap şi ridică o mână pentru a-i atrage atenţia. Eşti bine?

– Momentan. Ascultă cu mare atenţie, Bailey. Viaţa mea depinde de asta. Înţelegi?

– Nu. Da. Trebuia să tragă de timp, ştia că i se ceruse să tragă de timp. Grace, sunt atât de speriată din cauza ta. Ce s-a întâmplat? Unde eşti?

– Nu pot vorbi despre asta acum. Trebuie să fii calmă, Bailey. Trebuie să fii puternică. Mereu ai fost cea calmă. Ca atunci când am mers la examenul de istoria artei la facultate şi eu eram atât de intimidată de profesorul Greenbalm, iar tu ai fost atât de calmă. Trebuie să fii calmă acum, Bailey, şi trebuie să-mi urmezi instrucţiunile.

– Aşa voi face. Voi încerca. Se uită neputincioasă la Seth în timp ce el îi făcea semn să prelungească conversaţia. Spune-mi dacă eşti rănită.

– Nu încă. Dar el mă va răni. O să mă omoare, Bailey, dacă nu faceţi ce vrea. Daţi-i ce vrea. Ştiu că vă cer foarte mult. Vrea pietrele. Trebuie să mergi să le aduci. Nu poţi să-l iei pe Cade. Nu poţi suna la... poliţie.

„Lungeşte-o", îşi reaminti Bailey. „Ţine-o de vorbă pe Grace."

– Nu vrei să-l sun pe Seth?

– Nu. El nu este important. E doar un poliţist ca oricare altul. Ştii că el nu contează. Trebuie să aşteptaţi până la 1.30 fix, apoi trebuie să ieşi din casă. Du-te la Salvini, Bailey. Trebuie să mergi la Salvini. Nu o implica pe M.J., aşa cum obişnuiam noi să facem. Înţelegi?

Bailey încuviinţă din cap şi îşi ţinu ochii aţintiţi asupra lui Seth.

– Da, înţeleg.

– După ce ajungi la Salvini, pune pietrele într-o servietă. Aşteaptă acolo. Vei primi un apel cu următorul set de instrucţiuni. Vei fi bine. Ştii cum îţi plăcea ţie să te strecori afară din cămin noaptea şi să ieşi să conduci singură după ce se dădea stingerea? Gândeşte-te că acum faci la fel. Exact aşa, Bailey, şi vei fi bine. Dacă nu faci asta, el îmi va lua totul. Înţelegi?

– Da. Grace...

– Te iubesc, reuşi ea să spună înainte ca apelul să fie întrerupt.

– Nimic, spuse Cade scurt în timp ce se uita în jos, la echipamentul de urmărire. L-a blocat. Semnalul este peste tot pe panou. Nu îl va localiza.

– Vrea să merg la Salvini, spuse Bailey pe un ton liniştit.

– Nu pleci nicăieri, răspunse Cade, întrerupând-o, dar Bailey puse o mână pe braţul lui şi se uită spre M.J.

– Nu, a fost foarte serioasă când a spus partea aceea. Ai înţeles?

– Da. M.J. îşi apăsă ochii cu degetele, încercând să gândească dincolo de groaza ce o cuprinsese. A dat cât de multe detalii a putut. Bailey şi Grace nu m-au lăsat pe din afară niciodată, de la nimic, aşa că voia ca şi eu să plec. Vrea ca noi să ieşim de aici, dar îl făcea să creadă că vorbeşte despre pietre. Bailey nu a ieşit niciodată după ce se dădea stingerea.

– V-a dat semnale, spuse Jack. Încerca să strecoare ce informaţii putea.

– Ştia că vom înţelege. Mai mult ca sigur că el i-a zis că nouă ni se va întâmpla ceva dacă nu cooperează. Bailey o luă de mână pe M.J. A vrut ca noi să-l contactăm pe Seth. De aceea a spus că nu contezi, pentru că noi ştim că tu contezi de fapt.

Seth îşi trecu o mână prin păr – o mişcare neobişnuită, zadarnică. Nu avea de ales decât să aibă încredere în instinctele lor. Nu avea de ales decât să aibă încredere în instinctul de supravieţuire al lui Grace.

– Bine. Vrea ca eu să știu ce se întâmplă și vă vrea afară din casă.

– Da. Vrea ca noi să ieșim din casă, crede că vom fi mai în siguranță la Salvini.

– Veți fi mai în siguranță la secție, îi spuse Seth. Și acolo mergeți amândouă.

– Nu. Vocea lui Bailey rămase calmă. Ea vrea ca noi să fim la Salvini. A subliniat clar asta.

Seth o studie și își cântări opțiunile. Ar fi putut să ceară să fie luate în custodie pentru a li se asigura protecția. Acesta era pasul logic. Sau putea lăsa jocul să se desfășoare. Era riscant să facă așa. Dar riscul se potrivea în situația aceea.

– La Salvini, atunci. Dar detectivul Marshall va aranja să aveți paznici. Veți rămâne acolo până când vi se va spune să faceți altceva.

M.J. se zbârli.

– Te aștepți ca noi să stăm pur și simplu degeaba și să așteptăm, în timp ce Grace este în pericol?

– Exact asta veți face, spus Seth pe un ton glacial. Ea își riscă viața ca să se asigure că voi sunteți în siguranță. Eu nu o voi dezamăgi.

– Are dreptate, M.J. Jack ridică dintr-o sprânceană, în timp ce ea mormăi înspre el. Hai, spumegă de nervi. Dar ești depășită numeric aici. Tu și Bailey veți urma instrucțiunile.

Seth observă cu oarecare surprindere că M.J. închise gura și încuviință din cap.

– Care a fost treaba cu examenul la istoria artei, Bailey?

Bailey trase aer în piept.

– Prenumele profesorului Greenbalm era Gregory.

– Gregory. „Gregor." Destul de asemănătoare. Seth se uită la cei doi bărbați de care avea nevoie. Nu avem mult timp la dispoziție.

capitolul 12

Grace se îndoia foarte tare că avea să treacă noaptea cu bine. Erau atât de multe lucruri pe care nu le făcuse.

Nu le arătase lui Bailey şi lui M.J. Parisul, aşa cum plănuiseră întotdeauna. Nu avea să vadă niciodată salcia pe care o plantase pe dealul ei de la ţară crescând înaltă şi aplecându-se graţioasă peste iazul cel mic. Nu avusese niciodată un copil. Sentimentul nedreptăţii îşi înfigea ghearele în ea, împreună cu frica. Avea doar douăzeci şi şase ani – şi urma să moară.

Îşi văzuse sentinţa în ochii lui DeVane. Şi ştia că el intenţiona să-i omoare şi pe cei pe care ea îi iubea. El nu avea să fie mulţumit decât după ce îi elimina pe toţi cei care atinseseră ceea ce mintea lui obsedată considera că îi aparţinea. Acum nu se putea agăţa decât de speranţa că Bailey înţelesese mesajul.

– Îţi voi arăta ce ai fi putut avea.

Cu braţul bandajat şi un smoching nou acoperind rana, DeVane o conduse printr-un panou ascuns în josul unor scări din piatră bine luminate, lustruite ca abanosul. El luase un calmant. Ochii îi erau sticloşi de la medicament şi plini de răutate.

Erau ochii care o priviseră fix, printre copaci, în coşmarurile ei. Şi, în timp ce cobora scările negre, spiralate şi lucioase, Grace simţi imboldul unei amintiri ascunse în adâncul fiinţei.

Pe sub lumina torţelor atunci, se gândi ea, ca prin ceaţă. Tot mai jos, cu torţele pâlpâind şi cu Stelele strălucind în adăpostul lor de aur, pe o piatră albă. Şi moartea care aştepta.

Respiraţia dură a bărbatului de lângă ea. A lui DeVane? A altcuiva? Era un sunet fierbinte, secret, care îţi dădea fiori. O cameră, reluă ea, luptând să prindă lanţul alunecos al amintirilor. O cameră secretă cu alb şi auriu. Iar ea fusese închisă acolo pentru eternitate.

Se opri la ultima cotitură, nu atât de teamă, cât din cauza şocului. Nu aici, se gândi ea frenetic, ci în altă parte. Nu ea, ci o parte din ea. Nu el, ci altcineva ca el.

Degetele lui DeVane se înfipseră în braţul ei, dar ea abia simţi durerea. Seth – bărbatul cu ochii lui Seth, îmbrăcat ca un războinic, acoperit cu praf şi urme de lovituri din luptă. El venise după ea şi după Stele. Şi murise pentru asta.

– Nu. Scara se învârtea, şi ea se ţinu cu mâna de peretele rece, pentru a nu cădea. Nu din nou. Nu şi de data asta.

– Nu prea ai de ales.

DeVane o smuci înainte, o trase în jos pe treptele care mai rămaseră. Se opri la o uşă masivă, făcu nerăbdător semn paznicului să se dea un pas înapoi. Ţinând-o pe Grace de braţ cu o strânsoare ce-i învineţea mâna, scoase o cheie grea, o potrivi într-o încuietoare veche, care, din motive pe care Grace nu le putu înţelege, o făcu să se gândească la gaura de iepure a lui Alice.

– Vreau să vezi ce-ar fi putut fi al tău. Ce-aş fi împărtăşit cu tine.

Împinsă cu brutalitate, Grace intră poticnindu-se şi rămase locului, clipind şocată. Nu, nu era gaura de iepure, îşi dădu ea seama, cu ochii mari de uluire. Peştera lui Ali Baba. Aurul sclipea formând munţi, bijuterii îi făceau cu ochiul curgând râuri. Picturi pe care ea le recunoscu ca lucrări ale marilor maeştri stăteau înghesuite una lângă alta pe pereţi. Statui şi sculpturi, unele la fel de mici ca ouăle de Fabergé cocoţate pe cadre de aur, altele avântându-se până în tavan, toate îndesate în acea încăpere.

Blănuri şi valuri de mătase, şiraguri de perle, gravuri şi coroane erau înghesuite în fiecare spaţiu disponibil. Din difuzoare ascunse se auzea muzica lui Mozart interpretată strălucit.

Îşi dădu seama că nu era deloc o peşteră de basm. Era pur şi simplu bârlogul elaborat şi lacom al unui băiat răsfăţat. Aici el putea să-şi ascundă averea de lume, să o ţină toată pentru el şi să chicotească lângă toate acele avuţii, îşi imagină ea.

Şi câte dintre aceste jucării fuseseră furate? Pentru câte ucisese? Ea nu avea să moară aici, îşi promise Grace. Şi nici Seth. Dacă aceasta însemna într-adevăr că istoria se suprapunea, ea nu avea să permită ca istoria să se şi repete. Urma să lupte cu orice arme avea la dispoziţie.

– Ai o colecţie impresionantă, Gregor, dar prezentarea ar avea nevoie de îmbunătăţiri. Prima armă era dispreţul uşor, dantelat cu amuzament. Chiar şi obiectele

prețioase își pierd din impact când sunt înghesuite laolaltă într-o asemenea manieră dezorganizată.

– Sunt ale mele. Toate. Munca de o viață. Aici. Ca un băiat răsfățat, el înhață un pocal de aur și îl aruncă spre ea, ca să-l admire. Regina Guinevere a sorbit din acesta înainte de a-l înșela pe Arthur. El ar fi trebuit să-i scoată inima pentru asta.

Grace răsuci pocalul în mână și nu simți nimic. Era gol – „Nu numai de vin", se gândi ea, „ci și de magie".

– Și aici. El luă o pereche de cercei cu diamante, bogat ornamentați, și îi aruncă lui Grace în față. O altă regină – Maria Antoaneta – i-a purtat pe aceștia în timp ce țara complota pentru moartea ei. Tu i-ai fi putut purta.

– Iar tu ai complotat împotriva mea. Cu dispreț deliberat, ea respinse oferta și se întoarse. Nu, mulțumesc.

– Am o săgeată cu care a vânat zeița Diana. Brâul purtat de Iuno.

Inima ei bătea ca o harpă, dar ea nu făcu decât să chicotească.

– Chiar crezi asta?

– Sunt ale mele. Furios din pricina reacției ei, își croi drum prin colecția lui și puse mâna pe placa de marmură rece pe care o comandase. Voi avea Stelele în curând. Ele vor fi vârful colecției mele. Le voi așeza aici, cu mâinile mele. Și voi avea totul.

– Ele nu te vor ajuta. Nu te vor schimba. Grace nu știa de unde îi veneau cuvintele sau cunoașterea din spatele lor, dar văzu licărul de surpriză din ochii lui. Soarta ta e deja pecetluită. Nu vor fi niciodată ale tale. Nu are să se întâmple, nu de data asta. Ele sunt în favoarea luminii și a binelui. Nu le vei vedea niciodată aici în întuneric.

El simți o zvâcnire în stomac. Era forță în cuvintele ei, în ochii ei, când ea de fapt ar fi trebuit să fie intimidată și înspăimântată. Și asta îl scotea din minți.

– Până la răsărit, le voi avea aici. O să ți le arăt. Respirația lui era scurtă și superficială în timp ce se apropie de ea. Și te voi avea și pe tine. Te voi păstra atâta timp cât îmi doresc. Voi face cu tine ceea ce îmi doresc.

Mâna de pe obrazul ei era rece – o făcu să se gândească, împotriva voinţei ei, la un şarpe, dar ea nu se trase la o parte.

– Nu vei avea niciodată Stelele şi nu mă vei avea nici pe mine. Chiar dacă ne ţii cu forţa, nu ne vei avea niciodată. Lucrul ăsta a fost valabil înainte, dar este cu atât mai adevărat acum. Şi lucrul ăsta te va consuma, zi după zi, până când nu mai rămâne din tine altceva decât nebunia.

El o lovi, suficient de tare cât să o izbească de perete, să-i facă durerea să i se învârtă în cap.

– Prietenele tale vor muri în seara asta. El îi zâmbi, ca şi cum ar fi discutat despre un măruntiş care-i interesa pe amândoi. Tu deja le-ai lăsat pradă celui mai negru coşmar. Am de gând să te las să trăieşti mult timp cu asta pe conştiinţă.

O luă de braţ şi, trăgând uşa să o deschidă, o târî afară din încăpere.

– Va avea camere de supraveghere, spuse Seth în timp ce se pregăteau să escaladeze peretele din spate al proprietăţii din Washington a lui DeVane. Sigur are paznici care patrulează în împrejurimi.

– Atunci, vom fi atenţi. Jack îşi verifică vârful cuţitului, şi-l îndesă în încălţăminte, apoi examină pistolul pe care şi-l ascunsese la curea. Şi nu vom face gălăgie.

– Rămânem împreună până când ajungem în dreptul casei. Cade revizui planul în minte. Dacă găsesc un sistem de securitate, îl dezactivez.

– Dacă nu reuşeşti, lasă drăcia să se declanşeze. Confuzia care se va crea ar putea fi în folosul nostru. Va face să vină poliţia. Dacă lucrurile nu merg bine, ai putea avea de-a face cu ceva mult mai grav ca o acuzaţie de spargere şi intrare prin efracţie.

Jack fu scurt şi la obiect:

– Să mergem să o scoatem de acolo. Îi aruncă lui Seth un zâmbet forţat în timp ce ridică peste zid. Doamne, sper că nu are câini. Chiar urăsc când au câini.

Aterizară pe iarba moale, de pe cealaltă parte. Era posibil ca prezenţa lor să fie detectată. Era un risc pe care

erau dispuși să și-l asume. Ca niște umbre, se mișcară prin noaptea luminată de stele, strecurându-se prin întuneric, la adăpostul copacilor.

Înainte, în căutarea Stelelor și a femeii, el venise singur – și poate că aroganța aceea fusese înfrângerea lui. Uimit de gândul acesta neașteptat, de izbucnirea bruscă a ceea ce unii ar fi numit viziune, Seth își alungă acest sentiment. Vedea casa printre copaci, licărirea luminilor la ferestre. În ce cameră era? Cât de speriată? Era rănită? O atinsese?

Rânjind cu amărăciune, își alungă aceste gânduri. Trebuia să se concentreze doar la pătrunderea în interior, la găsirea ei. Pentru prima dată după mulți ani, simți greutatea armei. Știa că intenționa să o folosească.

Nu se gândea deloc la reguli, la cariera lui, la viața pe care o construise pas cu pas, cu grijă. Văzu paznicul trecând, la doar un metru dincolo de marginea pâlcului de copaci. Când Jack îl bătu pe umăr și-i făcu semn, Seth îi întâlni privirea și încuviință din cap.

Câteva secunde mai târziu, Jack sări la bărbatul acela din spate și, cu o mișcare rapidă, îl lovi cu capul de trunchiul unui stejar și apoi târî corpul inconștient în umbră.

– Unul e doborât, zise el și-și ascunse arma nou achiziționată.

– Vor face verificări periodice, murmură Cade. Nu avem de unde ști cât de repede vor observa că au pierdut legătura cu el.

– Atunci, să ne mișcăm.

Seth îi făcu semn lui Jack înspre nord, lui Cade spre sud. Stând feriți, ei o luară rapid înspre acele lumini strălucitoare.

Paznicul care o condusese pe Grace înapoi în camera ei era tăcut. Cel puțin nouăzeci de kilograme de mușchi, calculă ea. Dar ea îi văzuse ochii alunecându-i spre corsajul ei, cercetase atent mătasea ruptă care lăsa să i se vadă corpul.

Grace știa cum să-și folosească frumusețea pe post de armă. În mod intenționat, își înclină capul până

în dreptul lui, lăsă ochii să i se umple, neputincioşi, de lacrimi.

– Sunt atât de înspăimântată. Atât de singură. Riscă şi-i atinse braţul cu mâna. Nu-mi vei face rău, aşa-i? Te rog, nu-mi face rău. Voi face tot ce vrei.

El nu spuse nimic, dar privirea lui era fixată cu interes asupra ei când ea îşi umezi buzele cu vârful limbii, păstrând mişcarea lentă şi provocatoare.

– Orice, repetă ea, cu vocea profundă, intimă. Eşti atât de puternic, atât de... autoritar. „Măcar o vorbi engleză?" se întrebă ea. Avea vreo importanţă? Mesajul era suficient de clar. Ajunsă în dreptul uşii de la închisoarea ei, ea se întoarse, îi aruncă o privire provocatoare şi oftă adânc. Nu mă lăsa singură, murmură ea. Mi-e atât de frică să fiu singură. Am nevoie de... cineva. Asumându-şi riscul, ea ridică un deget şi-i frecă buzele cu vârful lui. El nu trebuie să ştie, şopti ea. Nimeni nu trebuie să ştie. Este secretul nostru.

Deşi gândul o revolta, îi luă mâna şi i-o pus pe sâni. Încordarea degetelor lui îi făcu pielea să îngheţe, dar ea se forţă să zâmbească ademenitor în timp ce el îşi înclină capul şi se năpusti asupra buzelor ei.

„Nu te gândi la asta, nu te gândi la asta", se avertiză ea în timp ce mâinile lui se plimbau peste tot trupul ei. „Nu eşti tu. El nu te atinge."

– Înăuntru. Speră că el interpretase tremurul ei dezgustat drept dorinţă. Vino înăuntru cu mine. Vom fi singuri.

El deschise uşa, cu ochii încă flămânzi aţintiţi asupra chipului ei, asupra corpului ei. Fie avea să câştige astfel, fie avea să piardă totul, îşi dădu ea seama. Ea râse provocator când el o prinse în momentul în care uşa se închise în spatele lui.

– Oh, nu e nici o grabă acum, frumosule. Îşi dădu părul pe spate şi se strecură de lângă el, cât să nu o mai poată atinge. Nu e nevoie să grăbim o astfel de prietenie frumoasă. Vreau să mă împrospătez pentru tine.

Totuşi, el nu spuse nimic, dar miji ochii de nerăbdare, de suspiciune. Încă zâmbind, ea întinse mâna după pulverizatorul greu, din cristal, de pe comodă. „Arma

unei femei", se gândi ea cu răceală în timp ce pulverizã uşor pe pielea ei şi prin aer.

– Prefer să-mi folosesc toate simţurile.

Degetele ei se încleştară convulsiv pe sticlă în timp ce se apropia legănat de el. Smuci sticla şi pulverizã parfum direct în ochii lui care o priveau pofticios. El şuieră, în stare de şoc, şi-şi duse mâna instinctiv la ochii care îl înţepau. Cu toată puterea, ea îl izbi cu recipientul de cristal în faţă şi-l lovi cu genunchiul în vintre.

El se clătină, dar nu căzu. Avea sânge pe faţă, iar pielea lui căpătase o nuanţă albicioasă. Bâjbâia după armă, şi Grace îl lovi înnebunită cu piciorul, ţinta fiind din nou partea de jos. De data asta el căzu în genunchi, dar mâinile căutau încă să ajungă la arma pe care o avea într-o parte.

Suspinând, Grace ridică un taburet capitonat în alb, cu ciucuri de aur. Îl lovi cu forţă peste faţa care deja îi sângera, apoi, ridicându-l cât putea de sus, i-l izbi de cap. Cu disperare, bâjbâi să-i desfacă arma de la curea, mâinile ei umede alunecând pe piele şi oţel. Când o ţinu în mâinile ei tremurânde, pregătită să facă orice era necesar, văzu că era inconştient.

Respiraţia i se smulse din plămâni într-un râs sălbatic.

– Bănuiesc că pur şi simplu nu sunt genul acela de fată.

Prea speriată pentru a mai fi precaută, trase cheile de pe inel şi le înfipse una după alta în încuietoare până când aceasta cedă. Şi alergă ca o căprioară care fuge de lupi, în jos, pe coridor, prin lumina aurie.

O umbră se mişcă în capul scărilor, şi, cu un geamăt scăzut, ascuţit, Grace ridică arma.

– Este a doua oară când îndrepţi o armă în direcţia mea.

Vederea i se înceţoşă la auzul vocii lui Seth. Muşcându-şi cu putere buza de jos, ea se opri când el ieşi din umbre, la lumină.

– Tu. Ai venit.

Nu purta armură, se gândi ea ameţită. Ci era îmbrăcat în negru – cămaşă, pantaloni, încălţăminte. Nu purta o sabie, ci o armă. Nu era o amintire. Era real.

Rochia ei era sfâşiată, cu sânge pe ea. Faţa îi era tumefiată, ochii îi erau sticloşi din cauza şocului. El omorâse doi bărbaţi ca să ajungă atât de departe. Şi, văzând-o cum arăta, se gândi că nu fusese de ajuns. Nici pe departe.

– E în regulă acum.

Seth rezistă impulsului de a se grăbi spre ea, de a o strânge la piept. Ea arăta ca şi cum risca să se sfărâme la o simplă atingere.

– Te vom scoate de aici. Nimeni nu o să-ţi facă rău.

– El o să le omoare. Se forţă să tragă aer în piept şi să-l expire. O să le omoare, indiferent ce fac eu. E nebun. Ele nu sunt în siguranţă din cauza lui. Nici unul dintre noi nu e în siguranţă din cauza lui. El te-a ucis înainte, termină ea cu o şoaptă. Va încerca din nou.

El o luă de braţ pentru a o susţine şi o făcu să lase arma din mână.

– Unde este, Grace?

– Există o cameră, printr-un panou din bibliotecă, în jos pe scări. La fel ca înainte... cu multe vieţi în urmă. Îţi aminteşti? Învârtindu-se între imagini, ea îşi apăsă capul cu o mână. E acolo cu jucăriile lui, toate jucăriile strălucitoare. L-am înjunghiat cu un cuţit la cină.

– Bună mişcare. Cât de mult din sângele acela era al ei? Nu observa nici o rană în afară de vânătăile de pe faţa ei şi de pe braţe. Vino acum, hai cu mine.

O conduse în jos pe scări. Acolo era paznicul pe care-l văzuse înainte. Dar el nu mai stătea în picioare. Întorcându-şi privirea, ea păşi pe lângă el. Se ţinea mai bine pe picioare acum. Trecutul nu revenea întotdeauna, ca într-o buclă, ştia asta. Câteodată se schimba. Oamenii îl făceau să se schimbe.

– E acolo, a treia uşă, jos, pe stânga.

Se trase îndărăt când sesiză o mişcare. Dar era Jack, ieşind tiptil pe o uşă.

– E liber, îi spuse el lui Seth.

– Du-o afară. Privirea lui era grăitoare când o împinse în braţele lui Jack. Ai grijă de ea. Am încredere în tine.

Jack o ţinu într-o parte pentru a avea liberă mâna din dreptul armei.

– Eşti bine, scumpo.

– Nu, clătină ea din cap. O să le omoare. Are explozibili, ceva, acasă, la bar. Trebuie să-l opriţi. Panoul. Vă arat eu. Se smulse de lângă Jack şi se împletici ca un om beat spre bibliotecă. Aici. Întoarse o rozetă din braţul sculptat al unui scaun. L-am urmărit.

Panoul glisă uşor şi se deschise.

– Jack, scoate-o de aici. Sună la 911. Mă ocup eu de el.

Ea plutea, chiar sub suprafaţa unei ape dense, calde.

– Va trebui să-l omoare, spuse ea vag în timp ce Seth dispăru în deschiderea creată. De data asta el nu poate da greş.

– Ştie ce are de făcut.

– Da, întotdeauna ştie. Şi încăperea se învârti o dată, sălbatic. Jack, îmi pare rău, reuşi ea să spună înainte de a se învârti odată cu ea.

DeVane nu încuiase uşa, observă Seth. Nenorocitul arogant era extrem de sigur că nimeni nu avea să pătrundă pe teritoriul lui sacru. Cu arma ridicată, Seth deschise uşa cea masivă şi clipi o dată în faţa strălucirii aurului.

Păşi înăuntru, concentrat asupra bărbatului aşezat într-un scaun ca un tron în centrul gloriei depline.

– S-a terminat, DeVane.

DeVane nu era surprins. Ştiuse că el avea să vină.

– Rişti foarte mult. Zâmbetul lui era rece, ochii – ai unui nebun. Ai mai făcut-o. Îţi aminteşti, nu-i aşa? Ai visat asta, nu-i aşa? Ai mai venit să furi de la mine, să iei Stelele şi femeia. Pe atunci aveai sabie, grea şi neîmpodobită.

Ceva vag şi rapid traversă mintea lui Seth. Un castel de piatră, un cer furtunos, o sală de o mare bogăţie.

O femeie iubită. Pe un altar, un triunghi smuls din mâinile zeului, împodobit cu diamante albastre ca stelele.

– Te-am omorât. DeVane râse uşor. Ţi-am lăsat corpul pradă corbilor.

– Asta a fost atunci. Seth făcu un pas înainte. Acum suntem în prezent.

DeVane îi răspunse cu un zâmbet larg.

– Eu sunt dincolo de tine.

Ridică mâna şi arma pe care o ţinea în ea.

Se traseră două focuri de armă, atât de apropiate, încât sunară ca unul singur. Încăperea se zgudui, răsună, se linişti şi reveni la strălucirea ei. Încet, Seth păşi mai aproape şi se uită la bărbatul care stătea întins cu faţa în jos pe un morman de aur.

– Acum eşti, murmură Seth. Eşti dincolo de mine.

Ea auzi focurile de armă. Pentru o clipă de nedescris, totul se opri în interiorul ei. Inimă, minte, răsuflare, sânge. Apoi începu din nou, un val de senzaţii care o făcu să sară de pe banca unde o pusese Jack, respirând cu greu.

Şi ştia, pentru că simţea, pentru că inima ei putea bate, că nu Seth încasase glonţul. Dacă ar fi murit, ea ar fi ştiut. O bucată din inima ei s-ar fi rupt din întreg şi s-ar fi spulberat. Totuşi, ea aşteptă, cu privirea aţintită asupra casei, pentru că trebuia să vadă.

Stelele se roteau deasupra capului ei, luna trimitea lumină printre copaci. Undeva în depărtare, o pasăre de noapte începu să strige, cu speranţă şi bucurie.

Apoi el ieşi din casă. Întreg. Lacrimile i se puseră în gât, şi ea le înghiţi. Îi înţepau ochii, dar ea le şterse. Trebuia să-l vadă clar – bărbatul pe care acceptase că îl iubea şi nu îl putea avea.

El se îndreptă spre ea, cu ochii lui întunecaţi şi reci, mersul echilibrat. Deja îşi redobândise controlul, îşi dădu ea seama. Deja ascunsese tot ce trebuise să facă într-un loc de unde nu avea să intervină în ceea ce trebuia făcut în continuare.

Ea se cuprinse cu braţele, cu palmele prinse strâns de antebraţe. Nu avea să ştie niciodată că gestul acela, acea îmbrăţişare adresată ei, nu lui, fu ceea ce îl opri să ajungă la ea.

Aşa că Seth rămase locului, la o distanţă de un braţ de ea, şi se uită la femeia pe care acceptase că o iubea – şi pe care o respinsese.

Era palidă, şi chiar şi acum el putea vedea tremurul rapid care îi străbătea tot corpul. Dar nu ar fi putut spune că era fragilă. Nici măcar acum, cu moartea sclipind între ei, ea nu era fragilă. Vocea ei era puternică şi echilibrată.

– S-a terminat?

– Da, s-a terminat.

– Avea de gând să le omoare.

– Şi asta s-a terminat.

Nevoia lui de a o atinge, de a o ţine în braţe era copleşitoare. Simţi că genunchii îi erau gata să cedeze. Dar ea se întoarse, îşi mişcă trupul într-o parte şi privi în gol, în întuneric.

– Trebuie să le văd. Pe Bailey şi pe M.J.

– Ştiu.

– Ai nevoie de declaraţia mea.

Dumnezeule. Autocontrolul lui slăbi îndeajuns încât să-şi apese degetele pe ochii care-l usturau.

– Poate aştepta.

– De ce? Vreau să se termine. Trebuie să las chestia asta în urmă. Se propti mai bine pe picioare, apoi se întoarse încet. Şi, când îl privi în faţă, mâinile lui erau de o parte şi de alta a corpului, iar ochii îi erau limpezi. Trebuie să las totul în urmă.

Înţelesul vorbelor ei fu destul de clar pentru Seth. El era parte din acel tot.

– Grace, eşti rănită şi eşti în stare de şoc. O ambulanţă este pe drum.

– Nu am nevoie de o ambulanţă.

– Nu-mi spune de ce naiba ai nevoie. Îl cuprinsese furia, sunându-i în minte ca un cuib de viespi înnebunite. Am spus că declaraţia aia nenorocită poate aştepta. Tremuri. Pentru numele lui Dumnezeu, aşază-te!

Când el întinse mâna să o ia de braţ, ea se smuci în spate, cu bărbia ridicată şi cu umerii încovoiaţi.

– Nu mă atinge. Pur şi simplu... nu.

Dacă o atingea, ea putea ceda. Dacă ceda, urma să plângă. Şi, plângând, avea să implore.

Cuvintele acestea fură un cuţit în stomac, albastrul intens şi disperat din ochii ei – o lovitură în faţă. Pentru că el îşi simţea degetele tremurând, le îndesă în buzunare şi făcu un pas înapoi.

– Bine. Stai jos. Te rog.

Crezuse că nu era fragilă? Arăta de parcă un singur gând mai dur ar putea să o frângă în bucăţi. Era palidă, cu ochii măriţi nefiresc. Sângele şi vânătăile îi însemnau faţa.

Iar el nu putea face nimic. Nimic ce ea i-ar permite.

Auzi urletul îndepărtat al sirenelor şi zgomot de paşi în spatele lui. Cade, cu o expresie înnegurată pe chip, merse la Grace şi îi aşeză pe umeri o pătură pe care o adusese din casă. Seth o văzu cum se întoarce spre el, cum corpul ei părea să devină fluid şi să se reverse în braţele pe care i le oferise Cade. Auzi suspinul întrerupt chiar când şi-l înăbuşi pe umărul lui Cade.

– Ia-o de aici. Degetele lui ardeau dornice să o atingă, să îi mângâie părul, să ia ceva cu el. La naiba, ia-o de aici.

Seth se întoarse înapoi în casă pentru a face ceea ce trebuia făcut.

Păsările îşi cântau cântecul de dimineaţă când Grace ieşi în grădina ei. Pădurea era liniştită şi verde. Şi sigură. Avusese nevoie să vină aici, în refugiul ei de la ţară. Să vină singură. Pentru a fi singură.

Bailey şi M.J. înţeleseseră. Peste câteva zile, se gândi ea, avea să meargă în oraş, să sune şi să le întrebe dacă le-ar plăcea să vină, să-i aducă şi pe Jack şi pe Cade. Va trebui să-i vadă în curând. Dar nu suporta să se întoarcă. Nu, nu încă.

Putea auzi în continuare împuşcăturile, zvâcnetul lor prin trupul ei, în vreme ce Jack o scotea din casă. Ştiuse

că De Vane fusese cel împuşcat, nu Seth. Pur şi simplu ştiuse.

Nu-l mai revăzuse pe Seth din noaptea aceea. Fusese uşor să-l evite în agitaţia care urmase. Răspunsese la toate întrebările pe care i le adresase poliţia locală, dădu-se declaraţii oficialilor guvernamentali. Le făcuse faţă, apoi, în linişte, le ceruse lui Cade sau lui Jack să o ducă la Salvini, la Bailey şi la M.J.

Şi la cele Trei Stele.

Coborând pe terasele ei înflorite, îşi aduse aceste lucruri înapoi în minte şi în inimă. Ele trei stând în întunericul aproape deplin al unei încăperi aproape goale, ea cu rochia ruptă şi plină de sânge.

Fiecare dintre ele luase un punct al triunghiului, simţise strigătul puterii, văzuse pâlpâirea luminii imposibile. Şi înţeleseseră că se sfârşise.

– E ca şi cum am mai făcut asta înainte, murmurase Bailey. Dar nu a fost de-ajuns atunci. A fost pierdut, şi la fel am fost şi noi.

– E de-ajuns acum. M.J. ridicase ochii şi le întâlnise, pe rând, privirile. Ca un cerc, complet. Un lanţ, cu verigile forjate. E ciudat, dar e bine.

– Un muzeu în locul unui templu, de data asta. Regretul şi uşurarea se amestecaseră în sufletul lui Grace când lăsaseră jos Stelele, din nou. O promisiune păstrată, şi, presupun, destinele împlinite. Se întorsese spre amândouă şi le îmbrăţişase. Un alt triunghi. V-am iubit întotdeauna pe amândouă, am avut nevoie de amândouă. Putem merge undeva? Noi trei. Lacrimile îi veniseră atunci, revărsându-i-se din ochi. Trebuie să vorbesc.

Ea le spusese totul, îşi descărcase inima şi sufletul, durerea şi groaza, până când se simţise golită. Şi ea bănuise, pentru că era vorba despre ele, că se vindecase puţin.

Acum, ea avea să se vindece singură. Grace ştia că putea face asta aici şi, închizând ochii, doar respiră. Apoi, pentru că era o activitate care o calma de fiecare dată, îşi lăsă jos coşul de grădinărit şi începu să îşi îngrijească florile.

Auzi maşina venind, zgomotul de roţi pe pietriş, şi fruntea ei se încreţi într-o încruntare uşoară. Vecinii ei erau puţini şi stăteau la ceva distanţă – şi rareori dădeau buzna. Nu îşi dorea compania altcuiva în afară de plantele ei, şi se ridică, cu florile revărsându-i-se la picioare, hotărâtă să-l trimită la plimbare, politicos şi ferm, pe vizitatorul ei.

Inima îi bătu o dată, tare, când văzu că era maşina lui Seth. Ea privi în tăcere cum aceasta se opri în mijlocul aleii, iar el coborî şi se îndreptă spre ea.

Ea arăta ca desprinsă dintr-un legendă înceţoşată, i se păru lui. Părul îi flutura în vânt, poalele rochiei se mişcau şi ele, iar florile se întinseseră ca o mare în jurul ei. El îşi simţi nervii încordându-se. Iar stomacul i se strânse când văzu vânătaia care îi păta obrazul.

– Eşti departe de casă, Seth.

Vorbi fără vreo inflexiune, în timp ce el se opri la doi paşi de ea.

– Eşti o femeie greu de găsit, Grace.

– De aceea prefer locul ăsta. Aici nu am nevoie de companie.

– Evident. Atât pentru a-şi oferi timp să se liniştească, dar şi din curiozitate, el cercetă terenul, casa cocoţată pe deal, secretele profunde ale pădurii. Este un loc foarte frumos.

– Da.

– Retras. Privirea lui se mută înapoi la ea atât de repede, cu atâta intensitate, încât aproape că o făcu să tresară. Liniştit. Ţi-ai găsit liniştea aici.

– De aceea sunt aici. Ridică dintr-o sprânceană. Dar tu de ce eşti aici?

– Trebuia să vorbesc cu tine. Grace...

– Îmi propusesem să ne vedem după ce mă întorceam, spuse ea repede. Nu am vorbit prea mult în noaptea aceea. Presupun că am fost mai zguduită decât mi-am dat seama. Nici măcar nu ţi-am mulţumit.

Era mai rău, îşi dădu el seama: vocea aceea rece, politicoasă era mai rea decât un blestem strigat cu voce tare.

– Nu ai de ce să-mi mulţumeşti.

– Mi-ai salvat viaţa, şi cred că şi viaţa oamenilor pe care îi iubesc. Ştiu că ai încălcat reguli, chiar şi legea, ca să mă găseşti, să mă scapi de el. Îţi sunt recunoscătoare.

Palmele lui se umeziră. Ea îl făcea să vadă din nou, să simtă din nou toată acea furie, acea teroare.

– Aş fi făcut orice să te scap de el.

– Da, cred că ştiu asta. Fu nevoită să îşi ferească privirea. O rănea prea mult să se uite în ochii lui. Îşi promisese, îşi jurase că nu avea să mai fie rănită din nou. Şi mă întreb dacă oricare dintre noi a avut de ales când vine vorba despre ceea ce s-a întâmplat în acea perioadă scurtă, intensă de timp. Sau..., începu ea, cu o umbră de zâmbet... dacă alegi să crezi ce s-a întâmplat, de-a lungul secolelor. Sper să nu, iar cariera ta să nu aibă de suferit din cauza a ceea ce-ai făcut pentru mine.

Ochii lui deveniră întunecaţi, lipsiţi de vitalitate.

– Locul meu de muncă e în regulă, Grace.

– Mă bucur.

El trebuia să plece, se gândi ea. Trebuia să plece acum, înainte ca ea să se prăbuşească.

– Eu tot intenţionez să le scriu o scrisoare superiorilor tăi. Şi poate vrei să ştii că am un unchi în Senat. Nu aş fi surprinsă ca, după ce se liniştesc apele, să primeşti o promovare ca urmare a acestui caz.

Îşi simţea gâtul iritat. Nu putea alunga senzaţia asta.

– Uită-te la mine, la naiba. Când privirea ei se întoarse brusc spre faţa lui, el îşi strânse pumnii ca să nu o atingă. Crezi că asta contează?

– Da, cred. Contează, Seth, cu siguranţă, contează pentru mine. Dar acum eu îmi iau câteva zile libere, aşa că, dacă mă scuzi, vreau să mă apuc de grădinărit înainte să se lase căldura.

– Crezi că aici se termină relaţia noastră?

Ea se aplecă, îşi luă foarfeca şi îndepărtă florile ofilite. Se ofileau prea repede, constată ea. Şi lucrul acela îi lăsă o durere în inimă.

– Cred că tu ai terminat-o deja.

– Nu te îndepărta de mine. El o luă de braţ şi o trase spre el, în timp ce panica şi furia crescură brusc în interiorul lui. Nu poţi pur şi simplu să te îndepărtezi. Eu nu pot...

Se opri, ridicând mâna să-i atingă vânătaia de pe obraz. Oh, Doamne, Grace. Te-a rănit.

- Nu e nimic. Ea se trase înapoi repede, aproape tresărind de durere, şi mâna lui căzu brusc pe lângă corp. Vânătăile se estompează. Iar el a dispărut. Tu te-ai ocupat de asta. El nu mai e, şi s-a terminat. Cele Trei Stele sunt unde trebuie să fie, şi totul e înapoi la locul lui. Totul e aşa cum a fost menit să fie.

- Este?

El nu se apropie de ea, nu putea suporta să vadă cum se îndepărta din nou de el.

- Te-am rănit, şi tu nu vrei să mă ierţi pentru asta.

- Nu în întregime, admise ea, străduindu-se să îşi păstreze detaşarea. Dar e drum lung de la faptul că mi-ai salvat viaţa până la...

- Încetează, spuse el cu voce aspră, dar liniştită. Pur şi simplu încetează.

Îndurerat, se răsuci, făcând paşi mari, aproape călcându-i straturile cu plante. Nu ştiuse că putea suferi în halul acela - gheaţa din stomac, căldura din minte.

Vorbi, privind în gol spre pădurea ei, spre umbre şi spre umbrele răcoroase şi înverzite.

- Ai idee cum m-am simţit ştiind că el te avea? Ştiind lucrul acesta? Să-ţi aud vocea la telefon, frica din ea?

- Nu vreau să mă gândesc la asta. Nu vreau să mă gândesc la nimic din toate astea.

- Eu nu mă pot împiedica să mă gândesc la toate astea. Şi să te văd - de fiecare dată când închid ochii, te văd cum stăteai acolo pe hol, cu rochia mânjită de sânge, cu semne pe piele. Fără să ştiu... fără să ştiu ce ţi-a făcut. Şi amintindu-mi... amintindu-mi vag de altă ocazie când nu l-am putut opri.

- S-a terminat, spuse ea din nou, pentru că picioarele i se înmuiau. Lasă trecutul în pace.

- Poate ai fi scăpat şi fără mine, continuă el. Ai doborât o gardă de corp de două ori cât tine. Era posibil să fi reuşit fără nici un ajutor de la mine. Să nu fi avut nevoie de mine deloc. Şi mi-am dat seama că asta era o parte a problemei mele, în tot acest timp. Am crezut, am fost sigur că am nevoie de tine mult mai mult decât ai putea

tu avea nevoie de mine. Mi-a fost frică de asta. Am fost atât de prost cât să mă tem de asta, spuse el în timp ce urcă din nou treptele. Odată ce ai înţeles frica adevărată, teama de a şti că ai putea pierde cel mai important lucru din viaţa ta într-o singură clipă, nimic altceva nu te mai poate atinge. El o strânse la piept, prea disperat pentru a mai ţine seama de rezistenţa ei. Şi, tremurând în timp ce inspiră zgomotos, îşi îngropă faţa în părul ei. Nu mă îndepărta, nu mă alunga de lângă tine.

– Nu are rost.

Se simţea rănită să fie ţinută în braţe de el, dar, cu toate acestea, îşi dorea să continue să fie ţinută exact aşa, cu soarele cald pe pielea ei şi cu chipul lui ascuns în părul ei.

– Am nevoie de tine. Am nevoie de tine, repetă el şi îşi întoarse gura nerăbdătoare spre a ei.

Valul de emoţii o izbi, şi ea cedă. Trecu de la unul la celălalt într-o furtună dezlănţuită şi-i lăsă inima zguduită şi slăbită. Închise ochii şi îşi strecură braţele în jurul lui. Nevoia era de-ajuns, îşi promise ea. Ea avea să facă să fie de-ajuns pentru amândoi. Nu-l putea îndepărta, căci avea prea multe adunate în lăuntrul ei, pe care tânjea să le împărtăşească.

– Nu te voi alunga. Mâinile ei îl mângâiară pe spate, îi risipiră încordarea. Mă bucur că eşti aici. Te vreau aici.

Ea îşi trase mâinile înapoi şi îi duse mâna la obrazul ei.

– Vino înăuntru, Seth. Vino în pat!

Degetele lui se strânseră pe ale ei. Apoi îi ridicară uşor capul. Îl durea să-şi dea seama că ea credea că nu-şi dorea altceva de la ea. Că el o lăsase să creadă acest lucru.

– Grace, nu am venit aici să te duc în pat. Nu am venit aici să reiau lucrurile de unde le-am întrerupt.

De ce fusese atât de îndărătnic şi nu văzuse ce era în ochii ei? De ce refuzase să creadă ceea ce era atât de vizibil de real, atât de generos oferit lui.

– Am venit aici să implor. A treia Stea înseamnă generozitate, spuse el, aproape pentru sine. Tu nu m-ai

făcut să implor. Nu am venit aici pentru sex, Grace. Sau pentru recunoştinţă.

Nedumerită, ea clătină din cap.

– Ce vrei, Seth? De ce ai venit?

El nu era sigur că înţelesese el însuşi pe deplin până în clipa aceea.

– Ca să te aud spunându-mi ce vrei. De ce ai nevoie.

– De linişte. Ea făcu un semn. Am asta aici. Şi de prietenie. Am şi aşa ceva.

– Şi asta-i tot? E de-ajuns?

– A fost de-ajuns toată viaţa mea.

El îi cuprinse faţa în palme înainte ca ea să se poată îndepărta.

– Dacă ai putea avea mai mult, ce ai vrea, Grace?

– Dacă tânjeşti după ce nu poţi avea, vei fi nefericit.

– Spune-mi. El îşi ţinu privirea aţintită asupra ei. Direct, măcar o dată. Spune ce vrei.

– Familie. Copii. Vreau copii şi un bărbat care mă iubeşte – care vrea să-şi întemeieze familia aceea cu mine. Buzele i se arcuiră încet, dar zâmbetul nu i se oglindi şi în privire. Eşti surprins că vreau să-mi stric silueta? Să petrec câţiva ani din viaţă schimbând scutece?

– Nu.

El îşi lăsă mâinile să-i alunece până la umerii ei şi o strânse cu mai multă fermitate. Ea se pregătea să se mişte, observă el. Să fugă.

– Nu, nu sunt surprins.

– Serios? Bine. Grace mişcă din umeri ca şi cum ar fi vrut să se debaraseze de greutatea atingerii lui. Dacă ai de gând să rămâi, să mergem înăuntru. Mi-e sete.

– Grace, te iubesc.

El urmări cum zâmbetul îi piere de pe faţă, îi simţi trupul rămânând complet nemişcat.

– Ce? Ce-ai spus?

– Te iubesc. Seth îşi dădu seama că faptul că spunea asta îi dădea putere. Putere adevărată. M-am îndrăgostit de tine înainte de a te fi văzut. M-am îndrăgostit de o imagine, de o amintire, de o dorinţă. Nu pot fi sigur despre care din astea este vorba sau dacă a fost vorba despre toate. Nu ştiu dacă a fost soarta, alegerea sau

norocul. Dar s-a petrecut atât de repede, atât de greu, atât de adânc, că nu mi-am dat voie mie să cred şi nu mi-am permis să am încredere. Şi te-am îndepărtat pentru că tu ai fost în stare să le faci pe amândouă. Am venit aici să-ţi spun asta.

Mâinile lui alunecară de-a lungul braţelor ei şi i le împreună.

– Grace, îţi cer să crezi din nou în noi, să ai iarăşi încredere în noi doi. Şi să te căsătoreşti cu mine.

– Tu... Fu nevoită să facă un pas înapoi, să îşi ducă o mână la inimă. Tu vrei să te căsătoreşti cu mine.

– Îţi cer să te întorci cu mine azi. Ştiu că e de modă veche, dar vreau să-mi cunoşti familia.

Presiunea din pieptul ei aproape că îi făcu inima să explodeze.

– Vrei să-ţi cunosc familia.

– Vreau ca ei să o cunoască pe femeia pe care o iubesc, femeia cu care vreau să am o viaţă. Viaţa pe care am tot aşteptat să o încep – am aşteptat ca ea să o înceapă. Seth îi duse mâna la obraz şi o ţinu acolo în timp ce ochii lui se uitară adânc într-ai ei. Femeia cu care vreau să am copii.

– Oh.

Greutatea de pe pieptul ei se eliberă într-un potop şi se revărsă din ea... până când inima ei fu cufundată în ochii ei plini de lacrimi.

– Nu plânge. Se părea că va implora, la urma urmei. Grace, te rog, nu plânge. Nu-mi spune că am venit prea târziu. Neîndemânatic, îi şterse lacrimile cu degetele mari de la mâini. Nu-mi spune că am stricat totul.

– Te iubesc atât de mult. Ea îşi strânse degetele în jurul încheieturilor mâinilor lui şi privi schimbarea emoţiilor din ochii lui. Am fost atât de nefericită aşteptându-te. Am fost atât de sigură că te-am pierdut. Din nou. Oarecum.

– Nu de data asta. El îşi ţinu mâinile pe faţa ei şi o sărută uşor. Nu se va mai întâmpla vreodată.

– Nu, niciodată, murmură ea cu gura aproape de buzele lui.

– Spune „da", îi ceru el. Vreau să te aud că spui „da".

– Da. La toate.

Ea îl ţinu strâns în dimineaţa parfumată de flori, în locul unde stelele dormeau în spatele cerului. Şi simţi ultima verigă a unui lanţ nesfârşit intrând la locul ei.

– Seth.

El rămase cu ochii închişi şi obrazul lipit de părul ei. Şi zâmbetul lui înflori încet şi uşor.

– Grace.

– Suntem unde ar trebui să fim. Simţi asta? Trase adânc aer în piept. Acum toţi suntem unde ne este locul.

Grace îşi ridică privirea şi observă că buzele lui aşteptau un sărut.

– Şi acum, spuse el încet, începe.

Stătea față în față cu o femeie moartă... iar ea ținea un pistol îndreptat înspre el.

Investigația locotenentului Seth Buchanan – și inima lui – sunt complet date peste cap când Grace Fontaine, bogata și ireal de frumoasa victimă a unui presupus asasinat, se dovedește a fi vie și nevătămată... și în posesia unuia dintre uriașele diamante albastre cunoscute drept Stelele lui Mithra.

Polițistul cel sobru, a cărui calitate de căpătâi este autocontrolul, nu a permis niciodată ca sentimentele lui să stea în calea unei anchete. Și deși tot ce a aflat, din cercetările sale, despre celebra moștenitoare îi dovedește că este o femeie extrem de periculoasă, în prezența ei irezistibilă îi este foarte greu să-și amintească faptul că are de rezolvat un mister mai important decât Grace însăși. Căci Stelele sunt obsesia unui colecționar nebun, care a lăsat în urmă un lung șir de victime, iar acum nu se va da înapoi să facă pasul decisiv pentru a și le însuși... și se pare că o consideră pe Grace cel mai important exponat al colecției sale.

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, şi majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de *New York Times*. Cărţile ei au fost publicate în 35 de ţări, în peste 400 de milioane de exemplare.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-33-0215-2
9 786063 302152
Lira®